

Сергій Миколин

Пізнай себе

Поезії

Рівне
Видавець О. Зень
2024

УДК 821.161.2 (477)
М-59

Книга видана в авторській редакції і манері

Сергій Миколин

Пізнай себе : поезії / Сергій Миколин. – Рівне : О. Зень, 2024. – 160 с.

ISBN 978-617-601-487-4

Книга «Пізнай себе» видана для загального вивчення й індивідуального застосування.

Цей творчий доробок духовно пізнавального спрямування написаний автором для усвідомлення своєї ролі у цій світобудові і тієї відповідальності всіх за долю планети; для розуміння себе і суспільних надбань у формуванні світоглядних надбудов; для створення умов для гармонійного співжиття зі всіма. Ці дослідження викладені в пізнавально філософському стилі для бачення людиною себе, своїх можливостей в середовищі людства, природи і всесвіту.

Автор має більше півсотні книг у своєму доробку. Вони написані на одному подиху за ці десять літ з усвідомленням того, що потреба людства в таких пізнаннях назріла, у цих умовах, що не дають нам спокою день при дні. Тим паче, що розглянуті деякі позиції для практичного застосування.

УДК 821.161.2 (477)

ISBN 978-617-601-487-4

© Сергій Миколин, 2024

*Присвячую цю книгу сину Сергію,
а ці слова дорученням є до заповіту,
чим передаю тобі усі права
на видавництво, розповсюдження
виданих і не виданих книг
з правом передачі повноважень
і цим засвідчую публічно так
волю свою остаточно
при здоров'ї і у свідомості.*

С. М.

... тільки добротою ми
здатні пізнавати себе і світ,
бо добродіяння з любові
змінюють нас і все навкруги

СЛОВА ДО ЧИТАЧА

Слова, думки, настанови і послання
переписую я сюди, додаваючи свої
для себе і для Вас, сестри і брати,
щоб навчалися усі ми при житті
очищувати себе і життя навкруги
від негативних дум, слів і в ділах,
бо настала та пора і той час,
коли небезпека набрала розмірів таких,
які потребують термінових змін,
змін у кожному із нас задля всіх.
Відроджуймо істини забуті,
бо в них іще живі
ті якості прекрасні,
які дали нам творці;
бо в них енергії життя
і в них Благодать жива.
Пишу правду буття
за покликом Душі і Духа,
знаючи уже про те,
що суспільство не прийме,
як і попередніх книг,
бо буцімто немає «користі із них».
А правда в наявній суєті умів,
де гроші, обман, зради, гнів
є зразком тих богів,
які грають з усіма
невидимого золотого тельця
і видимого повсюди жебрака.
Важливі тут інститути державні,
де нормочини, мораль, канони і закони,

школи дитячі і для дорослих,
всюди присутні ЗМІ в упряжці цій
як і роль застарілих релігій й ідеологій
взагалі

є корінням гнилого дерева зла
біля якого робить трон князь той,
що має наймення відоме – сатана.
Важко жити тепер у світі цім,
та орієнтири духовні замасковані у житті,
а основна маса людської спільноти
зневірилася і збайдужіла зовсім,
що і правда сприймається важко нами,
бо, нібито, вона кличе кожного із нас,
щоб ми її силою у життя несли,
та вона ж від Духа істиною є
і вільно може між нами йти,
щоб струн Душі торкати
і на пошуки істини
кожного із нас направляти.
Іншої стезі щирої і чесної нема –
і в цьому весь смисл буття.
Пишу про все наявне у житті –
про взаємовідносини, закони, канони,
зради, жорстокість, зло і війни;
про мир, милосердя, любов і доброту,
які розкривають собою істину святу.
Багато читачів спротив проявляють,
а поміркованіші негативом звуть,
бо, ніби, ці слова сум і тяжкість несуть,
а те, що нам камінь геноциду прив'язали,
який реформами назвали,

та кінцеву мету все ж приховали
під шквалом зваб і надуманої суєти,
чи, так званих, переваг у суцільній
темноті,

тільки невідомо чим і над ким.
Та істина, любов, доброта світло несе
і всі пороки людських дій освітлює.
Тому людям соромно за себе стає,
бо фактично споживацтво зберегли,
та, нібито, всі при ділах,
хитаються в такт
за паличкою режисера світового,
та в цій освітленості такі
не бачать під ногами коренів родових.
Це дратує, сердить їх
і це підставою є для них,
щоб називати наявну кривду, гніт,
як і ті обмани явні,
які так цинічно пронизали
всі структури державні.
Саме це і є підставами нам
називати наявну кривду, гніт,
розкриваючи причини й суть,
розкривати їх джерела
і ті умови, які привели
до духовного занепаду.
Ось так ми змирилися із рабством,
із рабством духовним умом і тілом;
ось так за кражу, зради, вбивства
«гуманно судять і карають»
і нас до зневіри штовхають.
Байдужість людська
гірша краж і вбивств,
а зневіра є відмовою прямою
від Всевишнього, від людей,
від життя основ ...
І цього від нас чекають лицеміри,
бо вони у суті є істоти корисливі,
хоча їм важко визнавати помилки свої
і тому вони сколихують їх уми,
а їх страх, тривога б'ють в набат,
бо бояться істину пізнавати,
бояться святу Благодать
у своє життя пускати.
Хоча сам факт визнання помилки
і є уже частиною каяття,
а далі добрі дії самі

запрошують радість у життя.
Так, вони бояться правди,
бояться добрим бути,
тому й бояться тишком нишком
ці книжки читати
і тим більше їх випускати,
щоб не читали їх люди
і не шукали істину
у всьому і повсюди.
Князь світу цього, лиходії –
це все енергії негативні, злі
і вони є реальні шкідники
у взаємовідносинах між людьми.
Зло ніколи до кінця у житті
ще не зламало доброти,
бо доброта не приймає у себе
ті енергії негативні,
як і грязь падаючи на чистоту,
очищувалася завжди
і саме завдяки цьому
жила й живе у віки.
Тому прошу задуматися всім
над питанням цим не простим:
«Чого ж життя у нас таке тяжке,
чого взаємини між нами
не мають любові і доброти,
а ми на цьому злі і обманах
готові вбивати собі подібних?»
Хай ці слова, рядки
із пізнавальних книг цих
знаходять пошуковця-читача
і відкривають у них серця
для спілкування з Творцем,
так і з собі подібними!
Так, друже мій,
у кожного із нас
своя дорога,
тому будь щирим
з собі подібним,
бо БОГ любить
кожного із нас,
і нема у житті
випадковостей простих,
а моменти ці
так потрібні
нашому Творцю.
Пізнаваймо себе усі

і наявні можливості свої
саме в інших, як себе у дзеркалі,
бачачи доброту і любов свою,
пізнаючи колір неба у воді,
а в ній життєві основи свої
і ту безмежність берегів,
як і саму глибочінь,
та і височінь над нею.
А наш кораблик паперовий
так на життя подібний,
а, можливо, й ні,
коли кораблик капітана має,
бо капітан-душа,
а він уже знає:
куди і як пливати.
В добру подорож Вам, сестри і брати!

ПОЧИН

А я пишу у стилі верболік,
тобто вербально, справжньо,
про те, що чую, бачу, відчуваю
і навколо себе світ вітаю.
Там гора, а справа друга,
а я живу у долині поміж ними
і славословіння Всевишньому посилаю
у надії, що людство все
навчиться доброту і любов творити
і мило без війни з усіма жити,
бо в цьому наш смисл,
який на Промислі Творця зріс
і хай послання це
кожному Душу торкне.
Всі люди іще не БОГ,
бо Він безначальний і без кінця
і Його любов і доброта безмежні,
а ми лиш потенційні зерна в нім,
які мають здатністьрости,
коли навчимося радість у життя нести.
Вона ж бо здоба для всього
і є доброю, як почин
прийняти Отця-Творця-святого Духа
для майстрування щастя з Ним.
Хай щастить вам, люди, всім
пізнавати Творця-святого Духа
і те щастя, яке іде з Ним
у всі дії наші, як позитив,
який би кожного побудив

Благодать шукати
і нею, і з нею життя це
любляче і терпляче будувати.
Щастя вам нині, прісно і на віки!!!

ОБРАЗ ТВОРЦЯ

Одразу скажемо для всіх,
що по образу й подобі
Творцем створений чоловік
на шостий день Його творінь,
які й ознаменували відлік віків.
Зліпив його із землі-глини,
додавши трошки води,
щоб вибудувати форми
для функцій у житті.
Вдихнув у творіння своє життя
і набрало воно тих форм і здатності
до забезпечення діяльності
в здобуванні їжі, одягу, житла
і як усе живе уже наявне
зі здатністю самовідтворення.
Природа заграла у цьому єстві
і тому Творець по великому Замислу
дав здатність чоловіку творити
у життєдіяльності своїй
з тим усім у чому потребу мав,
тому й духовну природу йому дав
з можливістю у житті
вибирати методи і способи дій
коли та частинка Розуму Творця у нім
зрозуміє місію свою
для вирощування при житті,
які є вершиною творінь –
а це здатність є велика,
щоб творити справедливість у взаєминах,
бо вони є основа подальших дій
чоловіка і Творця гідних;
це здатність доброту творити,
проявляючи милість і милосердя
до всього,
відчуваючи потребу інших
і з можливості допомогти,
чи щось дати-подарувати;
це здатність любити,
яка є вершиною всього буття
і саме вона присутньою є
у всіх якостях прекрасного життя

зі здатності творити,
яка і є тією рисою, що подобу Творцю
здатний чоловік олицетворяти.
А от з глини, чи не
з глини, чи іще з чогось
все таки нікому ще
взнати не вдалось і до нині
створити органи людські
у такій чудній моці,
яка самовідтворюється в роках
і практично не опиняється на ремонтах,
хіба що лиш із дурості, коли ми умами
пристаємо на зваби сатани.
Саме це дає нам страждання у Душі,
саме від цього відчуваємо болі ми.
Що ж дає нам сигнал відчуття
тих страждань, чи болі у єстві?
Кровоносна система, яка інформацію має,
чи нервова система, яка біль від органів
несе
і хто цими чуттями у нас керує?
Мабуть наш Дух, Душа відчуттями
володіє,
а ум у гарячці своїй в аптеці ліки шукає,
не шукаючи джерел болі у собі –
у своїх вчинках, діях і в оточенні своїм.
Тому і умами люди не далекі,
бо можливості його малі,
та коли цей егоїст впертий і злий,
бажаючи свою міць показати,
то притягає таких же помічників
і вони ще більше горя приносять.
Як уберегти єство від проблем таких?
Очищенням від помилок своїх,
умиротворенням єства і добрими ділами,
які і створюють над нами оберіг
над клітинами тіла, зміцнюючи Дух.
Та й клітина, нібито проста,
яка складається з цитоплазми і ядра,
та у своїй цілісності вона
так органічно і до ладу
має будову досить складну
і залежить від того у будові своїй
від призначення і функцій закладених у ній,
яка у взаємодії так гармонійно
і високоточно виконує функції свої,
які не здатні виконувати АВМи,

ні програми компютерні.
Не може ще наука і людина
створювати у лабораторіях, цехах
кров з функціями її всіма...,
чи справедливість, доброту, любов...,
чи то ті енергії обману, гніву, зла...,
і отак запросто продавати
їх в магазинах всім і вся.
Та якими б ми не були у собі:
скептиками, байдужими, атеїстами;
чи всезнайками-егоїстами,
або прихильниками активними
будь яких традицій релігійних,
чи то партій політичних;
багачем ненаситним,
чи то князем єдинородним
і чи, чих, пих ...
і нема серед них таких,
хто здатен людство і природу
у своїх руках тримати,
чи їх цілісність ігнорувати.
Хоча, взагалі то, видать,
що в середовищі людським
все таки є ті творці,
чи то краще сказати,
що по суті співтворцями є
того Творця Всевишнього,
який так вміло організував
цей процес і він діє вічністю
у тисячоліттях і до нас.
То як можна заперечувати
Отця-Творця-святого Духа
і ось ці енергії живі,
які у своїх функціях і складі
є донині не розгадані.
А от довіра примирила ум
і в спокої-умиротворенні своїм
живе й радіє чоловік унікум,
як і усе живе між нами
з особливостями індивідуальними.
Живе, бігає, творить,
милосердя проявляє, любить
і, ніби, на тварину-звіра так подібний,
та все ж і людина в діях
себе осмислено проявляє.
Живе в природі, злиться, чи радіє,
та все ж жити в благодаті не вміє.

По факту, ніби вся із рідини,
та з оболонки не витікає,
хоча оболонка пори-дірочки має,
через себе повітря бере і піт виділяє.
Однак у цілому чоловік є споживачем
багатьох енергій з середовища природи.
Рослини і дерева корінням тримаються

землі,

людина ж не має коріння взагалі,
та тримає її Дух святий на землі.
Риба й ніг не має,
та які відстані долає;
комахи, птахи ноги мають,
але деякі по землі чигають,
а деякі в повітрі шугають
і цим ваблять людський ум,
щоб пізнати світ глибин,
або з висоти подивитися
на землю, та і в глиб.

Все це здатні бачити ми
і вже дечого навчилися у них,
а от як пізнати енергії ті,
які все ж проявляються в дії –
зокрема ту ж правду між усіма,
чи ту доброту і любов,
чи інші якості прекрасні,
від яких радіють обидві сторони,
а як дивовижно вони
Благодаттю наповнюють,
кімнати, простори, чи краї,
що жити хочеться при здоров'ї
до століть зо три.

Добру справу зробив з любов'ю,
а скільки емоцій позитивних,
які натхнення додають усім,
щоб у радості жити і творити.
Хороші енергії насичують у нас
мозок, руки – увесь організм
і цим змінюємо ритм,
результати й поведінку ми.
Та все ж що так в людині
розпалює міжстатеву хіть?
А появляється вона з думок,
зі слів, чи дій у собі,
коли любов'ю наповнені ми,
хоча би в малості незначній,
бо вона дає можливість відчутти

той стан у цій миті, як можливість нам
іншими якостями прижиттєвої духовності
єством дозріти і бути її носієм
постійно і всюди.

Хіть проявлятися може в нас
при запаленні в умі
і коли біс осідлає його у житті,
то і тут з думки, слів і дій
при спогляданні за тілом
своїм, чи інших у фантазіях
при хворобливому умі
і якісь енергії пройшли,
збудивши диявола у собі,
то і член затвердів,
то і метелики у животі,
а очі, руки, як у злодіяча
бігають в чужих штанях.
У такому стані помутніння ума
ми готові лізти до скотини
і вже скотиною є самі,
та любові там уже нема,
бо лиш тіло й ум ублажаємо свої.

Це стрес, це помилка велика,
це наслідки страшні, коли
там немає згоди і любові.
Та саме здатність цю
в людині і у живому всьому
Творцем закладено для розмноження
і при дозріванні буде благодатний плід.
В природі при дозріванні
проходить єднання статевих клітин
і один раз на цілий рік,
а людина ж таки деколи здуріє
і ніби автоматом діє
у готовності потребу тіла й ума
задовольнять,
хоча і тут щось не так,
бо не кожен раз починається плід,
та і в плід входять енергії ж такі,
якими вони зачаті були –
жадоба, страх, ненависть,
і тоді з такого плоду виростає інвалід,
а він міняє умови проживання ближніх,
де гнівом і злом насичує простори.
Навіть зерно добірної пшениці
кинуте в землю нами
в стані зла, невдоволення,

то цими енергіями забруднюємо ми
землю і вона ж страждати починає –
поживи до зерна не пускає,
не просить земля з неба дощину,
а цей плід дає й стебло хворе,
та і виростає корявий колос на ній,
то там і нива-поляна нікудишня.
Для того, щоб сіяти, зачинати,
то треба єство своє очищати
і для цього з молитвою святою
перед Всевишнім стати.
Сіємо у радості і з любов'ю,
то і кожна насінина ожива –
ми це бачимо самі
і кожен день є у Благодаті,
коли дивимося на жону,
коли дивимося на лани,
а там усмішка мила,
чи голівками вітається з нами нива,
то так і нове зерно-дитина
повні життєвих енергій
приходять для життя у цей світ.
А от енергії гордині, заздрощів,
ненависті, чи інші прояви зла,
які здатні лишатися у приймача,
або при неприйнятті
бумерангом повертаються до злих.
От для прикладу візьмімо гнів,
що в емоціях себе проявив,
ранячи уми і Душі на путі своїм,
або й тіло ранить, чи лишає неживим,
чи то у собі злюка його носить
і цим печінку кровотворну гробить.
Знаймо люди, знаймо всі,
що зло й негідна поведінка
є лиш тимчасові іспити
на зрілість духовну у собі,
а вже людина кожна здатна
сама собі вибирати придатне.
Скільки розмаїття проявів енергій різних
у предметах і діях на землі, у ній,
над землею низько і у висоті?
Тому ці міркування і слова
для роздумів усім і прийняття
саме енергій тих,
якими ми здатні духовно рости.
То хто заперечить тепер,

що це лиш образ Творця
в уяві нашій?, чи у твоїй,
читачу любий мій.
Подивимося усі – все росте,
зріє, ворухиться, енергії нові несе...
Є Творець – стверджуємо ми
і Він проявляється енергіями в діях,
які обумовлені як рух, як святий Дух.
І саме так – рухом діє
наш Творець одвічний
в життя нам усім дає з потреб,
визначаючи всім долю-орієнтир,
чи то в окремоті, як дар-талант
у цей такий не простий світ,
де є еліта, де є усім можливості
для життя енергіями своєрідними,
які інколи, нібито, й не мають
початку і кінця,
як не видно і їх джерела.
А воно ж то є ...
і ми є його частиною,
яке усім по Замислу дає,
дає в період певний безвимірний
ту здатність жити і творити –
одним макове зерно,
а іншим побачити небо.
Вода держить вантажі великі
і в повітрі літають вони,
природні, чи створені людьми –
і щось, чи хтось, і звідки
тримає Землю цю;
і ці процеси відновлювальні
в ній і над нею, і на ній,
як і відходами-енергіями лишаються
видимо, чи то, як невидимий слід.
То як Творець відкривається
собою у проявах видимих,
чи не видимих для пізнання?
Хоча є й ті, яким відкриває Він,
або у малості, та ще й менше тих,
хто здатен дії й прояви
Його описати на віки,
хоча би частинами.
Отакі то суцільні таїни.
Чи бачив хто в об'ємі, чи у вазі
оті енергії окремі, чи всесвітні
позитивно проявлені

у думці, слові, тілі, дії у повноті
в дитині, чи в людині зрілій?
Немає проводів, стовпів,
немає і станцій, які ці хвилі виробляли би,
а енергії життя поширюються
і спішать саме туди,
де вони так потрібні,
як і до інших і у Всесвіт точняк.
А вже нами приймаються звуками, словами,
чи зігріває теплотою, або освітлює путі
і мотор життя змінює їх
у видимість і якість в результатах.
То так і те, що з мікрокраплі росте
і життя у собі несе.
То так любов, милість, доброта,
можливо, в тонах вимірюється,
але ж є відчуття,
що вони кожного піднімають,
тоді, як гнів і злоба
тяжкістю до землі пригинають.
Відтворюється все ж життя,
яке росте, зріє, відходить,
відходить-від-мира-є
тією купою гною-сміття,
та й те з часом порох-тлін
у тих енергіях органічних
і знову з них є пожива
для нового життя
у цьому колі руху енергій
малих і великих,
активних, або тихих
Стільки запитань і таїн,
а відповідь на все одна –
це все і є наш БОГ-Життя,
який і є від Отця-Творця-святого Духа.
Ось такий образ Творця
має людський ум у собі,
а коли він починає бачити
начала творчі із стану любові
і уже свідомо дякує Всевишньому
за життя і все у ньому,
то це і є маленький штрих
до прояву Його у всецілому житті.
Хоча чоловік по факту
є малою частиною всього Всесвіту,
та в сукупності своїй
і в гуманних взаєминах з усім живим

і є благодатним джерелом
всіх енергій життя на Землі,
якими так вміло і невтомно
управляє Творець-Дух святий.
Пишу від Отця, бо відчуваю
ту батьківську турботу
і підказки й допомогу,
та все ж, як дитя, свою думку маю.
Чи ця думка є у Замислі Отця?,
та саме такі думки єднають
нас у велику й дружну сім'ю,
допомагаючи нам усім прийти,
уже свідомо й вільно до істини.
Так, дивом є це життя.
Так, дивом є прояви Творця
в усьому й скрізь,
як мізер і як вічність.

ДОБРОТОЮ

Тільки ДОБРОТОЮ ми
розкриємо суть свою,
бо вона зі справедливості
і милості вироста,
а самі добродіяння по собі
викристалізують любов святу.
Тому пізнання і прийняття доброти,
як основу, як умову для Творця,
який з нашою участю
і нами творить дива.
Тож несімо милі, теплі слова
до людей і до всього,
що під БОГОм ходить –
кожному у вітанні щодня
побажаймо: «ДОБРОГО ДНЯ!»,
а в думках, чи вголос на самоті
посилаймо поіменно всім,
попросивши у Всевишнього благословінь:
«Бажаю здоров'я, щастя і любові;
спокою у собі і у взаєминах з людьми;
доброти і достатків у житті –
собі, Сергій; тобі, Єва, дітки!..».
Кажімо: «Благо-дарую!»,
«Спасибо», чи «Дякую» –
хто як вміє і готовим є
ці благодатні слова сказати,
що подарунок, допомогу прийняли,
як і обдарований у прийнятті

ці ж слова пускає у світи.
То так і діла, допомогу іншим,
творімо у налаштуванні таким,
коли бачимо потребуєчих.
А здатність бачити таких
у кожного є із його духовної чистоти.
Думками бажаймо у настрої хорошім
усім, усім – кого бачим
дома, на роботі, у дорозі:
«Гарного дня!», «Щасливої дороги!»,
«Натхнення у роботі!»,
бо з побажань таких
ми відчуваємо ріст крил.
Це нас так наповняють
енергії щастя й радості,
які збадьорили тіло й ум
і благодать з благоговінням
спонукає всіх до творіння,
до творіння доброти і любові.
Тож творімо доброту
в думках, словах, ділах
з можливостей своїх
і зі стану умиротворення
духовних енергій у собі.
Так, брате мій, сестра
у кожного із нас свій путь-дорога,
тому будь щирим з собі подібним,
бо БОГ любить кожного із нас
так по різному і так по своєму.
І нема у житті випадковостей простих,
бо ці моменти-зустрічі у житті
так Творцю нашому потрібні.
І саме з них спільно ми
маємо позитив винести.
Так, ця спільна зустріч, дія, нібито,
продовжується молитвою завжди,
яка по благодатному змісту
з нами у житті іде
у таких споминах в думках,
чи проголошується у словах,
або ж у молитвах-подяках до Творця
за ці прекрасні моменти у житті
іде хорошим здоров'ям, радістю,
або очищає наші путі
від негараздів і біди.
Тільки добротою ми
здатні пізнавати себе і світ,

бо добродіяння з любові
змінюють нас і все навкруги.

ПІЗНАВАЙ СЕБЕ

Пізнай себе, суть свою
і відкриються ворота тобі
до Знань Творця і Всесвіту,
а тоді побачиш ти
свою малість у Житті.
Та скільки радості відчуєш ти,
коли суєта, негаразди, клопоти
покажуть марноту свою,
бо кожен день будеш нести
для себе і близьких Благодать святу.
Ми зрозуміємо брєнність тоді
свого суєтливо корисливого ума,
як пристрасть до статусу й гордині,
а єство наповнить духовна чистота.
Ось такий стан єства
кожен день себе пита:
«Скільки посіяв я добра?
І на скільки очистив себе від зла?». Саме тому Знань шукаючі
найперш шукають творця у собі,
бо вони по суті уже є
ті вчителі, апостоли у житті
які несуть Вседержителю ці дари.
Пізнаваймо можливості свої
і вибираймо лиш дії ті,
якими привчатимемо себе
творити чисте і святе.
Та в кінець зрозумієш,
що в цих пошуках ти
пізнаєш коріння гіркоти
в написанні цих рядків.
Хоча ця гіркота оманлива,
як і все те у житті,
яке відкривається в істині,
бо воно сховалося в любові
саме до слів бездумних таких,
які від Всевишнього йшли.
Та пізнати життя все таки
не вдалося нікому
і тому ми ходимо усі
по замкнутому колу,
в якому ми так потрібні
одне одному.

Та знаймо люди, знаймо всі,
що Отець-Творець-Дух святий
буде всіх до себе допускати,
коли ми почнемо себе міняти,
вирощуючи у собі
ці якості їх і наші, як святі,
бо лиш із ними ми
здатні Душею до Всевишнього іти
навчатися доброти творити і любити,
щирими і милосердними бути,
щоб з Благодаттю у собі жити.
В добру путь Вам, люди,
до пізнань цієї молитви!!!

ПОМОЛИСЬ

Помолимося, сестри і брати, мої
за мертвих і за живих у рідні,
щоб очищувалися путі спільні,
якими до святого Духа прямуємо ми!
Помолимося щиро за всіх,
а, найперш, за себе і дітей своїх,
щоб Всевишній настановив
вся і всіх до молитов святих
сьогодні, завтра і на віки!
Помолимося за мужа, чи жону,
за тата й маму свою;
помолимося за брата і сестру,
за сусіда, за його сім'ю,
як і за тих, яких сподобив Ти
зустріти на роботі, чи в дорозі.
Бо молитва милим словом щирим,
як і гідним ділом добрим
у кожного Душу відкрива,
щоб ми ними долучалися до Творця.
Тож знаймо люди всі,
що творча праця і любов
починається зі щирих молитов,
які початок беруть з думок,
а далі йдуть слова і діла.
Ось така проста молитва,
та так у житті допомога
виходити з проблем, біди,
чи при творенні доброти.
Хай молитва буде нами й з нами
і тими, які ідуть за нами,
бо енергетична міць і сила їх
зцілює духовно всіх!!!

* * *

Тож у ці роки пошуків своїх,
ми шукали настанов, молитов
і того путі, яким надію мали спастись.
Тому у ці роки неповернення
я каюся, каюсь, каюсь перед Тобою,
Творець Духа святого і БОГа світлого!
Каюся перед тобою тато й мама
і перед тобою мамо жони уже у засвіті!
Каюсь перед тобою Анатолій, Роман,
Сергій;

каюсь перед вами внучата милі,
Марина, Богдан, Аполінарія і Микита!
Так стараюся себе змінити,
щоб Вам за мене не червоніти,
коли прийде час-пора
віддавати звіти за свої життя.
Дозволь Творець-Дух святий
і до БОГа святого, як і до Богородиці світу
спрямувати свою душу і зір,
з проханням на благословіння,
щоб мене настановив до змін
у собі у прощеннях і діях,
з якими перед Вами постав ось таким,
що дали можливість цю молитву творити,
що дали можливість творити духовні
якості

моїми руками і умом, які не мої,
а Твої, Творець Всевишній,
які отак росли для дій сьогоднішніх
з часу створення світу,
коли я ще й піщиною не був!
Благодарю Тобі, мій Тато,
що даєш іще так міркувати
і цю любов і доброту Твою відчувати,
і ці славословіння посилати!
Слава Тобі!!!

А Ти веди із замилюванням
по цих землях і водах своїх,
оглядаючи свої творіння з великих
і малих,
а ми Тебе відчуваємо торканням вітру
і відчуваємо погляд Твій у сонячному
промінні!

Ось так невтомно із любов'ю
без тіні розчарувань і без гніву
за наші помилки-гріхи,

Духом святим оберігаються все таки
джерела правди життя і всього в ньому,
що присутнє є з любові і доброти.
Так є з кожним домом у світі,
з кожною будовою традицій релігійних,
а особливо в тих із нас, живих,
хто несе Благодать, Богомилство,
Богозамилування, Боголюбство
у собі Духом святим.
Кожен Духом святим чує того,
хто носить Духа святого у собі.
Його ми чуємо особливим спокоєм
і умиротвореністю дій живучої сім'ї,
якоюсь освітленістю цього храму,
чистотою у всьому і тією грою кольорів,
як і наявністю предметів із потреб життя.
..., а враження таке, що цю простоту,
ніби, древній раритет,
як сталість устроїв сім'ї,
які бережуться в них і в Роду.
Тут повітря легке і де не сядь, чи зирни,
то невидимо у нас входять енергії
теплоти.

Те ж ми можемо сказати
про храмину-тіло людини...
і красаота тут мило гріє очі,
бо вона природна і доступна,
а дії добрі і справедливі
навчають хазяїна і гостей
тієї любові, яка для всіх.
Тут і взаємини щирі, тут і мова
без неоднозначних слів
і, тим паче, без хульних –
тиха, вільна, наче спів.
Тут самі допоможуть усім, чим зможуть.
Тут і осудів, нарікань нема.
Сказане слово має місце бути
без обіцянок і інтонацій злих.
І це правильно є,
бо де Дух святий живе,
то там місця для зла нема.
Тож тут БОГ воістину живе,
тут любов усіма грає,
тут кожен себе
Духом святим наповняє.
Хай ширшає коло життя із таких,
то цим вони спасуть цей мир!

БОГ

БОГ-ЖИТТЯ і Він є живим
нині прісно і у віки
саме наявним у ньому завжди
цим Духом святим
у цій завершеній красі,
чи у тому мереживі горизонтів,
у здатності до мудрих дій,
у можливості доброти творити
і ось так мило любити
у цій квітчці Твоїй,
яка має наймення чоловіка.
Скільки разів Ти спасав від біди,
скільки разів дарував мрії Ти,
скільки разів Ти дарував відчуття
про Твою присутність у мені,
даючи поради за все і вся
даючи любов і теплу доброту,
якими Ти дозволив єству
пізнати всю велич Твою
з можливостей своїх малих,
мій милостливий Творець
Духа святого і БОГа нашого
і світлого, що Духом святим
кріпкого і вічного у ті миті
життя свого, яких мені
на всі роки життя вистачило.
Хай кожен прийме благоговіння святе
від Тебе, всюдисущий БОГ святий!
Любий, милий, милосердний,
добрий і люблячий, який у всьому
живому є,
то хай ключем із джерела Твого б'є
та енергія істини для праведників
і духовних сподвижників,
які правду і любов нам несуть.
Ми спраглими є по них,
то настанови нас і людство все
до молитов і доброти,
щоб, все таки, зуміли себе
і цей світ зберегти.

* * *

Б.О.Г. – як аббревіатура грецька,
як початкові букви в алфавіті їх,
бо і Біблія прийшла до нас від них,
і суть і зміст цього слова відомий всім:

БОГ це все що є в житті,
 тобто це є саме цілісне життя,
 в якому є добро і зло,
 є рай і пекло,
 є байдужість і любов...
 Тут є Дух святий і дух темноти,
 є якості святі з істини,
 є облаштування суспільні злі.
 Тому в устремлінні до пізнання істини,
 на путі духовних стяжань ми
 маємо звертатися до Духа світлого
 у житті, як БОГ святий Духом кріпкий і
 вічний,
 бо в канонах, проповідях БОГа всецілого
 ототожнюють, порівнюють з господом,
 де він у житті присутній лиш частиною
 і частиною найгіршою,
 яка проявлена у житті
 лицемірством, гнівом, карою
 у всіх проявах енергій негативних,
 у взаємовідносинах суспільних.
 То знаймо, знаймо люди це,
 якщо хочемо Благодать святу пізнавати,
 то потрібно свої думки, слова і дії
 до БОГа святого направляти.

* * *

БОГ – все що є,
 і тут господь, і раб тут присутній;
 тут і Дух святий якостями життя діє,
 тут і дух темний пакостями злодіє.
 Ось чому там, де ми господа
 славословимо,
 чи просимо допомоги, помилювання,
 то ми всі енергії життя свого
 скеровуємо до господа суспільного,
 який тут представлений прем'єром,
 президентом, князем з усією кагортою
 на суспільній статусній драбині
 від бригадира до радників його.
 Тобто начальник й раб,
 гніт, приниження подібних,
 жорстокість, покарання і нормочини
 з набором тих, хто служить господа
 і сатані.
 Бо в господа тепер, як і колись
 канони і закони прописані,

там пишуть і про якості життя,
 та діюча частина в них,
 яка спрямовує енергії всі,
 щоб їх методи і механізми
 тримали єства людські у покорі.
 У покорі животіють раби,
 але не вільні Творця діти.
 Тому так в їх нормочинах
 і приписах суспільних
 прописують приховано
 цю емоцію людську,
 яку серед нас страхом звуть
 з усіма деталями і діями
 пригнічень, обмежень, покарань.
 Сказано, чи процедурою передбачено:
 стати на коліна – став,
 голову схилити і очі долі,
 публічно заявляючи, що є в покорі
 щоб підтримки не шукав
 в тих енергіях святих
 у просторі і з небес,
 де можемо гідно і чесно,
 щиро і з любов'ю засвідчити,
 що ми в умиротворені,
 що ми життями задоволені.
 Та так по факту не є
 і страх є емоція в образі лиходія
 і ним сильний господь,
 бо він найближче до людини
 у своїй безпощадності і жорстокості
 при грошах, військах і служках,
 а біль, знущання, тиск енергій живих
 у тілі, умі, які відомі і Душі
 так уже описані в умовах,
 обставинах суспільних,
 обвинуваченнях тієї винності,
 що не бояться і Творця,
 ставлячи питання руба:
 ти ж раб і для цього ти родився
 і цим нам, господам, знадобився.
 Цілі інституції, лабораторії працюють,
 щоб тримати людство у покорі і страху,
 щоб маніпулювати їх умами
 й поведінкою.
 З цієї пітьми-суєти здатні вийти
 лише вільні,
 бо навіть господь є рабом обставин цих

як і тих нормочинів для підлеглих,
тому і є у постійному страху,
навіть, від тих,
хто на службі у нього стоїть
Лиш вільний духом чоловік
знімає руки на рівні пліч
і дланями-антенами своїми
приймає енергії позитивні,
а на верху баняк-голова,
як антена передавальна
з тим органом нашого свідомого ума
тих прохань у настановах і з повчань
по совісті і свідомо діє.
Діє, як рівна і подібна
енергіям позитивним і творчим,
які і є основою життя
цього людського суспільства,
бо і інші учасники життя,
які життями тут присутні –
чи то Дух води, Дух дерева, Дух рослин,
та чогось вони рабства не знають.
БОГ святий, Духом кріпкий, вічний!!!
Саме так звертаюся до Тебе я,
бо Ти усе життя моє свідоме
ведеш через радості і іспити,
аби я Духом дозрів й окріп.
У цей час тяжкий і скудні дні,
прошу, мене підтримай і допоможи
і Благодать спізнати і прийняти навчи,
щоб так радісно і в щасті з Тобою йти.
Йти, радіти і добротою з любов'ю
наповнювати життєві дні Тобою,
бо тільки так ми усі є здатними
Твою милість і любов спізнати.
Так, БОГ – є життя у всьому і вся,
а в житті по різному буває:
один думки, слова і дії святому Духу шле,
тоді як другий у житті злом наповняє все.
До чого дожилися, люди, ми,
що мали Духа чоловіка,
створеного по образу й подоби,
а тепер маємо ще й Дух людини,
маємо в собі Дух темний, Дух сатани,
який діє із вигод і користі,
втрачаючи подобу Творця,
стаючи більш подібним на диявола,
коли на кон ложить все:

і Духа святого, брехню,
гнів, заздрощі, гординю,
і, навіть, забирає життя,
життя у собі подібних.
Людина – звір у подобі
зі здатністю міркувати і вибирати.
Як же цей звір наповнює себе
енергіями диявола, сатани?
Бо він сам шукає їх,
кликає в поміч зло,
щоб стати господом на Землі.
Тому славословити і дякувати слід
БОГу святому, Духом кріпкому і вічному,
який оберегом доброти і любові є
і всіх Собою вічністю до зрілості веде
і кожен якості життя творити може,
бо саме для цього Творець нам життя дає.
Тож ідучи в церкви, мечеті, синагоги
для молитви-розмови з БОГОм,
то перед цим зробімо справи ті,
які так Йому потрібні і пригодні:
діткам своїм маленьким усмішку залишімо,
слово ласкаве й миле їм подаруймо,
до батьків стареньких щодня дзвонімо,
доброго дня їм побажаймо
і про стан здоров'я попитаймо,
та і в гості завітаймо,
щоб потримати зморщену і теплу руку,
щиро в очі подивімося і подякуймо за те,
що нас народили, леліяли і вчили,
вчили жити, працювати і любити.
А якщо цього не було,
то прикладом цим
утвердімо в умі їх,
що доброта, милість і любов у світі все ж є
і хай у цих роках із завтрашнього дня
вони це розуміння в подяках Сущому
понесуть.

Навчаймося і в дійсність несімо
якості життя щодня
в дорозі й на роботі
і будьмо в бдінні,
щоб не плодити зла
у взаєминах з собі подібними.
Навчаймося при нагоді
і з можливостей своїх
допомагати самотнім немічним старим,

допомагати діткам сиротам, як і тим,
які живуть у бідних сім'ях –
хлібиною і до неї, штанцями і взуттям,
та не забуваймо і про цукерочки для них.
Хай буде БОГ у нас і для них
у радість, щастя і благодать!!!
Чистота духовна, справедливість, щирість
багатьом дає таку можливість –
бути гідним сином нашого Творця
і творити святу Благодать щодня.
Хай радість буде в ділах, словах,
хай сміх дитячий повсюди лине,
хай усе живе в гармонії цвіте,
щоб взаємини були між ними
люблячі і щирі, добрі й милі.
Тому навчаймося самі
відкривати Душі у собі,
щоб спільними ділами ми
Творця-святого Духа радували,
щоб возраділа природа і земля,
бо і вони є ті великі сестри нам,
нашим діткам і батькам.
То знаймо люди, знаймо всі,
що це будуть найкращі подарунки
БОГу святому нашому,
який Духом кріпкий і вічний,
бо творячи дії такі святі,
то вони найбільш придатні живому БОГу,
бо БОГ – це ми і вони, і все навколо.
БОГ є в кожному із нас, як у єстві,
то так і в нашому життєвому просторі,
куди ми сягаємо зором і слухом,
а то і далі, хоча ми лиш Його частина,
та ми, як цілісність у Ньому
наподоби маковому зерну
і життями проявлені святим Духом
саме в обличчі чоловіка
з енергій специфічних.
Бог не покидає нас ніколи,
це інколи покидаємо Його ми
із надуманих вигод, користі,
та смерть прийде і кожного забере –
один з звостом диявола піде,
що з брехні і зла сплетений,
а інший з подякою їй прийме.
І це найкраща допомога,
чи й можлива пожертва для БОГа

і для Всевишнього-Творця-святого Духа,
який є над ним, у ньому і у всьому
навкруги.

Ось така суть і зміст Його дій
проявляється в кожній істоті живій,
а ми запрошуємо всіх живих
стяжати ці якості життя святі.

БОГОРОДИЦІ

Богородиця світу свята,
Ти в нас на всіх одна
і кожен від Тебе любов бере,
і кожен від Тебе життями йде.
Богородиця і є наша прамати,
мати БОГа, Божа мати,
яка прийшла у світ великий
із першотворінь Творця
і саме вона найближча до життя,
бо вона його частиночка;
і саме вона піклується приземлено
біля кожної Душі, ества,
бо по суті й змісту вона
природою, землею, водою,
як жінкою олицетворена,
олицетворяє ту, яка народжує життя.
До святого Духа усіх веде
з довірою щирою, святою
з надією і любов'ю благослови
до БОГа святого, гідного і вічного.
Тож у подорожі цій святій,
яка життям зоветься.
Дорослого й маля навчай,
хто до Тебе Душею тягнеться.
Навчай нас любити і прощати,
бо Ти для кожного із нас мати.
Навчай нас доброту творити
і щирістю у навчанні себе відкрити.
Хай кожна наша дія
стверджується як надія,
що Творець, святий Дух
Благодать пошле за послух.
Слава Тобі, діва й мати
і прийми від нас подяки
за допомогу, заступництво;
за настанови й паломництво.
В паломництво до воріт Всевишнього,
у ті простори, де Дух святий у волі

з Творцем Всесвіту кожному дає долю,
навчаючи любити їх, себе і ближнього.
Богородиця свята,
бо БОГа-Життя родила
у тій безначальності і кінця,
продовжуючи рід чоловіка
від життів малих до цього дня
в цьому хаосі космічнім
і у впорядкованості дій і подій
ми живемо тисячоліть із сім.
Я теж стою перед Тобою
і хочу віддатися собою
до благих справ Твоїх,
щоб кожен Тебе спізнав у них.
Славимо її у всьому живому,
бо ми частиночки її по суті,
які несуть цей образ матері святої
і найпершої помічниці нам у біді,
і є найпершою в збереженні сім'ї і дому.
Слава Богородице, Тобі віднині і на віки!!!

СВЯТЕ МІСЦЕ

Святе місце має кожен з нас
і воно є там, де ми приходимо у світ,
бо там маємо духовно зріти
роками у житті якості життя творити,
які і є кожному такому оберігами,
бо такий є тією квіточкою творінь Творця,
а місце є тією умовою,
де можна гідно й справедливо
тілом, душею й духом рости.
Тому у ці тяжкі часи
не піддаваймося сатанинській суєті
і не шукаймо благодатних країв,
бо їх тут створили саме ті,
які тут живуть і жили,
а коли Дух святий
прийде відвідати нас,
чи подарунки принесе благі,
то дома не знайде таких,
бо ми у пошуки подались.
Знаймо всі, що там, де родився, зріс,
де дбав про землю, воду, повітря,
де дбав про грядку, дорогу, ліс,
то це і є наше місце святе.
То кожен оберігай його собою:
не обманюй, не гордись, не осуди,

чужого не бери, не сварись і не вбий,
то так в цьому бдінні будь
і гідно духовні якості стяжай,
та і сам навчайся творити їх.
Бо саме діями такими спасешся сам,
та допоможеш і іншим спастися
з тією любов'ю і довірою в цьому йди,
моя сестра і брат, день при дні,
то Дух святий з нами буде йти,
бо разом ми і є та міць свята,
яка життя життям оберіга.
Знаймо, знаймо люди всі,
що життя не знищує Дух святий,
а наші безмірні бажання,
які часто вводять нас у гнів
і є по собі лихі.
Не просто жити є тим,
хто від праведності відступає,
хоча часто це місце тернистим буде,
та зумівши себе тут зберегти,
то збереже собою і світ праведний.

КОРІННЯ РОДУ

Коріння родові, які
мають Духа святого у собі
є іще життям міцні,
коли стовбур, листя і плоди
наповнюються соками живодайними,
який несе дух життя у чистоті
і ту кріпильну міць у роді цім,
щоб на якостях життя тримався він.
Та коли ми, деякі вже гнілі,
та ще тримаємося на дереві родовім,
то із нас сік по гілках і стовбурі
до коріння цю гниль несе.
Згинув плід і згубив увесь рід,
бо цей плід не був один,
а було чимало їх, які
заразили й корені родові.
Бо колись люди у Роду
негласно справедливість берегли,
проявляли милосердя і доброту,
тоді їм для насиченості життя
вистачало лиш причетності до Роду,
бо він у собі ніс ті якості життя,
які по суті й змісту є святі,
то вони й давали умиротворення і знання,

які потрібні були для життя.

Та кожен знав, що захисток його у Роду,
як і спасіння себе і життєвої цілісності,
про яку дбали предки цілі віки,
єднаючись в устремліннях таких
до всесвітніх енергій позитивних.

А тепер в наявному духовному падінні,
у звабах, пристрастях і в злі
хочемо жити всі, як князі,
забувши про відповідальність за Рід,
забувши про свою і його чистоту
і за його наповненість енергетичну.

Сьогодні мало хто ствердить те,
що духовне для життя основне,
а скаже, що кількість грошей,
чи статус наш суспільний,
чиможе кількість друзів застільних
дають можливості стверджувати таким,
що це перелічене і є основним.

То саме заява така засвідчує перед всіма,
що неборак такий втратив подобу Творця
і цим пошкоджує усе джерело життя
для сім'ї, родини, Роду і народу.

Та тепер, на зломі умов життя,
кожен ствердно скаже всім,
що гроші спасіння від сатани не дають,
бо розраховуватися з нею
можна, лиш запродавшись душею,
але вже й не Благодатного життя,
а для побігеньок біля котла.

Тож є над чим поміркувати,
є ще цілих півдня до вечора,
щоб приєднатися щиро
до живодайного хреста,
яким так вміло править
наш БОГ святий, що Духом святим
є кріпким і вічним в діях.

Він, як правитель вмілий,
показав нам ворога в біноклі своїм,
щоб не мали страху ми
і оминати його готовими були,
щоб доброту і милосердя засівати,
щоб дерево родове і далі
розросталося у висоту і вшир.

У – КРАЇ – НА

В якому славному місці на Землі
живемо ми, які себе слов'янами нарекли,
бо слова в'язали щиро й вміло ми
які так тепло лягали до Душі,
а потім із язичництва,
бо язиками шукали життя основи
і Всевишнього спізнали, Духом прийняли,
і за правду взяли, славословити почавши,
традицію православну на віки.

Саме істина-правда-справедливість
у взаєминах людських була,
є і має бути взята за основу,
тоді місця не буде негативу.

Топоніміка і назви прадавні іще живі
в українському Поліссі і до нині,
як і традиції праотців у поведінці
і славилися і славимось ми, нащадки
справедливістю і добротою всі,
завзяттям у праці і піснях
у лісі, на полянках і болотах.

Слово було і досі є першооснова,
тому й корені його сягають у минувшину,
тому й довіра й шана до нього така,
ніби, вся істина з нього зросла
на цих теренах благодаттю славних.

Саме Дух Родів-Народу на цих
теренах зрів

тисячоліттями серед цих гір, лісів,
степів, боліт, озер, річок, морів,
яким є рідним і подібним до цих пір,
хоча роди і їх об'єднання – народ
на цих теренах майже зник.
Сюди наїхало багато корисливих,
та і на землі ці примусом заселяли злих.

Ось так зерна користі, зла
на теренах проростати стали.
Змішались традиції і користь,
змішалися народ-зумазброд
і вже тоді усіх нацією назвали,
але Духом занепав цей люд.
Про це прислів'я мудре є із віків,
що за збідненням душ людських
приходить бідність матеріальна до них.

Та серед нас є багато таких,
хто якості духовні роками стяжає,

береже, леліє і життями родів своїх несе,
Україна в однім слові є назва політична,
та саме сюди Творець У цей КРАЙ
першолюдей послав, сказавши їм: «І-НА».
«Множтеся і про себе дбайте,
та і Духа святого не забувайте!».

* * *

Дав, бо воістину знав, що за тисячоліття
цей народ все ж збереже Дух чоловіка
у цім краї благодатнім, та і здатним
бути центром на прекрасній Землі цій,
де відроджуватися почне цивілізація нова.
Треба знати нам усім живим,
що Благодать і Дух святий
на теренах цих святих іще є
і істина була, є і буде.

Та тепер нам, усьому людству, треба
добре, дуже добре поміркувати,
як ми будемо себе і усе інше спасати.
О, Всевишній, людство настанови
для таких от міркувань в гурті,
щоб ми діями мудрими і хорошими
спокутували свої помилки-гріхи
в багатьох поколіннях наших Родів!!!
Це й не так важко, і не так затратно.
То відкиньмо враз у собі споживацтво,
відкиньмо і можливості сучасні,
коли сила, зло і гроші, як дії короткочасні
уже тепер кожного змушують

до тяжкоти
і кожен тепер каже, що жити стало

важко —
і той бродяга, і той трудяга, як і ті,
хто має золота три пуди і грошей мішки.
Тут прохання проситься до всіх:
не віддаваймо сили тіла і можливостей

ума,
бо ще не скоро і не враз зникне тяжкота,
а шукаймо способи очистити себе і роди
і починаймо добродіяння у милості

і з любові,
бо саме вони відкриють нам райські ворота
і саме тим, хто уже свідомо й уміло
взявся до змін позитивних у собі.

А ці тиради є для всіх, як запрошення до дій;
хай ці слова будуть всім за стимул,

як запрошення на весілля у майбутті
і хай не буде серед нас таких,
хто не зможе, чи не здатним буде прийти,
бо ці зміни все ж нам є по силі.
Тож поки люди іще є і є у них сили,
то налаштуймо свої тіла й уми
на мудрі позитивні добрі дії,
бо вони відкривають в нас
ті біочіпи-душі враз
і поміч прийде звідкилясь.
А чого ж так враз, миттєво?
То знаймо люди всі, що Творець
на ці зміни давно чекає нас.
Та не просто зневірених, байдужих
і, тим більше, ідіотів, чи злих
до позитивних дій настановити.
Тому просимо усіх з можливостей своїх —
хай невеличкі, хай тихенько, та все ж
єднаймося для змін величних
і мудрого чоловіка гідних.
Знаємо усі й про те, що іще є
багато розчарованих і наляканих,
а от коли на другий ранок ми,
після розмов таких з собі подібними
з впевненістю подивимось догори,
то легкоту відчуємо у собі
і відчуття переповнюватимуть краї,
бо уже Духом до змін ми дозріли.
В добру путь Вам, люди,
і творіть доброту повсюди!!!
Треба знати нам усім,
що Благодать і Дух святий
на теренах цих святих
росте і зріє дотепер
у всьому, що ми життям звем —
це і сонце золоте, і небо голубе,
і хмаринки у висоті, і повітря легке,
і води у всьому живодайні,
і вся земля, квітуча травами,
кущами, лісом, горами, степами,
рибами, комахами і птахами;
це і люди працьовиті, щирі,
які добротою формують смисл,
яким наповнюють цей край святий
по Замислу Всевишнього із начал
які є Твоїм тілом,
а в діях мудрістю і розумом постаєш,

справедливістю, милістю,
добротою і любов'ю до нас ідеш
перед лице для порад і молитов
своєю святістю, вічністю,
кріпкістю і відповідальністю
себе так, Всевишній, проявляєш,
наш Отець-Творець-Дух святий.
Тому й пророчими є ті слова,
що саме на теренах цих святих
і відродиться життя у всій повноті,
яке так глупо понівечене людьми
у своєму злі із мнимою вигодою і користі.
Та саме цей же люд і відновить свій Дух
і саме звідси благодатні енергії потечуть
по всій Землі і далі.

Відродиться люд і природа вся,
бо надра цього краю наповнені
з давніх давен скарбами до країв,
є у нас гори, ліс і прісна вода,
є багатющі чорноземи,
де колосяться щорічно хліба.
Ось яку місію свята
УКРАЇНА собою зберегла,
а ми усі на цій землі
маємо все це усвідомити,
та ще завзятіше творити молитви,
очищуючи себе від помилок минушини
і Дух чоловіка відновлювати у собі,
а життя розсудить справедливо,
кому лишитися жити на теренах цих.
Саме У-КРАЇ ці з усіх усюд носії
правди, милосердя, любові і доброти
понесуть щиро мову солов'їну
і взаємини святі й міцні,
бо саме тут є земля найбагатша і родюча,
ліси і різнотрав'я, які вдень і вночі
виробляють потрібний кисень для життя,
та і прісної води у горах, річках,
болотах і озерцях вистачить на всіх,
а надра, надра так багаті на метали

й мінерали
в кількостях великих і, ніби, зібрані
усі сюди,
якими так багата наша планета
й космос великий.

Про такі умови на цих теренах
наші пращури дбали у віках,

а тепер прийшла та пора і час
відновлювати забуті нами істини,
взявши з православ'я правду-істину
і славословити її з духовної чистоти,
а вона є у тих, хто творить доброту,
хто любов'ю єднає якості життя усі
і про це ж нам християнство сповіщає,
з'єднавши традиції і обряди православні
з суспільними настановами назрівшими.
Так, важко це потомки сприйняли,
коли юда Володимир їх живих
у Дніпрі мільйонами топив.
Не приймали християнство слов'яни
після того більше ніж шістсот літ,
та і сьогодні Дух православний
витає в умах людських
серед поліських лісів, боліт,
то так і на висотах карпатських гір.
Тому нам сьогодні слід
зібрати на теренах світових
усе те краще, що традиції людські
від зародження до цих пір
зберегли в релігійних традиціях своїх
і з благословіння Всевишнього Творця
в спільноті людські несли.
Не слід виставляти Кришну, Будду,
Ісуса...

за єдиних богів, бо ні одна людина
не здатна вміщати у собі
всецілого і єдиного БОГа-життя,
яке є у всьому живому цієї цілісності,
цього кола-життя, як енергій різних рух,
то так і в людині зокрема.
Так, вони є БОГа сини;
так, вони є Духа святого носії
і в місії своїй життєвій
посланцями-душами від Творця прийшли,
та ще людям апостолів лишили.
Вони багато зробили для відродження
людства

у ті часи розгулу злого сатани
і тому і їх славословити треба,
бо вони по собі духовний слід лишили,
як послідовники-сподвижники святого Духа
тут, на Землі, для зневірених і байдужих,
а ті, які довіру завжди мали,
то вони у собі з ними і жили,

чим гнобителів Духа до змін спонукали.
Хоча основна маса гонителів істини
самознищувальною є і їх коріння гниле
виростати життю новому моці не дає.
Так, людина кожна є плід вічний
нашого Творця і БОГа-Життя.
Тож зрозуміти нам слід,
що в наявне християнство, як і іслам
внесено за основу іудаїзм, та і тут,
як і в інших традиціях релігійних
збережено язичництво прадавнє,
яке дозволяло єднати чоловіка Дух
у родах-сім'ях ту Цілісність Всесвіту
по великому Замислу Творця.
А нам би ці традиції звичаєві,
як і релігійні всі пересіяти,
та зберегти основи життя
одвічної людської спільноти,
що існувати почала,
та і вижити змогла
саме завдяки справедливості,
бо правда, як світло і теплота
є умовою життя чоловіка,
бо вони є основою довіри
у взаєминах гармонійних,
що, нібито, є гра життя у радості.
Бо такий стан єства
є відновлювальним джерелом,
для усвідомлення нашої сопричетності
у цій світобудові одвічній,
де людина здатна творити
красоту, милість, доброту
і той стан любові, щастя,
які й устремляють наш ум
до усвідомлених і розумних дій,
наповнюючи Благодаттю дні
нашого життя на цій Землі,
де воістину жили боги
і, можливо, іще нам
спільно з усім живим
вдасться відновити умови ті,
де Духом зростуть воістину боги
і відновиться на теренах У-КРАЇ цим
той явний, а не міфічний РАЙ.
Так має бути у цілім світі,
а ми маємо свої єства
очистити від помилок-гріхів,

очистити себе від павутиння
традицій релігійних,
бо сьогодні вони служать сатані
і навіть на наших теренах вони
спаплюжили основи православ'я
і основи тих істинних Знань,
які для людства принесли
Христос і Будда, як і інші
праведники цього світу,
як їх леліяли сподвижники святого Духа,
оберігаючи Цілісність святу
у цьому коловраті енергій позитивних.
Так, і поділ такий у спільноті уже загнив
і тепер цілісності людства шкодить.
Та релігійні традиції живими є іще
у нашому суспільстві, та і тут живе,
як факт, те устремління перших вождів-
князів,
які апо факту є нащадками своїм нутром
тому звіру лиходію, який хитрістю,
лицемірством, страхом, підлістю
поділив людство на держави і нації.
Хоча з Цілісності почався світ життям
і тепер Дух Цілісності витає в умах,
тому так р'яно церковний клір,
як і суспільні князі і їх двір
визнали за доцільне
об'єднати людство в князівство одне
з мотивацій корисливих своїх,
зберігши покірність й страх,
у наддержаві всесвітній
на ідеологіях політичних,
а не з основ істинних джерел
на якостях милості, гуманності,
і тієї соціальної рівності,
яка з доброти і любові росте.
Все ж визнати нам слід те,
що суспільство навчене уже
до суспільних поділів
і рабську ідеологію прийняло,
та умиротворення і спокою все ж нема
і тому серед нас напруження і зло є,
яке часто війнами, кризами вибухає.
Тому корисливі політики
до творіння Благодаті не придатні,
та все ж мають нюх на багатства дармові,
часом забираючи і копійки,

мабуть, не мають совісті у собі.
Мали, мали шанс ми
почати рівновагу відновлювати
від покрови 2022 року до пробудження

природи,

та років два іще затратити
на усвідомлення до очищення,
до розуміння і дій,
щоб звільнитися від зрад і лицемірства
а далі іще років тридцять п'ять,
щоб налаштувати суспільний лад
на умиротворення і Благодать,
та люди виявилися не готовими
і їх до цього ніхто не просив, не вів,
бо вони керівникам сліпо довіряли,
а ті ж не могли, бо вони
уже давно на службі у сатани.
Тому нам Творець зі своєї милості
додає цих два і десять літа
досить таки важких для переосмислення
себе, своєї суті і самого покликання,
щоб ми узріли попередній шанс в них
і умами дозріли у необхідності такої
на теренах України і у світі всім.
Але й для повсюдного відновлення
гармонійного і благодатного життя
Він дає останні роки з відпущених,
Та чи ми умами до розуміння зійдем,
щоб почати творити з любов'ю
зі справедливості той гармонійний

і щасливий рай,

за яким так рід людський заскучав.
Будемо, будемо страждати ми
плакати, лікти кусати і життя віддавати
ще літ півтораста по ліквідації інтересів
кровопивців злих таких,
відновлюючи у радості істину святу,
бо маємо Благодать відчуті і бачити
по всій, по всій Землі і в космосі.
Тож надію маймо і позитив у цьому є,
бо серед лісів, боліт і гір
ще Дух чоловіка й істини живе
і цей люд цивілізацію спасе,
а ці зрадники істини і злодії,
які злетяться для поживи
перегризуть самі себе
за можливість забрати усе собі.

Так було уже не раз і цей їх фінал
залишить по собі лиш колючий бур'ян.
Творець знав, що ми творенням любові
і доброти

будемо здатні ці енергії зла погамувати
і воно, як було уже не раз і не два
камінням, вугіллям, газом і гіркотою
матінка-земля у себе усе це прийме.
Так безслідно серед нас зникнуть ті,
які грабували надра, поля, ліси
із користі для мамони-сатани.
Та, щоб зменшити їх енергетичну

злу міць,

то нам переглянути традиції релігійні слід
і в першу чергу в Україні – краї цім,
де Дух Цілісності витає в ній,
поступи зробивши відмовою простою
від догм і постулатів християнства,
які славлять основи іудаїзму: «Алілуя»,
який по факту є звіром злим,
що наймення має Єгова-Еголим,
який людство привчив
виживати в стражданнях,
бо керував нами через ЕГО,
той прагматичний і верткий, хитрий ум,
що суєту в життя допустив
і цим чоловіка духовний центр закрив,
щоб розірвати цю Цілісність
і цей зв'язок усіх енергій позитивних,
бо в цій єдності уся міць,
якої так боїться злий.

Ми маємо свідомо перестати
прославляти їх рід від Авраама до Мойсея
і сучасних юд, як носіїв енергій негативних;
як і славословити господа не слід,
бо він по суті й змісту є одвічний господін,
начальник для людей у світі цім,
який брехнею, силою, грошима
вилазить на суспільні вершини
після того як племя це з їх злим
зі Всесвіту викинули на райську Землю цю
років у п'ять тисяч тому для того,
щоб саме чоловік зламав
хребет цьому юдейському звіру.
Та вони розповзлись по всьому світу
і чоловік втратив Творця подобу,
а став у діях подібним на звіра злого

і він їх л-юди-ною назвав,
і свої навички їм передав,
а вони в образі князів
принижують собі подібних,
забувши своє джерело життя,
забувши і одвічного Творця.
Не просімо в господа того,
що є надбанням суспільства всього.
Шукають люди прихистку для Душі
у ці роки неспокою в умах і в ці роки війни.
Старших більше, та і молодь у пошуках є,
та скоро, скоро християнство занепаде,
допоки ці змінені канони береже,
та не канонами Творець-Дух святий
міцний,
а саме Дух життя має бути міцним і вічним,
та коли ж життя знищують князі-господа,
то відвернуться люди від домів молитви,
бо там уже нема Отця-Творця-святого
Духа,
нема в церквах і Благодаті святої,
не є вони тепер центрами Духовності,
як і попи духівниками уже не є,
бо вони пам'ять отцов продали.
Та не нам їм судьями бути,
а така церква без духівника уже мертва
і Духа БОГа-Життя там нема.
Все людство на Землі
у єднаннях своїх при житті
з сім'ї, родини, роду, народу, нації
шанували і берегли у віки
істину-правду-справедливість
у взаєминах між собою завжди.
Вона основа всіх якостей духовних
на яких вибудовується милість,
милосердя, гуманність, любов,
щирість, щедрість і доброта;
на яких вибудовується мораль, етика
і в цілому поведінка людини у житті цім.
Тож міркуймо люди всі
і шукаймо способи
все таки зберегти
духовні осередки наявні.
Господь є начальник, князь, президент,
як і ті, хто себе вважає з надлюдей
і про це пишуть у книгах «святих»
і в Біблії зокрема,

як і на службах в молитовних домах,
просячи: «Господи помилуй»
за помилки-гріхи,
«Господи допоможи, подай, чи прости...»
і саме так відхрещуємося від Творця.
Та знаймо ми усі, що Творець і так
знає про всі потреби наші, та дає
можливість нам самим Духом
зріти і рости,
як то і подобає Його творінням.
Ці славословіння господу
і є покаранням для глухих
до слів істинно благих,
та шкоду ми робимо й тоді,
коли зрячими є ніби,
читаючи ці слова у канонах...
Хіба можна нам, живим, носити
символ смерті у розіп'ятому Ісусі
на хрестіку натільному,
чи то на хресті могильному –
і все на хресті повішальному,
як погрозу покарати способом таким
всіх і вся, хто іще не є
прихильником господа.
Це велика помилка людства ...
Та це ж богохульством є,
і в цих словах Благодаті нема
бо істина, доброта, любов іде
Духом святим від Творця
через усе і вся, як, зокрема, і від господ,
хто живе і діє по Замислу Всевишнього.
Чи то краще буде коли ми
помолимося за їх лихих,
посилаючи доброту і любов
із себе навкруги, то так і до них
у домах молитовних
так і при молитвах гуртових,
щоб вони дбали про підлеглих своїх.
Ходити по помилювання,
чи з прощенням, проханням
ми можемо до них
у кабінети установ суспільних.
Хоча ми знаємо усі,
що Творець-Дух святий з милості діє
завжди,
що Він, як і БОГ святий, що Духом
кріпкий і вічний

дав, дає усе, у чому потребу людина має.
Так і начальника руками Він дає,
дає і руками рідні, сусіда при потребі.
Ось чому доми для розмов-молитов
із Всевишнім
стали клубами, клубами, де ідеології зла
проповідують з амвонів во славу князя,
проповідують до дурості зовсім,
називаючи БОГОм господа, а господа
БОГОм,
називаючи господом сподвижників
Творця
і, зокрема, Його месію – Ісуса Христа,
який про духовний стан дбав,
заблудивших євреїв Духом і на Землі.
Не був він господом, БОГОм, князем
при житті,
а був і залишився вчителем духовним
по всьому світу цім.
Такими ж були його учні-апостоли
до того і тепер, несучи його дух
до кожних дверей, до кожної Душі
і не ремствуємо ми, бачачи перекося ці.
Тому й опинилися на суспільному дні,
духом занепали, а умами збунтували
і без розуму нищити почали
озера, річки, поля, ліси.
Так, господь сьогодні вже
всіма державами керує
і методика, і способи у всіх одні,
та і князь однолиций уже досвід має
і так вільно нашими умами маніпулює,
взявши в помічники і церковний клір,
примушуючи їх робити глупоту,
що суперечить Творцю-святому Духу.
Не може Отець-Творець-Дух святий,
як батько, тато для всіх
бути господом, начальником у житті,
як не може й син Його бути господом
у сім'ї,
бо тоді не буде тут любові взагалі,
як у джерелі духовності святої,
як і інших якостей буття,
бо в ньому по різному є –
і доброта, і зло, і сльози горя,
і сльози радості, і завзяття,
й натхнення, і тишина...

Не може бути Благодаті у взаєминах,
коли ми у покликанні життям сюди
не хочемо творити по істині
милість, доброту і любов.
Уже, уже визрів іспит для наших умів на те,
чи дійсно господь нас до істини веде?
А нам би слід святими молитвами,
входячи в них умами та так,
щоб вирощувати правителів гідних нас,
щоб Земля Благодаттю повнилася
і возрадувати цим нашого Творця.
То чи задумалися ми про те,
хто нами керує і куди веде?
Ще свіжі в пам'яті людській
такі господьки при житті
за яких горланили люди лихі,
а їх, як свиней у прірву на вбивства вели
Ленін, Гітлер, Сталін, Маодзедун,
як і сучасний Путін і ті,
хто діє подібно названим.
Плакали і плачуть матері, жінки, діти
і їх сльози не минуть гіркої долі
таких господ-тиранів і нащадків їх.
Та все ж потрібно тут написати,
що вже багато знають про це
і тому третина, а то й половина
з людства усього на Землі,
які у зневірі і байдужості своїй
вбачають перешкоди великі
для духовного зростання
у законах суспільних,
як і в канонах традицій релігійних,
а наявну пропаганду ідеологій,
як і ідей від князя-сатани
людство втомилосся нести.
Втома, тяжкість у житті
серед наявних можливостей
наукових і технічних
мала би полегшувати
умови праці й побуту
і мав би бути вільний час
у дідусів, батьків,
які би навчали нас
прекрасного і милого,
але чогось усе навпаки –
ми світу не бачимо білого.
Працює невідомий механізм,

що так затягує наші уми
в суєтливий унітаз і ми
згубили істину у собі.
Ви подивіться люди всі,
як небо дощами плаче
безперестанку цих років два,
ліс вирізали з користі,
знищили поля, вимирають села,
горить пластик вогнями
і вогонь шириться лісами і полями –
чорнотою блимає до небес.
Ось скільки люди зла наплодили!
І все це потрібно виправляти нам.
Закони і канони можна обійти,
коли змінюються обставини
і потреба назріла велика
у зміні світоглядів людських,
коли питання постає руба:
«Буде життя на Землі, чи ні?».
Їх же писали люди
для настанов і навчання,
для облаштування взаємовідносин
з рядом заборон і обмежень,
коли вибудовувалась модель
в певній частині спільноти.
Ми теж не виняток із цього
і є свідомими того,
що погіршилися суттєво
взаємини і взаємовідносини,
а в цілому й зникають умови для життя,
з середовища якого появляються й такі,
які готують моделі нові
по облаштуванню гармонійних
і гуманних структур
з соціалізацією потреб,
як умова того, щоб вирощувати якості
духовні,
а вже на них будувати на Землі дім новий.
Та все ж на вершині життя
була, є і буде істина свята.
Важко буде перший крок ступити,
та другий в такт піде,
бо людство уже жде
тих благодатних змін.
Ось тому проблема назріла
і вимагає негайних змін
для відновлення істини святої,

яка би єднала на Землі всіх
маленьких, зрілих і старих,
які би життя шанували,
богозамилюваними були,
боголюблячими зріли,
бо князі-господа з екранів телевізорів
будоражать люд, розпалюючи війни,
і зникла впевненість за майбуття,
а нас кличуть захищати з усіх сторін –
кого, за що і як? Не можуть
відповісти ніяк.
А вони по квартирах, поїздах
шукають тих,
кого вбити вони з кабінетів забажали,
та способів закінчити війну не називають,
бо лиш Дух краю і людей у нім
з допомогою Отця-творця-святого Духа
ми здатні життя зберегти
і мир, і Благодать сюди внести.
Вони уже тепер кучкуються кублами,
бо страх і смерть чигає за ними
і вони нужда-ються в подібних собі,
тому й нори уже заготовили.
Ця нужда збіднить душами й умами
ще більше їх до погибелі.
Не стане на певний час гнилих
бариг і багачів суспільних,
та й істинно такими не є,
бо працею і умом своїми
мільйонером ніхто не стає,
а за їх мільйонами зубожіння мас
і сльози матерів і сиріт збайдужілих.
Та зупинити їх у діях лихих
досить таки важко, важко вмиє.
Важко і в просторовому часі
людські уми перевчить,
бо потривоживши їх,
то вибухнуть енергії злі,
які не просто умиротворити.
Ось як князь-господь за віки,
як павутиною оплутав наші уми,
словом цим для оправдання всіх дій
корисливих, злих своїх
у нашому спільному домі – житті,
вносячи покору, страх у взаємини святі,
коли по факту усі ми, життями наділені,
маємо жити у гармонії-грі з усіма,

вибудовуючи у довірі шану серед рідні:
до Отця-Творця-Духа святого
і до Богородиці світу всього,
і до БОГА-ЖИТТЯ святого,
що Духом кріпкий, вічний,
у сукупності таких.
Творець дав нам основне:
життя і здатність, вміння жити;
здатність говорити, розмірковувати;
здатність до творіння краси,
милості, любові і доброти;
здатність богозамилуванним бути;
здатність милуватися красою
і людською добротою;
здатність любити і любимими бути;
здатність їжу добувати
і житло собі будувати;
здатність дітей народжувати,
їх леліяти і до життя готувати;
розуміння дав розрізняти
добро і зло, гнів і радість;
навчив диявола у собі покоряти;
дав ази якості духовні стяжати...
Це все Отцем-Творцем-Духом святим
у кожного із нас є ізначально заложеним.
І по милості Його, і по настановах Його
ми множимося і живемо зі здатністю
облаштовувати життя свої
і іншим з можливості допомогти.
То хіба це маємо ми від князя-господа,
який серед нас ходить живим
і вважає себе повсюди головним,
запрошуючи голови схилити перед ним...,
говорячи в канонах релігійних,
що і Душа в людині є грішна,
а гріх по суті помилка велика, чи мала
і вона проявляється у житті з нашого ума,
з того, що чують вуха, бачать очі,
перемагаючи енергії Душі,
і цим заводячи нас у помилки,
які ми лиш потім здатні бачити,
з докорів сумління відчувати,
чи зі страждань Душі
до того часу, чи пори,
допоки умом не прозріємо ми
і саме тоді він, цей диявол лихий,
береться виправляти нас таких.

Тому збираймося Духом святим усі
і єднаймося у праці творчій
з любов'ю до всього і вся,
щоб у всіх діях доброта росла.
Знаймо люди, знаймо про це все.
Знаймо й те, що до любові і доброти
ведуть життями енергії незвіданні.
Вони ж є тим сонцем і дощем,
є тим повітрям і теплом,
є основою любові і доброти,
як і знання усі ці у житті
не з кабінетів князя прийшли...
Ведімо себе мудрими думками,
словами і благодатними ділами
при житті умиротворенно і гідно,
щоб за все, усе нам не було соромно.
Бо саме на це настановляє всіх
наш БОГ-ЖИТТЯ святий,
що Духом кріпкий, вічний
і Всевишній жде від кожного змін,
бо Він нам довіряв і довіряє
і на істинні зміни благословляє,
а нам усім,
хто живе у благодатнім краю цім,
зрозуміти суть святу –
для чого ж все таки ми
покликані життями сюди
і прийняти мудрість в дію
по відновленню забутих істин,
щоб Україна й увесь земний люд
пізнав Благодать і прийняв її
у праці, відпочинку, сні.
Бо саме ця місія покладена,
як і Всевишнім передбачена
у долях наших і цього краю
з усім живим на теренах цих.
Тому ми, усе, що дихає Духом святим,
воістину є це сім'я-насіння,
є ця рідня велика на Землі,
яка засіватиме любов'ю простори ці.
Цю БИЛИНУ пишемо ми
для сучасників і тих,
хто буде іще живим,
щоб діяти зуміли і зрозуміли те,
як цей народ український пройде
життями всі означені роки
і запрошую до посильної участі

у відновленні святої істини.
Не може так довго бути,
коли зло «керує» життям,
не гребуючи нічим, та так затято,
щоб понищити не тільки людство,
а й благодатні Духом ці краї,
хоча доброти і любові так обмаль є
в середовищі людським
і тому нема гідної ходи у тебе,
БОГу мила Україно і мені,
то зберімося усі і візьмімося за руки,
щоб зібрати на теренах цих
ті крапельки любові і доброти,
щоб вона із нашими серцями
гідно у цьому світі йшла.
Тебе, Україно, і ці краї,
і ці залишки родів
чекає увесь світ
з надією й довірою.
І не все у нас так погано,
і не все на у-ра у нас,
бо і війна неспроста
на теренах цих,
і не спроста природа плаче
від дій спільноти тут,
тому це і є свідченням того,
що духом занепав люд.
Тільки духовне відродження
дасть нам можливості
відродитися і нам, і Україні –
іншого способу поки нема
і тому над цим треба задуматись,
що прийшов той час-пора,
коли ми маємо самі
усвідомити зріло назавжди,
що відродження відбудеться,
коли ми змінимось на краще всі.
Ми маємо змінити життя свої
і плекати якості святі,
а також в інших побачити
те, що і вони є носіями якостей цих
і що природа є із нами в грі-житті
тією Цілісністю БОГа-Життя,
яка і є умовами відродження,
відродження давно забутих істин.
Нам слід припинити всім
цей занепад духовності у людях,

бо саме в цих діях і є основа, і умова
для закінчення війн сьогодні на Землі,
умова для зелених життєвих нив,
що зійдуть із зерен Благодаті
у взаєминах людських.
Не просто зробити перші кроки,
щоб кожен зміг себе налаштувати
і прийняти серцем і умом потреби ці,
а ще важче проявити себе ділами,
бо без дієвих досить проблемно
змінювати світогляд суспільний.
Слава Тобі, Всевишній,
вселюблячий, всещасливий,
всесправедливий, всещирий,
всещедрий, вседобрий,
всемиловитий, всемілосердний,
всезнаючий, всевідаючий,
всевміючий, всемудрий
у всьому живому на Землі
видимому й невидимому
нині прісно і на віки!!!
Слава Тобі, Всевишній, і нам у Тобі,
що саме так у мирі й спокої
відкриваєш зерна мудрості!!!
Слава Тобі, Отець-Творець-Дух святий,
слава Богородиці нашій,
слава БОГу святому,
Духом вічному й кріпкому,
шана і слава із любові
сподвижникам Духа святого всім!!!
Хай наш край, Україна, буде
тим місцем на святій Землі,
де Духом святим зросте
джерело миру й істини!!!
А перші кроки у відмовах є,
які означені в цій билині вище.
Будьмо мудримися усі ми
у цій гідній чоловіка місії!
Бажаю моці Духа у собі!
Бажаю всім і вся здоров'я,
бажаю щастя, любові,
спокою і гармонії у собі
і у взаєминах з людьми,
достатків і доброти!

МОЛИТВИ

Молитви по суті й змісту різні є.
є дякувальні і прохальні,
є ті, які творяться на самоті,
є також гуртові, спільні,
є молитви за здоров'я й успіх,
є за дітей і батьків, себе,
є благословляючі і прощенні,
є поминальні, є молитви і до джерел
енергій всесвітніх...
Праця, як і саме життя
по Замислу Творця
є з чеснот духовних
і входить до молитов щоденних.
Бо кожна капля праці
з благоговіння й радості
приносить нам благо й щастя
і тому ми її таку
частиною молитви звемо.
Навіть будь яка монотонна праця,
яка чекала, чи чекає нас
упорядковує думки, емоції
і виводить в кінець
на путь благодатний.
Та і болі, і проблеми наші
є наслідком помилкових дій.
Часто й смерть передчасна
зупиняє нас від дій страшних,
то шукаймо допомоги
з джерел духовних.
Якщо доля нас долучила
до помилок таких,
як у роду накопичувальних,
то тут розраду шукаймо
у Творця-Духа святого,
чи у цілителів душ,
бо тіло виздоровіє, чи помре,
а от дбання про Душу
оправдовує життя це і те,
яке з нею прийде
у життя нове.
Хай і прощення свої щирі
будуть частиною молитви.
Прощення просімо у Всевишнього,
в БОГа святого Духом кріпкого і вічного,
просімо і в тих, кому потривожили уми,
кого обізвали, чи кому збрехали,

або потребуючому не допомогли.
Молитви до джерел енергій,
з яких черпаємо усі ми
енергії життя і радості,
черпаємо знання і вміння
для істинного творіння
і є джерелами святими,
бо Благодать Всевишнього
в них і над ними.
То є розмови, прохання і подяки,
то є ходою за порадами,
то є хода думками і в словах,
як і в благодатних ділах
до БОГа святого, що Духом кріпкий
і вічний.

Там енергії живодайні всесвітні,
які позитивом наповнюють всіх і вся,
хто торує стежечки до них,
на яких тримається життя усе
і які рід чоловіка святими зве.
Та й інші учасники спільного життя
по своєму славословлять Всевишнього
Творця
і святого Духа, як основу Його дій
від незвіданих начал і кінця.
Бо саме рух-дух енергій таких
засвідчує нам усім живим
про ту радість, благодать святу,
яку ми спізнавати здатні,
примножуючи із дня у день її
у справах і діях хороших,
які ми обумовили словами –
справедливість, милість, доброта,
любов ...

тому сама спроможність чоловіка
і духовна налаштованість його
свідомо їх творити і так з ними жити,
чи по можливості цього інших вчити,
будучи в місії такої святій
апостолами правди і доброти,
щоб спізнавали всі умом своїм,
що гармонія взаємин і гуманність дій
і формує стан добродіяча,
уже як джерело Благодаті
у присутності своїй
зі знанням любов нести у собі,
леліяти, ростити і зріти,

роздаровуючи іншим її.
Дякую Тобі, Творець-Дух святий,
який і нам таке життя подарив!!!
Слава Отцю-Творцю-Духові святому,
яко несе цю любов до кожного дому!!!
Тож навчаймося цих молитов усі,
щоб зберегти мир і радість на Землі!!!
Ці заклики і дії чудодійні
і кожен може долучитися до них
творенням правди, милості і доброти,
а ці якості життя можуть відродитись,
коли ми ділом, словом і в думках
будемо шукати так путь життя,
якою кожен спробує з чистоти єства
повернутися лицем до Творця
і насправді відновити на віки
ці забуті істини буття.
Саме так, бо ми і є по суті ті
відчуття, ум, очі, вуха й руки,
якими і творимо гуртом
ці справи благодатні.
Хоча сатана серед людей зміцнів,
бо багато хто із нас захотів
мати щастя і море багатства,
а їх із глупоти шукати та й не вміли –
вони ж бо приходять із доброти.
Тому такі молитви змішані
в одночасі зі славословіннями Творця
і з подяками БОГу святому,
який Духом кріпкий і вічний
є істинною їжею-енергією для душі
і є тим світлом для дозрівання ума.
Знаймо люди, знаймо всі,
що життям ми сюди прийшли
не для наплодження зла
і не для вибудови замків
для заздощів і гордині,
бо подивіться у природі, люди,
скільки багато серед живих
є чудових будівничих
своїх нірок, гнізд,
та чогось усе там до ладу і з потреби.
Бо наша місія життєва у тому,
щоб теж збудувати дім
висадити сад і зростити сина
у постійному добуванні
їжі, одягу на всі дні у житті,

як звичайну потребу нашого буття.
А воно вже розкриває суть
нашого покликання сюди –
молитися повсякчас і скрізь:
дома на дивані самі, чи гуртом,
при сніданку і вечері за столом,
на роботі і в дорозі,
або коли до дій будь яких підходимо,
чи ранком з постелі встаємо,
або до сну готуємо себе,
чи коли з путі істинного схибили.

* * *

О, Творець Всевишній-Дух святий,
О, БОГ святий-Духом кріпкий, вічний –
прошу Тебе Благодать свою
пошли у дні цьому,
бо сил не маю у собі
і життя, злоба, осуд, гнів
здолав усе єство зовсім.
Чого через мученництво ми
так тяжко, важко пізнаємо
ті якості життя святі?
Хіба місія наша саме така,
щоб у випробуваннях таких
ми щиріше творили молитви,
хоча Сущий знає Душу й долю наперед
і ось так додає нам сил, терпіння і вмінь
для пізнання істин святих.
Тому і у життя саме для того веде,
щоб саме так істину Твою пізнавали.
А духовно дозрівші свідомо вже
беруть цю ношу, несучи у житті,
пізнаючи перешкоди, тяжкості,
як строк для очищення,
як строк для навчання-пізнання.
Навчи мене, прошу,
творити благодатну доброту
і любов навчи приймати святу
таємно, чи то наяву
наскільки здатен нести її.
Ти, Творець-Дух святий,
наповнений любов'ю завжди,
бо є у Всесвіті саме ті,
які посилають Тобі
у молитвах своїх
краплі любові і доброти,

щоб саме Ти з висоти
зумів давати її саме тим,
хто потребу сильну має
і Благодаті святої чекає.
Так, саме Благодать свята
дає знань і вмінь тим,
кого диявол у всьому обсів –
в обманах, злобі, осудами,
плодячи через таких
той небезпечний гнів,
з якого виростають
повсюдне зло і війни.
Настанови Всевишній всіх
до молитов, любові і доброти,
щоб між собою всі люди
в радості й достатках жили
у своїх думках, словах, ділах
на радість всьому у світах!
Дякую Тобі, БОГ святий,
що Ти даєш щодня мені
ту частиночку Благодаті
зі своєї любові і доброти!!!

СЛОВА

Слова, слова – вони у житті
і ми цим життям є на Землі.
Вони по суті й змісту є різні,
як і саме життя у розмаїтті
тих речей, істот навкруги
у видимому й невидимому світі;
у тих ситуаціях, подіях, як діях,
якими людина обумовила усе
їй відоме й невідоме все таки,
а по факту вони такі помічні
у вибудові взаємин різних –
добрих і лихих, чи мовчазних.
Саме ними на Землі ми
облаштовуємо життя свої
працею творчою день при дні
з любов'ю і в радості,
або у заздрощах і гніві
готові починати війни.
Кожне слово за суттю й змістом
має у житті інші слова подібні,
або є й слово лиш одне,
та у поєднанні з іншими
уже іншу суть і зміст несе.

Буває слова однакові,
та при озвучені вони все таки
дають різні результати,
коли ми промовляємо їх
із злорадством, чи ненавистю;
з насмішкою, чи іронією;
з тугою, сумом й плачем,
або в радості від них скачем.
Буває, що звук, інтонація і міміка
вносять нову суть і зміст у розмову –
інколи це підносить нас у радості,
інколи спонукає до розмірковувань,
чи дій,
інколи нам соромно від них у житті,
а деколи вони кличуть у бій...
Буває, що слова по суті й змісту
досить різні,
та у взаєминах людських вони
поряд ідуть і досить тісно,
чи проголошуються в мить одну,
або є одним цілим
в ситуаціях різних.
Часто є, що ми у рідній мові
застосовуємо слова іноземні,
ніби, й по тексту вони
в нашому суспільстві
зайняли нішу словникову.
Та справа зовсім в іншому,
бо коли ми застосовуємо слова такі,
то фактично не відображаємо
і не здатні до цього,
щоб суть і зміст розкривати
словами тими, які вказують на дію.
Тому при розмовах і при письмі
такими словами опаганюємо самі
рідну мову, джерела родові
і цей край землі, де живемо ми.
Де у світі є така мова ще,
яка у собі кожним словом
дієву суть і зміст несе.
Тому нам слід знати всім,
що залишки людства на Землі
говоритимуть на мові цій.
Якщо забудемо цю мову ми,
то будемо життям відірвані
від джерел енергетичних світових,
від джерел життя родових

і будемо тим бур'яном,
який перекотиполем звуть.
Хай як князь-сатана тепер
намагається поширювати
так усюди по всій Землі
англійську мову для всіх,
чи то залякує китайською.
Так, у сьогоднішній суєті умів
і при наявному спрямуванні
до зневіри, байдужості, лицемірства
і такому ганебному занедбанні
духовних якостей на Землі,
людство прийме цю мову,
та вона така не об'єднає
рід чоловіка в цілісність,
тому і розпад задуманого
у зародку неминучим є.
А щоб самому не долучитись
словами й діями до кагалу,
то вивчаймо глибше і повніше
свою рідну мову,
а якщо життя занесло нас
у краї народів інших,
то прилучаймо себе
до природньої цілісності
і вивчаймо мову корінну.
Життя, життя...
і якщо твоє воно,
то маєш берегти його,
а не приносити у жертву
по якихось канонах і законах,
стаючи лицемірами перед істиною.
Тому кожен по правді живи,
і потреби задовольняй свої.
Живи і у радості твори
і ту доброту з можливостей,
то матимеш спокій у Душі,
а вона скерує ум наш так,
щоб подібних собі
ми знаходили при житті
і спільно творили
Благодать з любов'ю.

ШИРОКА ДОРОГА

Широка в пустині дорога є
і така пряма, ніби то, в пекло йде.
То так воно й насправді є,

бо на ній можна на педаль жати
і без тями гальмувати можна,
п'яним-злим за кермо сідаючи,
бо тут нема дерев і життя,
нема людей і святого Духа.
А чого тут бути їм,
коли тут керує нечистий,
коли тут стільки негативу,
що й трава не може рости.
Їдь, їдь шолуїм,
поки с-во-бода для помилок-гріхів,
для планів лихих і намірів злих,
для злорадства і хульних слів,
для похоті, бо тіло розгарячілося,
бо близько пекло, вогонь і чани.
Їж делікатеси в бумажках блискучих,
пий порошковий спирт,
бо на цій дорозі не зупиняють таких.
Нема тут совісті і постових,
та і протокол з докорів сумління
не будуть все таки писати,
бо лиш чути з пісків,
той лемент сатанинський.
Хіба деколи напередєйми
рогатий з хвостом і коцюбою пробіжить,
щоб таких друзів привітати,
бо хочуть хазяїну так догодить
і вже без черги, а за гроші
так плавно в чан зі смолою опустить.
Погубили життя, погублена душа...
Для чого жив сорок років цих?
Ні, не жив.
А трудивсь так трудно й тяжко –
того обдузив, іншого набив...
і так багато, що часу не було поспати,
не мав часу до молитви стати.
Життя скоротив у гонці цій.
Не на ту путь-дорогу зайшов умом,
бо не шукав Духа святого для розмов.
Дорога то широка була,
та короткою виявилася вона
і справ хороших на ній не лишив,
а все в житті, нібито, було,
та все щось з ненависті і зла.
Шукаймо люди путь до істини,
хоч він і вузький і іспитів чимало,
бо треба очистити душу, тіло, ум і зір,

то побачимо зобіч дерева, квіти,
побачимо захід і сонця схід,
почуємо дихання повітря,
почуємо пташиний спів,
побачимо джерельця води,
побачимо щасливих творців –
і все це в радісній грі,
при якій засівають усе, усе,
бо повсюди доброта і любов проросте,
а сущий, беручи плід із землі,
то поділиться і з подорожнім
тим сніданком смачним,
за яким поговоримо про вічне.

ПРИЙМИ І ТИ

Прийміте це життя
і не бійтеся як я.
Хоча воно рутина днів,
та є досить часто радість в нім.
Так, воно найбільше,
що у чоловіка у цім світі є.
так, усе живе повниться ним
і усе те видиме й невидиме
без знань про початок,
як і про його краї.
Тому так греки давні у віки
життя БОГОм нарекли.
Це не особистість, виокремленість. Ні.
Бо це усе, що кожен носить у собі,
бо це уже у видноколі й поза ним.
Так, ми узалежнені від нього,
та водночас ми будівники його.
Хтось узалежнений перед ним,
а хтось є його будівничим
і вишуковує те благо у собі і у всім.
Тому то є й начало творче скрізь,
як творчий, свідомий, позитивний дух
у всьому, що дихає ним –
і є по факту пошук джерел святих,
який чоловік означив як дію,
дію священну, бо це святий Дух.
Ось така триєдиність є основа,
основа БОГа, що Духом є
на якій тримається ця світобудова,
до якої кожен з нас іде,
проходячи життями з тини до людини
у її жорстокості, боротьбі, злі,

відкриваючи по краплі істину у собі.
Так, ми проходимо тисячі життів
у митарствах і до напасті
через зваби, бажання злі
до суспільних возвеличень і користі,
то саме оця суспільна висота
і дає ті іспити у пізнаннях.
Пізнання того, що не знаємо ми,
коли, де і звідки нами і життями
править і водночас вчить
тих істин святих,
коли наш життєвий досвід
правди, доброти і любові
вирастає до мудрості творців.
Саме такі є істинними дітьми
Отця-Творця-святого Духа,
Вседержителя цілісного життя
у цих помилках і каяттях
на цих стежах пошуків-пізнань,
до праведників, старців;
до духовних вчителів, апостолів.
Саме такі є тими дорожніми знаками
для всього людства на Землі,
бо ми лиш учні у цій школі,
яка названа життям
з можливістю співтворцем бути
тих життєвих якостей,
при яких ми живемо в радості,
з втіхою і замилювання Творцем,
як і своїм свідомим надбанням
приймати у житті усе те,
що щастя і любов несе.
Тому ці якості прийми
і у житті гідно йди,
лишаючи щодня по собі
ті умови доброти і любові,
з якими б нащадки жити могли,
дякуючи Творцю, роду, родині.
А у мене БОГ святий, щирий, вічний,
Богородиця і Дух святий
одного разу Душу відкрили
і я почав писати прозу і вірші,
які могли би читати всі –
і дорослі, і малі по всій Землі.
Писав і пишу донині –
уже років більше восьми
і з того радість маю

і щодня надію плекаю,
що слова написані мною
читачі читатимуть Душою,
відкриваючи повністю себе
для пошуків джерел істини у собі
і спільно зі всіма наповнювати могли
від океану до океану на землі всі.
А я почав істину пізнавати і писати,
почав суть і зміст розпізнавати,
а також тлумачити і міркувати,
що багато з них є бруд,
під яким диявол ховає так
свої гнілі і злі діла із віків.
Тому пишучи правду тут,
то багатьох охоплює сум
і це вказує саме таким,
що пора прийшла відмовитися їм
від обманів, осуду, злорадства у собі,
від підлості і насмішок у житті,
але тоді здається їм усе життя пісним.
Тому лиш із часом люди пізнавали
себе і навколишній світ,
бачачи красоту свою по новому,
бачачи мудрість і творчий запал у всьому,
бачачи сонце і гру води, не так як завжди,
як і чудернацький метелика політ ...
Ось так відкрилася Душа в мене
і полилися думки словами у рядки,
та так легко, мило підносячи,
що не здатен був зупинити себе
і вже думка була з ума:
«Чи не диявол несе мене?».
Та все ж приймати світ ми здатні так,
ніби то на нього дивимось у дзеркало
і бачимо по суті те і так,
якими ми насправді є,
тому й завдання буде зрозумілим,
що прозрівши раз і умом схотівши
змінити світ, то почати все ж слід
із найменшого у великому,
тобто із змін себе до кращого.
Та виявляється наяву,
що не просто ситуацію міняти.
Тому часто зупиняюся в цьому,
щоб уми людські не озлобляти.
Та голос Душі спонукає мене:
«Пиши, пиши..., а прийде час, пора,

то відкриються усім ці слова.
Можливо, ум твій цього не побачить,
та Душа у місії своїй вільній
по благословінню Творця
буде знаходити суголосного читача. «
Лиш із часом більшає таких
і вже у років п'ятдесят ми
по іншому уже дивимось
на предмети-речі і на ситуації у житті,
та змінюються відповідно і дії мої.
Так і було у малості за всі роки,
які ми не розпізнавали у життєвій біготні,
а тепер, через роки, і свої зміни помітили,
бо себе колись у молодості
до них підійшли з позицій совісті.

СВІТЛА ТЕПЛОТА

Як значимо у житті
не бути в нім самотнім,
а мати тата, маму,
мати пару і дітей
і цю прекрасну здатність
спілкуватися з іншими людьми
на споріднені суголосні теми
про життя і про себе в нім.
Яке це щастя люди
чути, відчувати те святе,
що ми такі споріднені
і що спілкування нам дає
єднатися у сім'ї, мати друзів,
бачити в людях якості доброти,
бачити радість і любов у спільноті.
Так багато у взаєминах їх,
тієї світлої теплоти,
яка гріє душі людські,
яка додає сил і устремлінь
пізнавати себе і світ,
побудувати для себе дім
і поселити щастя в нім.
Так добре знати нам усім,
що любов свята щодня
і є творцем тієї теплоти,
яка гріє кожного і всіх.
А чи часто ми
приймаємо за друзів тих,
коли їх пісні, музика і теплота
так вміло душу й ум зігрівали,

а ми чванливо їх зневажали?
Хоча довіряти фактам ми навчені,
та у світі і у кожному житті присутні
ті енергії краси, життя, здоров'я, любові,
ті енергії й промінчики доброти і тепла,
які нам Всевишній посила
щомиті і роками,
щоб ми значимість їх пізнавали,
та водночас участь у їх творінні брали,
бо саме цим зберігаємо ми
послідовність і вічність між нами.
Тож знаймо люди всі,
що теплота взаємин завжди
дає нам можливості великі
духовно збагачуватися і рости,
як і всьому живому на Землі,
бо все любить рости у теплоті,
яку Творець усім нам
сонцем і життям подарував.
Хай до кожного із нас
заглядає миле сонце
у наше вічне віконце
і душу промінцем зігріває,
а потім теплоту усім розсилає.
Тому славимо їх,
бо саме в них
і є ті джерела святі
з яких виходять енергії,
енергії тепла і доброти.

ГОЛОС ДУШІ

Є тихий голос
у кожного із нас,
та чути його ми
поки ще не навчені.
То знаймо всі,
що від здатності чути
голос Душі у собі,
засвідчує і те, що ми
здатні жити
по Замислу Творця.
Бо почувший відгукнеться завжди
і поспішить чим скоріш туди
звідки голос святого Духа чути,
несучи в допомогу свої руки
Так, почувший здатен діяти,
здатен ум свій стримати,

як і приборкати пристрасть тіла,
бо саме така Душа Творцю мила.
Саме така Душа здатна
творити позитив у результатах,
а це місія кожного праведника,
хто цю місію життям несе
незалежно від того –
християнин ти, чи стоїк,
чи ти українець, чи узбек.
Тому маємо зрозуміти всі,
що голос Душі чути тоді,
коли ми творимо діла у позитиві,
бо саме наші дії такі
тримають відкритими душі.
Відкрита Душа у чоловіка
вільно бере знання від Творця,
бере і вміння у життя
і вона не звабляється до користі.
Таке життя просте
і кожен такий благо несе
у своїх думках, словах, ділах
на радість всьому у світах.
Та знаймо друзі всі,
що не слід робити різних рухів,
бунтуючи, каламутячи уми,
бо лиш у спокої в собі і з ближніми
здатен ум почути голос Душі,
почути й наміри Творця.
Хай у кожного з душі
впаде камінь зла.
Хай очиститься життя
від свого гніву, страху,
а очі, вуха і душа
вчатися приймати
милість, щастя і любов,
прийняти і того,
хто є у нас і над нами
сьогодні, у цю мить,
як сім тисячоліть,
коли цілющість спізнали
духовних якостей у житті.
Так, Він жде від нас
справедливості, милості і доброти,
яких і ми хочемо собі,
та саме Він пробуджує у нас любов,
на якій і зростають ці якості.
Він посилав і шле нам завжди

ці якості святі у житті,
як зерна, як можливості
і уже нам самим слід подбати,
щоб ми якостями цими
могли життя щасливі будувати,
бо в діях цих увесь смисл,
вся Благодать свята
і усе це життя прекрасне.
Навчаймося усі ми у всьому
чути голос Суцього у собі
і у всьому навкруги.
Навчаймося бачити
скрізь і повсякчас
ті зерна Духа чоловіка
і ту місію його святу,
яка покладена на нього
з самого початку.
У ній, у ній ми і є істинними,
у ній ми і є придатними
бути квіткою всецілого життя,
бути його праведним оберігачем,
дбайливим сином, чи дочкою,
де умиротворення з любов'ю
будуть благодатною основою
для возз'єднання нас з сім'єю,
де БОГ-Життя батьком є,
а Природу ми матір'ю звемо
і начало творче й мудре
ми праріднею приймемо.
Бережімо люди життєве коло
і гідними й мудрими будьмо,
то і Всесвіт нас щиро прийме,
то і від Всевишнього благословіння

надійде!

ЛЮБОВ ІЗ ДОБРОТИ

Красивий чоловік завжди,
коли любов'ю наповнені його роки.
Тому вирощувати її
навчаймося з поступів малих.
Хай єство буде чистим
від енергій негативних
і щоб благодать щодня росла
в щоденних діях наших.
Тоді чоловік і пізнає,
що у світі є любов свята.
Знаймо люди всі,

що змінюватися ми
починаємо з вчинків доброти,
а далі проростають
інші якості в людині –
чи то з чуття справедливості,
милосердя, милості;
чи то із вміння і знання
і тоді водять нас вони
по стежках життя,
де ми творимо добрїї діла.
Тому і красива людина та,
яка зуміла спізнати у житті,
що саме доброта свята
змінює на краще життя,
життя наші щомиті і щодня,
бо саме такий задум у Творця.
Знаймо ми всі про це,
бо саме із доброти
свята любов росте,
а вона здатною є
показати всім і вся,
що саме для цього
і приходить кожен із нас
у це благодатне буття.

БУДІВНИЧІ

Планета, Всесвіт наш
має здатність рівноваги
і в ньому зберігається цей стан,
де енергії позитивні і негативні
мають своїх творців і ніші.
Будь яку біду, чи щастя
ми «запрошуємо» у життя самі
бажаннями й ділами своїми.
Тому і дійсність є такою,
якою ми прикладаємось
енергетично умом, чи душею,
беручи у ділах життєвих певну участь.
Біду в життя притягаємо ми
своїми поганими ділами до інших,
а от щастя саме приходить до тих,
хто творить доброту з любов'ю.
Знаймо, знаймо люди про це,
коли хочемо жити щасливими,
то не забуваймо творити доброту так,
щоб раділи ми і наше серце.
А коли творців таких

побільшає на теренах цих,
то наситяться енергіями їх
інші люди і природа,
а тоді планета наша
розквітне наче рай.
Тому кожен із нас знай
і кожен про нього подбай.
Дбай при можливостях своїх
кожного дня і роки протягом життя,
бо саме такі творці щастя собі
і є ті щасливі будівничі.
Навчаймося творити доброту,
щоб це було звичним ділом.
Тоді і щастя буде багатьом
не мрією, а можливістю,
бо є в кого навчатися
і на духовному путі подвизатися.

СІМ'Я

Сім'я – це тил,
де будується усе,
щоб радість була в ній
і в праці любов розпізнавалася,
так і добротою рід міцнів
і богозамилуванням цвів,
а ми спізнавали Дух святий,
та, найперш, у собі,
як пошуковець-пізнавач,
бо потребу у Ньому
кожен відчуває
у житті, хоча би раз.
Саме для цього
нам життя подароване
і Душа вмонтована у нас,
та й енергії додані,
щоб ми примножували їх,
відчуваючи Благодать
і легкоту за дії такі,
які й мотивують нас
до поступів нових.
Тому у сім'ї ми
є в стані учнів,
творців і вчителів,
перебуваючи у статусах таких
по різному і в ситуаціях різних.
Буває чоловік жінку вчить,
чи то сам навчається у неї,

а далі ми дітей пробуємо вчити,
як і з нами батьки поступали.
Можливо і ми навчаємося у дітей,
коли вони нам енергії своєї радості,
любові своєю присутністю шлють,
а в нас від цього так мило від цього дива
серденько частіше застучить,
видно так торкає струн Душі
і звідти музика Благодаті у світ летить.
А коли ходити і говорити,
то так багато хочуть знати
і про все хочуть розпитати,
та і з нашої поведінки навчаються вони,
слова і рухи повторюючи –
та ж інтонація і міміка у них,
яку вони переймають у дорослих.
Далі садочок, школа
і вже у них інша мова,
там і думки інші є,
а подеколи й своя промайне
і так щиро нею діляться,
ніби відкриття велике
вони зробили вже.
То все зі щирості єства,
то це з духовної чистоти
робить диво з ними,
а нас любов їх наповня
і в такому стані ми, батьки,
богозамилувані і щасливі
є, ніби, на сьомому небі
і шепчемо у собі молитви
нашому Всевишньому,
що до творення життя
своїм життям долучилися.
Коли ж так у сім'ї
плекаються якості такі,
то явно тут живе із ними
БОГ святий, Духом кріпкий і вічний
Ось так у житті сім'я,
що є, нібито, ріка
розвивається й росте
і вперед біжить,
чи то проти всіх іде,
пізнаючи світ і себе,
роздаючи енергії свої,
щоб жити інші могли.

ЕНЕРГІЇ ВІЙНИ

Енергії війни...,
то де ж беруться такі вони
...від наших дій лихих,
чи з добродіянь святих,
то вже поміркуймо самі,
коли прочитаємо рядки усі.
От і закінчилися зелені празники,
а я листаю інтернет-сторінки
і дивуюся із вас, любі мої,
що вітаннями ділимося усі,
де у заставках є ікони різні
і на них різняться святі,
та ще й написи на їх фоні –
«збережи, допоможи
і всі проблеми на себе візьми...».
І лиш де не де ікона
істинно християнська є,
де Отець і Син сидять,
та і Дух святий їх променями олицетворя
голубом спокою і миру покрива
і нам благодать і мудрість шлють.
А де Мати, Мати
Богородиця свята,
без якої людства то нема.
Загубило людство
істину ось так,
коли сім'я неповна,
коли відтворення нема,
коли єднавчого центру
на Землі і у Всесвіті нема.
Куди дивляться боги,
коли духовно обкрадені вони,
то як і людство може
у сирітстві жити?
Мати ладнає дітей, чоловіка і батьків,
мати леліяла спокій, мир споконвіків.
Вона й відроджує рід людський,
вона і ласку й ніжність олицетворя,
про мудрість і облаштованість життя дба,
та і гармонію взаємин у сім'ї – і то все її,
то чого людство так відгородилося від неї
і активно не посилає енергій їй.
Вона теж шани хоче,
вона ніжно про любов шепоче
і в очі, в Душу загляне
і слово ніжне скоріше пошле.

Та й спом'янімо всі,
коли у нас ситуації безвихідні,
чи то у сім'ї, чи то у війні,
що лиш тоді ми біжимо до матері
і тоді молимося Богородиці святій.
Хіба так розуму треба багато,
щоб для матері щодня творити свято.
То коли ми совість свою почуємо
і її нарівні з усім сонмом життя вшануємо.
Хоча є гарні церкви
у кожному місті і селі,
та попи-служителі видать
прихожан не вчать,
як саме Всевишнього величать,
які слова писать
і кого все таки віншувать.
А посилають вітання ці
християни по всій Землі,
змішавши у вінегрет усе
грішне і праведне...,
то для чого така каламуть
і ця непотрібна суєта мирська
у ці зелені празники,
коли небо і земля
енергіями благодаті наповнена
і все повниться енергіями ЖИТТЯ –
бує зелене листя і трава,
квітує усе живе, святе,
а то і плоди людям вже
і іншим побратимам шле,
дощ тепленький і рясний,
де лиш чоловік на фоні цім
по матінці Землі усім
заздрісний, брехливий, злий
і не вміє правильно вітати,
а все бігає по ракети-снаряди,
або горілку смердючу п'є,
та ще й битися забажає.
Не змішуймо грішне з праведним,
як той поц нехитрий,
що дьогтем смердючим
бочку меду опаганив.
Бо віншуючи духів Неба, Землі і Життя,
як образ трійці пресвятої,
то вшановували істинну суть,
якою всі по сей день живуть.
І як би не називали ми

по всій Землі ці дні,
то тільки християни
цю честь для Отця-Творця-святого Духа
возвели,

хоча Він у цій іпостасі
не має обмежень у просторі і часі
і потребує від християн
славословінь і благодарінь щодень,
як Отець у енергіях джерел Родів
з прадавніх віків,
а син – це ми із вами і все живе,
яке Творцем сотворене.
Тому святого Духа завжди
люди і все, що дихає ним славословили,
як світлого і чистого,
що ним був і є основою руху енергій,
як джерело життєве,
то так і в людськiм умі
вони обумовлені були,
а тепер іде понять підміна,
бо як би ми не називали
в середовищі народів всіх
людей різними іменами,
та суть людська одна у всіх
за ними нині, прісно і у віки.
Не на часі теж
активно господа славословити,
який обманув, обікрав,
а то і життя у декого забрав.
Не на часі нам усім
милості від Всевишнього чекати,
а потрібно позитив творити,
щоб життя Землі
і нам продовжити.
Не носімо прикрас у дні смуту і війни,
щоб не плодити заздрощів і зла;
не носімо рабських цепів на шиї;
не носімо символи смерті
на хрестиках натільних;
не розпинаймо і тепер ми
Ісуса Христоса на хресті.
Це ж ганьба для БОГа,
коли на Диявола угоду
носимо такі слова і хрести,
щоб забруднити себе у злі,
а потім вбивати одне одного,
бо досить таки дурні.

Так у нас є шанс все це зберегти,
та досить багато енергій зла ми
між собою наплодили...
А якщо ми це зрозуміли,
то маємо будь чие життя берегти,
бо воно є здатне до творіння доброти.
Та не так є у Природи,
де Дух Неба і Землі
дбає про тепло і плоди,
а люди все у суєті і злі...
То як скажіть, моя рідня,
зможе закінчитися війна ця,
коли навкруги стільки зла,
а духовно очиститися часу нема.
Нема часу, бажань, умінь,
щоб опуститися до колін
і щиро каятись, прощати,
чи на добрі справи плани складати,
або попросити Всевишнього,
щоб навчив, настановив
до молитов і творчих справ
у благодіяннях за життя
пізнаючого врозумив
задля стишення зла
і істину з доброти освітив.
Бо зброєю іще ніхто не переміг –
один убитим зліг,
а другий цю смерть-гріх,
на себе енергії зла взявши,
і понесе життям до хати,
та не зможе нивоньки орати,
та все БОГа буде благати,
чи у сім'ї всім нерви мотати.
Хай молитва і доброта
у наших твориться ділах,
бо вона ще не такого окупанта,
як Росія, із своїх земель гнала.
А наші злість, крики і ура,
як і та зброя у руках
ніц не вартими є
проти великого монстра,
бо і слон не боїться палки, батога,
а йде сміливо в огороди
і там все їсть і толочить,
залишаючи сім'ю для голоду
і лиш вітка по вухах його
прожене з кормильця-огороду.

Буря, ураган, дощ проливний
в ущелині, на полі страшний,
та коли виривається на простори-океан,
то лишається лиш міраж.
Так і перші байрактари
дали радості людям у державі
і ці енергії їй сил додали,
коли, майже голими руками,
ворога з нашої землі,
як бидло, окупанта виганяли –
ось яка міць і сила,
коли ми у позитиві.
А потім в Ірпині і Бучі
охолодили піднесеність цю
тим холодом лютого зла,
коли жорстоко убивали, гвалтували
і по сей день пливуть лиш чутки.
Так, росіяни є гірше звіра
у своєму вродженому злі,
яке культивується уже віками
на весь земний світ,
тому й Росію вже прозвали
постидним словом – тюрма народів
і є нащадками диких звірів,
хоча і там є мудрі і святі,
та там поодинокі
і їх думки не слухають вожді.
Та скільки ще прикладів треба,
щоб ви, люди, зрозуміли всі,
що зусиллями спільними
захисників, трударів, дітей і стариків
ми маємо творити енергії позитивні,
то і космос на них відгукнеться,
щоб прогнати агресора злого
інакше ми погрузнемо у війні
і не на день, місяць, а на віки.
Не побачимо щастя-радості ми,
наші діти і онуки при житті,
бо виявляється до всього нам
розум і мудрість треба мати.
Так, правда ця гірка
скаже спільнота людська,
бо вважає її теж злою –
вона ж бо дратує, злить,
тих, хто святого у собі не має,
або ж дияволу так догоджає.
Та нам потрібно усвідомить,

що в ній життя істинне.
Інакше волі нам не бачить,
бо вона із правди вироста,
а правду ростить любов і доброта.
Ось чому я й рішив вас, любі,
такою правдою озадачить.
Будуть плювати і кричати,
та Дух святий мене збереже,
а вони усе ж прозріють,
як після Ісусового розп'яття.
Пишу ці слова із думок,
які явно є святою істиною,
бо приходять від Всевишнього.
Чи вони звідкілясь прилетіли,
чи хтось, звідкілясь поширює їх,
та мені, ніби, на листках
рядками зупинилися.
Для чого, для кого?
Який у всьому цьому смисл?
Лиш писати?...
Та хто їх тепер буде читати?
Та видно по інтернет сторінках,
що все ж уми людські
собою тривожать вони –
і ми стишуємо себе,
бо не люблять тепер читати
і не цікаві ці теми є для них,
ніхто не бажає істини пізнавати,
та і цікавості нема –
перегорне листка,
а суджень несуттєвих купа.
Машина, книга, штани ...,
та повні магазини їх,
тільки моделі і розміри різні ...
Та все ж я пишу і далі,
щоб умом кожен зрозумів
і щоб Всевишній Душу кожному

відкрив

на ці буденні речі,
бо, нібито, з таких дрібниць
вибудовується гармонія і спокій.
Все, що саме значиме є для життя,
то це дрібничка кожна і мала,
а вже вони збираючись до купи
і вирішують справи громіздкі.
Про це знають мудрі люди,
з цим розумінням приходять у життя

і наші маленькі діти – перевірте при
нагоді.
Вони завжди ловлять поглядом своїм
щось маленьке і приймають у коло своє,
найперш даруночки дрібні,
бо дія така у них із рівності діє.
Благодарую святому Духу,
благодарую і Творцю,
що дали мені розуміння і можливість
людей до доброти і любові звати.
Я маю ці слова правди писати,
бо кожна мить ночі-дня
ці істинні слова
мають життя захисника спасати,
мають до доброти і молитви
з любов'ю і благоговінням звати,
тому запрошую вас, сестри і брати
уже сьогодні діяти.
Я довго мовчав для публіки
і у сльозах при словах молився,
бо свідомий того, що ці слова
є людська правда свята
і сказані без пори,
допоки сам не пізнаєш біди,
то можна наплодити багато зла,
бо носії зла у безтямі
намножать його сповна
і лиш мудрі шукатимуть путі,
як виходити з цієї біди.
А кричатимуть і готові будуть вбити
християни релігійні, чи магометяни
правовірні;
політики корисливі, патріоти хатні,
націоналісти...,
бо носії зла поділили БОГа єдиного на
конфесії,
поділили людство на нації,
як і видумали поділ планети на держави,
як насмішку над Творцем, як
богохульство
з вуст попів, націоналістів, комуністів,
обзавівшись ідолами, ідеологіями,
які по суті і змісту між собою є подібні
в усьому світі на Землі,
бо їх ідеології такі
додавали енергій зла
для боротьби, для війни.

Як колись, то так і тепер
та частина суспільства,
яка лізе по драбині служби на верх
є великими генераторами зла,
бо в основі їх дій є суть-боротьба
і у них усюди, скрізь і завжди
всі конкуренти і вороги –
і так уже віки.
Нема у них любові і доброти,
тому вони закликають до війни,
до перемоги і вбивати москалів;
закликають іти до Москви
і також її бомбити, і жінок їх гвалтувати,
щоб ось так їх покарати
і цим у всіх українців життя забрати.
А хіба це сумірні сили, чи є переваги,
чи є потреба свій народ у таку бійню
втягати?

Та біда людства у тому,
що люди пишуть минувшину,
чи іс-тор-ію (із тори) не із правди,
а від тих, хто у війнах переміг,
хто має економічну силу, гроші,
щоб після такої перемоги
писати сури, ..., вірші,
писати історію своїх держав і світу
без істини, а так як хочеться
керівникам ідеологій їх.
Тому то ніхто не знає,
та і не хоче знати істинних причин,
їх джерел і складників на Землі,
як і про те,
що насправді лишають вони по собі.
Причинами війн будь де на Землі
є велике скупчення енергій злих
саме на теренах тих,
де її збирається найбільш
і саме тут є так багато вбитих.
Окупація, хоча і різновид війни,
та тут сила енергій злих надмірна
в однієї із сторін
і окуповують вони для фарсу,
і практично без мети,
та й там люди не такі агресивні,
там і вбитих досить мало.
Такими війни є усі
і про це свідчить окупація Криму

і війна на сході.
Росія ж могла війною йти
найкоротшими шляхами,
та мета цієї війни не між ідеологіями
і не за землі, чи надра під ними,
а так зробити, щоб терени ці
так злом, горем залити,
щоб труп трупа держав за ноги.
А головна мета винищити тих
з обох сторін, хто мішає карманичам

жити.

Це не локальна війна, а світова –
он скільки держав задіяно у ній
з обох сторін, і майже всі
інтерес мають двохсторонній в ній.
Тобто, засвідчуємо ми,
що вся спільнота на Землі
досить насичена енергіями негативними,
а керівники вибирали і вибрали
найпростіший спосіб все таки –
фізичне винищення асоціальних.
Нема людини, то нема й проблеми.
Чи ж то нема способів взагалі,
щоб вийти із цієї війни
і все потихеньку відбудувати?
Будувати ж легше, аніж убивати?
Є, і так несподівано закінчиться
ситуацією простою і помахом руки.
Чи може хтось думає інакше?
Плодять зло у прокльонах, гніві
наші українці за батьків, синів,
хоча їх уже не повернути,
та енергіями такими ми
насичуємо простори, землі,
на яких нащадкам буде важко жити.
А до цього зла
додаються ті слова,
ті дії переселенців,
коли одягаються вони
і їдять ті харчі,
які дають їм люди прості
з милосердя і доброти,
а вони відкрито, без сорому
восхваляють команду Путіна
восхваляють його дії і його мету
і ті устрої і порядки в ордо,
якими оправдовують оцю війну –

вони ж пройшли через це горнило,
не зважаючи на те,
що їх житло спалене
і їдять оці хліби,
які з любов'ю люди принесли,
чи може в їх словах
є доля істини життя,
чи може вони від Диявола
і цей їх дух лихий
тут набирає своїх сил,
який готовий у крові втопити світ.
Та відомо уже всім,
що злом на зло доброти не приведе,
а лише погубство життів іде,
винищуючи енергії святого Духа.
Всього зла нам не здолати,
та лиш доброта і любов
його зможе собою погамувати,
щоб спільноті і планеті спокій дати,
а люди відчують умиротворення знов.
Ми ще не вміємо єднати
ці енергії доброти, подяки,
то проявімо тепер довіру
до Отця-Творця-святого Духа,
бо Він уміє і допоможе,
бо він і жде від нас таких дій,
коли нас наповнить любов і спокій.
Без БОГа нам нема ходу до порога.
Без мудрості і розуму ми дурні,
то запрошую усіх до Дня духу води
поспілкуватися активно і без злоби,
щоб до молитов і до хороших справ
з відповідальністю підійти.
О, Всевишній, людство настанови
до молитов і доброти
з любов'ю і благоговінням,
то так зменшиться зла,
а це умова того, що зупиниться війна,
та і постійна наявність любові і доброти
прискорить закінчення її.
Будьмо істинні завжди,
бо вона собою гласить:
не убий і не кради,
не прелюбодій і не брешти,
поганих слів не говори,
особливо під час смуту і війни,
щоб себе і рід свій від цього уберегти.

Не будьмо іудами самі,
то не буде іуд у керівництві,
не буде корисливців, зрадників,
які організовують справи злі
саме умами, руками і життями низів.
Нас не ділять боги,
а ми це робимо у злі,
то будьмо поміркованими усі,
бо жити і творити здатні ми,
коли не буде війни.
Тому тепер і скрізь
творімо доброту і молитви,
щоб єдналися на любові ми
і з миром з усіма жили.
Це прохання до всіх людей світу,
щоб не залишали саму Україну,
бо цей звір увійде в дурний смак
почне збирати зло по всьому світу,
а зла так багато на Землі,
що не видно кінця цій біді.
Я розсилаю ці слова
у життєписи друзів
і прошу усіх розсилати теж,
бо пора вже зрозуміти,
що біда єднає і любити вчить,
щоб ми могли усі гуртом жити.
Хто ці думки, слова розсилає,
той за майбутнє дбає,
а ще і творить доброту,
то так скоріше закінчимо війну.
Проженемо супостата
з рідної землі
і не треба відкупних,
та обійдемося без них,
бо з ними повернеться знов
те зло до життєвих основ.
Цей іспит у війні
буде для них кінцем,
а нам із доброти
потрібно волю й гідність зберегти,
бо так у житті ведеться,
що кожному доля дається
за їх і наші діла
і кожному сповна.
Так, є втрати, та маємо знати,
що і вони до нас у життя прийшли
за наші буденщини діли,

де обмани, заздрість були,
де гнів, сварки палали,
чи на роботі, чи то в сім'ї.
Та як жити батькам,
коли дитина гвалтована,
душевно травмована,
коли за родинні помилки
діти маленькі без ноги-руки.
Ось тому так багато слів у мене до вас,
то будьмо добрими завжди
і любов'ю наповнюймо серця,
то Дух святий охороняє таких,
а ці якості нам завжди посильні.
Менше плодімо зла,
щоб радість у житті була.
Не все так просто у житті,
то коли уже ми
навчимося берегти
саме значиме, дороге,
ось це життя інших і своє.
Прошу прочитати всіх і все,
а тоді судить уже,
чи то щиро подякуйте
за кожне написане слово це.
Хай любов'ю і добротою буде
наповнена кожна жива Душа!!!
Бо саме з діями-енергіями цими
ми і здатні бути живими.
Тож берімося творити усі
ці якості у житті,
то зменшиться зла на Землі
і не буде страшної війни.

НЕ ПРОХОДЬ

Побачивши когось у біді,
то не відвертай голови
і не прохось безучастно,
бо це буде несправедливо,
а випадковості такі
відбуваються з людьми
саме по Замислу з висоти,
щоб обидві сторони
в ситуаціях подібних
утвердити уми їх
в якостях любові і доброти.
Ось так ці життєві якості
вибудовують шедеври при житті,

збільшуючи у розмірах полотно
на якому зросло це якісне зерно.
Це диво і воно приємне в суті,
бо всіх учасників єднають вони
цими якостями святими –
то будьмо усі такими.
Як приємно діє доброта –
і радістю серце зігрива,
і жити хочеться щиро,
бо це велике диво –
доброту з любові творити
і цим святі якості ростити.
Кажуть мир жорстокий, злий,
та все ж у ньому є місце і святим
і в середовищі нашої спільноти
є носії любові і доброти.
Таких кажуть не багато,
та саме їх енергетична міць
дає людству можливість
нести ці якості всьому во благо.
Бо Благодать визначає те,
що людство тисячоліттями живе
саме завдяки якостям таким,
які здатні зберігати цей мир.
Хай таких творців і мало,
та саме Творець їх руками
засіває ці якості між нами,
щоб при потребі збирати врожаї.
Ось такий мудрий Замисел Творця,
щоб зберігати люд у вічності життя
і дати кожному сил, вміння і надію
перетворити наші наміри у дію.
Тому не проходьмо мимо,
коли хтось опиняється у біді,
бо за допомогу і доброту
подарує щастя той Тому,
хто є Творцем всьому.

КАЯТТЯ

Каяття іде із потреб єства
голосом совісті із Душі,
та часто тіло й ум
мучать докори сумлінь
і починається воно
із першооснов життя
з першослів уже в думках
по Замислу Творця

і вже вони формують зміни,
формують поведінку в дії.
Каяття очищуватися допомагає,
та і постом в умі світлішає,
а з тіла зваб убуває –
і ось у цей момент кожен з нас
відкриває себе для сповіді.
С-по-відуємо Творцю усі
ті помилки свої у житті,
просимо прощення у всіх
і всім прощаємо самі.
Після цього ми є відкритими
для спілкувань і творення доброти.
Тоді ми починаємо жити по іншому,
тоді ми й відкриваємо Душу,
а легкота єства засвідчує,
що його очистили
від помилок-гріхів
і зажили життям повноцінним.
Так, це уже реальні зміни
і тут ми будьмо в бдінні,
щоб знову не схибити,
чи не оступитися в путі,
які вже змінами вистелені.
Каяття починаються завжди
із тривоги, негараздів, біди,
бо фактично не вміли жити.
Не вміли самі жити,
та й не вміємо дітей навчити,
тому ось ці послання, повчання
посилаємо всім у цих рядках.
Дієвість змін-каяття у роках
приходить до нас тоді,
коли починають турбувати
докори сумління, совісті в думках
за свої помилки-гріхи минулі.
За ними в днях приходять слова,
так звана сповідь у собі,
а тоді ми шукаємо у житті тих,
у кого прощення нам просити слід,
а перегода й до тих,
кого дозріли простити.
Часто налаштування так ума
спонукає шукати духівника,
та це зміни, це вже новий путь,
які до сповіді кожного ведуть,
щоб сповідати усе життя перед ним,

перед БОГОм святим і щирим
і у сповіді такий себе відкрити
Отцю-Творцю-святотому Духу,
бо це вже погляд зрілий,
погляд усвідомлений у майбуття –
ми вже думками, мріями із Ним.
Це заява, як готовність до змін,
до дій у перегляді свого життя,
подій з пошуку ситуацій, часу, місця і тих,
перед ким завинив, як і тих, кого сам

зобидив,

шукаючи способи і методи для цього,
щоб остаточно очистити єство.
Часто ми в період пошуків знаходимо
великі, громіздкі помилки,
то це вказує на те, що вони залишені нам
нашими сородичами прямими,
але не відступаймо назад,
а твердо знаймо, що по силі є вони,
коли тепер постали перед нами.
Ось так очищається тіло, ум і Душа,
як і все життя у переосмисленні,
налаштовуючи себе на позитив,
налаштовуючи себе до творінь,
творінь доброти і милості
зі стану правди і любові у собі,
то дії такі засвідчують уже,
що ми прямуємо у майбутнє світле.
Лиш усвідомленість дій
спонукає нас до позитивних змін.
Лиш повна довіра додає
нам сил і терпіння
не плодити далі у житті
нових помилок-гріхів.
Коли все ж не здатні ми
це очищення зберегти,
щоб далі у чистоті іти
і життя втягує у залежність нас
від обставин, грошей, користі,
то готуймося знов до сповіді,
сповіді чесної, щирої і в довірі
Всевишньому, зміцнюючи дух,
просячи Отця-Творця,
Богородицю і сподвижників усіх
святото Духа повсякчас і скрізь
духовної допомоги в них.
Просимо до молитов рідних і близьких

і самі старання проявляємо у милості,
щоб каяття при сповіді
перейшло в діла ті,
які любов'ю наповнені.
Каяття нас відпускає
до знань і вмінь нових,
бо ми так очистилися
від енергетичних вантажів
і відкрили канали духовності цим,
а легкота наших рішень, дій
засвідчує готовність до повноти змін.
Ось тоді із нами БОГ святий
і свіча Душі освітлює путі,
а умом просвітлення пізнаємо,
бо з цього часу ми усвідомлено йдемо
життям у святото Духа лоно.
Це честь, це довіра Сущотому
і свідчення того, що ми
завершуємо місію свою
во благо людям і Творцю.
Каявся і сповідався і я за помилки,
бо відчувати почав тяжкості у житті –
Душа страждала, сил нема
і розладналися дії у ділах,
та і довліє тягар в тілі і в умі,
ніби, демони обсіли.
Обсіли, та сил у них нема,
щоб Духом мене зламать.
Каяття відволікає нас
від життєвих вантажів
і відпускає від минулих днів,
а ми уже поглядом з Душі,
чи то вже думками ми
в завтрашній день срямовані,
а те минуле і важке
давно минулим уже є.
Тож частіше так самі у себе
перевіряємо життя своє,
радіючи за прекрасні дні
і тихо вивчаючи помилки свої,
щоб не повторювалися вони,
бо повторення все ж засвідчує,
що не очистилися ми
і мабуть нехтуємо змінам у собі.
Будьмо пильні у ділах, словах
і творімо молитви і доброту
з любов'ю і благоговінням,

то тільки так вийдемо ми
на істинні путі!
В щасливу путь нам, люди!!!

ДЯКА

Дякую, дякую, дякую Тобі,
Отець-Творець-Дух святий;
Тобі, Богородиця світу цього;
Тобі, БОГ святий, Духом кріпкий, вічний
і всім сподвижникам святого Духа,
за гармонію Духа у мені
і додай мені знань і сил
пізнати життя смисл,
щоб Благодать привнести у світ!
Дякую, що пишу ці рядки
і за те, що помаленьку вчуся
змінювати думки свої
і дієву поведінку у житті!
Хоча не просто в нім
реалізувати задумки такі,
та спізнавши Благодаті краї
так захотілося життя своє організувати,
як от написане у цих книжках,
та поки не є так у всій повноті.
Знаю, знаю, відчуваю я,
що скоро закінчиться життя
і сам собі отак міркую:
«З чим я відійду і що понесу?»
Чи дійсно ці пізнання
залишать слід в Душі і в житті?
Чи доля-душа далі їх понесе тому,
хто здатним буде нести по життю? «
Тому й завдячую Всевишньому Творцю,
який натхнення дав і я олівцем у нього є,
яким пише ці слова сам Дух святий,
щоб лишити на папері цім
так як і енергії в думках, словах таких
будуть жити завдячуючи читачам,
і тим, хто чутливий і ці енергії прийме,
хто істину і любов у собі світами понесе
несучи їх на Землі для родів тих,
які люблять жити і життя творити,
бо саме такі спасуть
прекрасну планету цю.
Тому раніше і тепер кажу,
що кожен з нас живих може
взяти участь у діях таких

і майбуття планеті забезпечити,
як і людям на ній і всьому тому,
хто позитив щомиті робив,
бо саме для цього Творець
усе це Він сім днів творив.
Дякую Тобі, Всевишній,
і слава за Тобою від нас іде,
бо дяка щира Благодать несе.
Возрадіймо у ці дні усі ми,
які обличчя чоловіка зберегли,
зберегли й подобу Творця
во ім'я збереження життя.
Хай перебує в нас і з нами
це прекрасне Боже диво,
яке щастя нащадкам лишило
у цьому поєднанні БОГа і Творця,
які діяли, діють безначально і без кінця
задля процвітання і дозрівання
цих якостей святих,
які люди все таки
тисячоліттями до сьогодні несли!
Хай зберезуться старання їх,
знання, вміння, як здатність,
а від БОГа любов, доброта і мудрість!
То знаймо люди, знаймо всі,
що можливості відродити у нас є,
а це знання сил і впевненості додає
і зберуться тут боги, боження уся
в подяку тим пошуковикам,
які шукали день при дні
ці зерна істини в інших і в собі,
щоб посадити дерева з них
у новий сад і буде він цвісти
і гулятимуть в ньому БОГи
на радість Творцю-святому Духу,
який так мудро про це подбав.
А я дякую усім, хто ці рядки читав
і славословіння Всевишньому слав,
бо єднаючись з добрих намірів в любові,
ми здатні будувати взаємини чудові,
а це умова того, що Благодать буде
повсюди.

Тож і тепер порадіймо з мрій-надій люди,
бо ця радість участь візьме
енергіями святими у відновленні
усього того, що є щире і святе
з усім і вся, що у собі життя несе

відтепер і на віки вічні.
Хай Дух святий буде з нами!!!

ПРАВИЛО

Правило, норми у житті
є настановами тими,
за якими більш-менш усі
мають співіснувати, чи жити
і тому по них таких
в основній масі живуть люди,
щоб у цьому наявному злі
мати певний захист у них.
Правило по суті й змісту у собі несе
справедливість, правду, істину,
а от закони, норми, канони
пишуться для певних націй
і собою найбільше блюдуть
інтереси кліру, чи керівників.
Хоча в цілому норми і закони
державницьку структуру бережуть,
бо від керівників у націях усіх
залежать умови такі, аби вижити,
а якщо мудрий розумний керівник,
то і людям простіше жити.
Та знаймо, знаймо люди всі,
що в будь якій державі на Землі
керівники умами і поведінкою є такі,
як майже всі громадяни в державі такі.
Тому висновок проситься сюди:
якщо на краще змінимося ми,
то будемо з якостями Духа жити.
Ось яка істина розкрита
у словах цих і діях легких –
доброту творимо і живимо справедливо,
то любов зростає з поміж нас,
яка кожному щастя додасть.
Таке життєве правило просте
гуманність і гармонію несе,
а ми спізнаємо основи буття,
де буде спокійна мати і її дитя.
Будьмо розсудливими у діях
і мудрими в ситуаціях різних,
бо у світі один БОГ для всіх
і Творець-святий Дух на увесь Всесвіт.
Тож будьмо терпимі до тих,
хто ходить в церкву, мечеть, синагогу,
чи то в костел, чи в дім молитви,

будучи зневіреними до канонів у них,
чи то атеїстом до всіх,
то знаймо саме правило таке,
що людей збирає до установ цих
суспільні, чи особисті негаразди, біди,
горе, нещастя, болі, злоба, війни,
та саме вони своїм умом не кріпким
починають шукати тих і те,
що на їх думку з таких проблем виведе.
Тому в середовищі таких пошуковиків
появляються мудрі, просвітлені і святі,
які уже є апостолами, учнями,
чи вчителями, духівниками для таких.
Бо вони уже навчають жити їх
і навчають творити якості духовні.
Саме розуміння пошуковцем таке
кожного із них до милості позве
і допоможемо установам таким,
то рішення й буде мудрим,
бо так дотично допоможемо усім
зберегти втіху, умиротворення, спокій
у спільноті цій на Землі усіх.
Тому долучаючись до таких дій,
ми енергетично долучаємося тоді
до милосердя, благодіянь, доброти
і ростемо духовно самі.
То життя у кожного буде легке,
коли нам не мішатимуть жити,
тоді самоорганізація спільноти
будується на щирій правді
із стану любові і доброти.
Допомагаючи традиції наявні зберегти,
то цим вдасться їм джерела їх знайти.
А далі ми відчуємо самі,
що люди будуть добрішими
і спокійніше буде поміж них,
то так добре і щасливо заживемо
і Благодать покриє всіх.
Знаймо й те, якщо в сусіда біда,
сварка, чи то криша гнила,
то ситуація така часто спонукає їх
у підлості ображати, убивати.
Тому з ближнім завжди
з можливості поділись.
Таке правило живуче й мудре
серед людей віками знаходить місце,
тому любимо люди одне одного

і усе те живе, яке нас оточує,
бо любов свята жити навчає,
та і саме умови для життя дає,
а зло принижує, злобить
і готове кожного убить.
Тож навчаймося у мирі жити,
жити і одне одного любити,
то зникне ненависть і зло на Землі,
то закінчатся домашні сварки і війни.
Ось таке правило просте
і у житті часто помічне.

ДОЛЯ

Коли, як і кому для життя
дається доля, чи то життєва лінія?
Здається, всі приходять у цей світ
і перші наші кроки у житті
ми починаємо з нуля.
Питання це одвічне серед нас,
та відповіді й досі, якби, нема.
Знання істинні то є про те,
що доля у кожного своя,
бо доля приходить у життя нове
зі своєю Душею при зачатті,
а Душі мають різний план і маршрут,
по якому тіла й уми вони ведуть.
Тому кількість хороших справ,
кількість матеріальних надбань
одинаково отримують усі,
та якість їх в результатах різна,
бо одні приходять на життєві дороги нині,
а інші уже в путі тисячним життям ідуть
і в кожному із них духовно ростуть.
Тілом кожен мре і ум за собою бере,
а от Душа інформацію основну несе,
та з початком життя кожен дитячий ум
приймає навички і знання у тих,
хто поряд з ним діє, говорить.
У цьому розбіжностей великих нема,
бо душі до нової дитини йдуть
з життів померлих бабусь і дідів,
тобто весь час серед рідні,
в тому колі знань, традицій, звичаїв,
які вони легенько приймають,
а от якість духовних знань вони
по різному мають – одні потрошки

стяжають,

живучи життям сіреньким,
а інші у спокої і мудрості своїй
шліфують ум і поступи життєві,
або є й ті, хто в попередніх життях
помилки робив і тепер деградують,
чи проблеми в організації життя мають,
або до своїх додають, хворіючи
достроково мруть.
Та Творець людині для того ум і дав,
щоб саме він життєві процеси
організовував,

звіряючи з совістю своєю їх,
а ці вісточки в Душі
і ми їх відкривати здатні
саме чистотою своїх щоденних дій,
тобто с-ві-домо – з відома Душі.
Ось тоді дітям і всім потрібні вчителі,
які у мудрості своїй кожного вчать
і очищуватися у прощеннях просять,
в терпіннях, у смиренності бажань ума.
А він усе мотається у собі і поміж всіма,
бо бачить, що інші статки надбавають
і зусиль не прикладають,
або йдуть обманом і крадуть,
та смиренність-гальмо держить
і тоді ум зазирати почне
за шторку до Душі і починає
вчитися основ життя
з розумінням свого покликання.
Тому й стверджуємо ми,
що знання у людства є
і вони фактично одвічні,
та слабкість наших умів до зваб і бажань
часто зводить нанівець усі роки буття.
І тому багато серед нас є тих,
які і наповнюють простори
саме енергіями такими,
та саме й зі стану свого
і продукують керівників собі подібних.
Знання істинні то є,
та поки світом керує сатана,
то правда, любов і доброта
не здатні собою прорости,
бо умов нема, нема поживи їм.
Духом ослаб рід людський,
який давно уже забув,
що вчитель, наставник в нього є,

та він уже не вміє
очистити долю і себе
від тої брехні, зрад, злоби
і сил не має у собі,
щоб підняти руки догори
у проханні, у благанні до Творця,
щоб навчив, настановив і допоміг
зміцнити духом кожному для того,
щоб могли любити і славословити
це життя прекрасне ми,
поки самі іще живі.
Ось скільки факторів у житті
впливає на наші дії-вчинки,
тому людство тепер і у віки
ось так безталанно бреде
у суєтливій боротьбі,
у цій прижиттєвій брехні,
змагальництві, заздощах і злобі.
Так, важко писати ці рядки,
та мають люди це право від Творця
змінити себе й умови навкруги,
бо гідні наймення того,
яке нам Творцем дано,
а саме – чоловік,
і щоб він був таким вовік.
Саме так істота кожна
по задуму Творця-святого Духа
витримує цю лінію життя
у коловраті енергій всесвітніх,
а доля – це ж книга буття,
де прописані можливості усі
і дано вибір певний при незрілості,
коли ми приступаємо до дій –
чи то зерна справедливості саджати,
щоб плоди любові і доброти збирати;
або гнів, гординю, зло нести у собі
і знищувати ті рядки з книги долі,
яку нам кожному Творець дав,
бо довіряв і довіряє,
чим милість проявляє,
а за знищені рядки сльозу витирає
і деколи проблеми у життя попускає.
Душа страждає,
коли рядків у книзі життя не вистачає
(так багато зниклих слів,
так багато полосок білих),
а їх же комусь із нащадків наших

доведеться дописувати знов,
чи болями, стражданнями далі,
втрачати енергії життя свої.
Тож бережімо долю,
будьмо мудрими у діях,
несучи любов і доброту у собі,
то при потребі доля відкриє сторінки,
щоб ми могли звиряти путі свої
і не плодили помилки нові.
А так дивно доля виписана,
що дозволяє нам дописувати,
дописувати рядки нові у Душі,
бо саме так ми покращуємо усі
долю, життя уже сьогодні і на віки.

ЖИТТЯ

Життя, життя – смерть
і тут нас жде вічний сон,
який не має болей, снів,
не має прижиттєвих проблем він,
бо такий двохсторонній тандем
через який ми всі ідемо
в надіях, мріях щодень,
хоча цей вічний сон
бажають відстрочити усі
і щодня знаходяться у борні,
плодячи помилки-гріхи,
аби відчувати себе у житті
потрібним, затребуваним завжди,
не даючи нести Душі
нас у цей дійсний сон,
в якому ми все ж здатні
на краплю духовно рости,
не бажаючи летіти в ірій
на крилах ангелів лебединих
днями семимильними,
свідомо стяжаючи якості буття
для його благодатного пізнання.
Тож, хай знають всі і вся,
що в цьому зацікавлені лжетворці,
які маніпулюють умами нашими
і цими діями закриваючи Душі,
не закладаючи програм швидкісних
для відходу у вічний сон,
бо їм так потрібні енергії наші,
які вирощуємо ми з Творцем-Духом

СВЯТИМ

у цьому непростім житті.
А ми такі злі, бо не здатні взяти все
до чого так манить наш ум через ЗМІ
організаторів маніпуляцій і релігії,
тому не так часто бачимо ми
плоди Творця на Землі.
Хоча чоловік сам по собі
і по задуму Творця
мав би в діях своїх
повністю подібним на Отця.
Та прийшов той час,
коли людством керуватиме князь,
який у своїй ненаситності і злі
спалить усі мости і нори тих,
хто на нього так подібний
і його самого погубить той страх,
яким наповнив усе своє єство
і те місце пусте, де колись жила Душа.
Ось так ми хочемо пророків чути,
не хочемо на позитив свою поведінку
мінати
а хочемо стати лицемірами, супостати
і подібними у діях не на Творця-святого
Духа,
а хочемо стати, як ті творці лихі,
які нас в такий вир життя оманом ввели.
Чоло-вік став л-юдиною,
забувши місію свою
і тому так легко прийме
цю ідею в князя єдиного на Землі,
бо він, нібито, наш...
Наш, такий, як і ми,
і, може, дбатиме про нас,
а ми уже й гімни співаємо йому
оце тисячоліття із дня у день,
назвавши цього юду побратима
святий БОГ, господь,
скеровуючи всі енергії життя,
готуючи собі умови зникнення
і знищення великої маси спільноти,
спільноти роду першочоловіка.
Геноцид уже почався,
а ми, ніби, свинні
у безпам'ятстві своїм
ідемо до відомої прірви.
І це уже не вперше прийдемо ми,
бо вже втринадцяте прийшли

життями на цій планеті Землі,
щоб себе самознищити,
хоча знаємо частину пророцтв лише
і ждемо той рев труб,
щоб засвідчити кінець.
І ніхто в набат не б'є,
щоб почати істину шукати,
щоб життя змінити
зі святою істиною у собі
в цивілізації новій
і відбудовувати заново її.

ЧЕСНИЙ

Як високо цінують люди
цю якість при житті.
Чесні серед нас є ті,
кому довіряють всі.
Чесний – це стан єства.
Чесний – це стиль життя.
Чесний – це справедливий,
правдивий, як істина свята,
тому ця якість людська
так у взаєминах значима
і її присутність ізначальна,
як і якість любові завершальна
присутня у якостях життя усіх,
бо саме вони обидві в нас
формують духовний ріст.
Вони і є хребет духовний у людині,
який тримає життя усе,
щоб воно було миле й благодатне,
а також для захисту від зла придатне.
Чесний, ніби, чистий, відкритий
у дрібницях і в ситуаціях складних
і тому дії його справедливі в суті,
однак у житті чесних ігнорують,
бо в масі своїй людство є іще не зрілим,
а чесність порушує їх устої життєві,
бо чесність не допускає брехні,
хитрості, гордині і байдужості.
Тому чесний завдяки цьому
і є щирим, чи зразком кожному,
по Творця великому Замислу.
Саме чесність формує пряму дорогу всім,
всім, які покликанні життями сюди,
а любов Благодаттю вистилає її
і тоді ми і є істинно щасливі.

Чесний і відповідальним є
за всі дії й наслідки свої
і не прийме участі у діях злих,
коли, нібито, обставини спонукають їх
зрадити істині, БОГу, чи собі.
Ось чому бути чесним у житті
вимагає у кожного із живих
бути міцним, як алмаз,
яким відрізають все і враз,
що рухатися до істини заважає.
І саме наявність цієї якості у собі
часто приводить до смерті передчасної,
бо суспільство у своїй брехні і злі
знищує таких завжди,
та й до виконавців Дух святий тоді
у їх роди не допустить Благодаті.
Це важка помилка-гріх для таких,
для сім'ї, родини і для спільнот усіх,
а в такі нації приходять енергії злоби,
кризи, епідемії, руйнації і війни...
Бо де відсутня справедливість, правда,
то там не проявиться доброта,
там не визріває любов свята.
Тож знаймо люди, знаймо всі,
що чесними у житті є ті,
які здатні доброту творити завжди,
які любов'ю наповняють простори.
Ось чому таку якість має
наш Отець-Творець-Дух святий
і тому тисячоліттями цими
Всесвітом так мудро править,
бо мудрість, милість в діях допускає
і саме так злих на путь істини
настановляє.
Хай БОГ святий Духом кріпкий і вічний
несе чесність, милість і любов
поміж нами!!!

НЕ БИЙ

Піднімаючи руку на дитину
і інколи наносячи удар нею,
то це є викид зла
рукою із свого єства.
Та коли це роблять батьки,
то дитина цього не чекає,
бо вона любить їх
і глибоко у собі знає,

про їх любов велику.
То знаймо й ми, батьки,
що кожен раз для дитини,
то є біль їх чутливої Душі
і тому така дія, і той крик
є умовою для стресу
психіки дитячої,
бо у випадках багатьох
той плач і є той страх,
яким ми робимо собі раба,
а раб завжди є злим,
бо не є по статусу рівним
у тім суспільстві несправедливім.
Ось такі грубі дії батьків
вирощують у сім'ї носіїв
енергій злих, бо образа, гнів
в умі дитячому засів.
А ми ж дорослі вже
і мали би стримувати себе,
знаючи про дію милості,
яка з часом розуміння додає
дитині і батькам завжди,
бо милість відкритою Душу залишає
і на любов кожен чекає,
можливо, десь глибоко в Душі
батьки і дитина у роки
будуть здатними виправити
оці необдумані помилки.
Тому поміркуймо тут батьки:
хто виросте духовно з нас,
чи zdeградує, пізнавши цей страх –
дитини від батьків
і батьками за такі помилки?
Пам'ятаймо всі, що поганою є ця дія,
і що саме батьки мали їй запобігти,
бо вчинок дитини виріс тут серед них
і ми, батьки і є причиною того,
вчинку дитячого поганого –
ми цього навчили її
поведінкою своєю у сім'ї.
Тому не принижуймо їх,
не биймо на самоті,
чи іще гірше, коли
публічно, чи при рідні,
чи при однолітках,
бо дії такі стають постійними
і саме таке життя у них,

а дитина буде в батьків таких
лиш предметом для знущання і побиття,
перетворюючи сім'ю в джерело зла.
Діти й зразу не полюблять батьків таких,
а ще й збиратимуть зло й жорстокість
для них,

хоча із часом перестануть бити,
бо зрівняються силами вони.
Та все ж образа, гнів і біль
залишаться у пам'яті їх,
у тих рубцях на душі,
аж до самої старості.
Добре було би при житті,
щоб це усвідомлювали
усі батьки і їх діти
і одразу же виправляли
вибаченнями і прощеннями,
щоб не несли енергії ці злі
у життях цих і наступних.
Ми тут розглянули лиш один бік
у цій ситуації ганебній,
а скільки діями такими
крадемо в дітей доброти і любові,
вони ж бо й не спізнали ласки й радості –
і про це свідчать наші отакі
знущання, побиття, істерики і крики,
яких не бажають наші діти,
та приклавши на серце руки,
зізнаймося хоча би собі,
що і ми би такого не схотіли.
Тож підлаштовуймося під них,
бо вони по факту наші вчителі,
навіть у ситуації такій –
вони нас вчать любити
через докори своїх сумнів
і відчуття своєї безпорадності,
відчуття своєї винуватості.
Та й вони же того ж хочуть,
що і ми, батьки, –
теплоти душевної і ласки з рук,
а також любові, поцілунків ніжних,
шани, як на рівних,
без лицемірства і брехні.
Бо по суті у житті ми,
а тим паче наші діти
не можуть одночасно носити ці
протилежності у собі.

Якщо хтось із нас хоча би раз
укравав, схитрував чи збрехав,
то він вчинить так і в друге –
і цей хвіст поганих вчинків
може з нами завжди бути.
Тому ми не можемо бути дволикими
у діях,
не можемо періодично лицемірити,
бо не будуть таким ніколи вірити
і Творець таким не довірить, ні,
ці якості свої святі.
Ось чому ми так бездумно
не приймаємо у життя свої
милості, любові доброти,
бо не маємо для них місця у естві.
Не биймо дітей, бо биття,
то це уже маленька війна,
Це самознищення у сім'ї
шани, любові і доброти.
А тепер ми будемо знати всі:
«Чого так багато серед нас зла?»,
тому кожен раз коли ми
перед вибором постали –
плодити зло, чи добро,
то спом'янімо ці рядки,
які сюди прийшли
з мудрості людської.
Тож знаймо усі на світі,
що цих якостей у житті
бажають усі діти на Землі.
А помилки дитячі коріння мають завжди
з батьківських слів і поведінки,
тому навчаймося разом із дітьми
культури спілкування, спільній праці,
грі і хороших взаємин у сім'ї,
бо без них ми обкрадаємо себе,
крадучи те щастя батьківське святе.
Тому ці діти биті,
такі сумні і злі,
бо не спізнали любові вони,
як, ймовірно, і їх батьки.
Кожен, кожен знай,
що такі дії і є бумеранг,
тому, читаючи ці рядки,
переосмислюймо дії свої,
бо б'ючи морально, чи наяву
свою дитинку кровну,

бо то ми б'ємо янголів,
бо то так мерзенно б'ємо
БОГа святого нашого.

РУХ – ДУХ

РУХ є свідченням того,
що це так діє Дух святий
і це Він енергетично організовує
молитви, розмови і думки –
і саме так, щоб ми усі
спілкуватися між собою могли.
Саме за це ми і вдячні Йому,
бо Він суголосний і споріднений із нами
усе наше життя на Землі,
та й Він у своєму дбанні
дбав, дбає і буде дбати.
про життя і всі процеси у ньому.
Як же так облаштований світ,
коли думкою здатні сягати ми
так далеко і посилати привіт.
Ми часто й молимося усі,
а це ж розмови зі Всевишнім
Отцем-Творцем-Духом святим,
чи з Богородицею світу цього,
чи то з БОГОом святим,
який Духом кріпкий, вічний,
чи то зі святими тими помічними.
Та диво дивне, що такі молитви
воістину знаходять адресата,
а вже вони зі щирості і милості
посилають поради, а чи ліки
для Душі, тіла, чи ума.
Тож навчаймося усі ми
допоки життя теплиться в нас
очищеними від помилок щораз
підходити з розмовою без образ.
Ось так до молитви маємо йти
у благодатних, добрих ділах,
з подяками і славословіннями чим скоріш
цими авіателеграмами в відповідь,
а коли негаразди, чи біда,
або коли демони в умі сидять,
то теж думку шлемо до тих,
хто є до нас найближче у цю мить
по пораду, допомогу – і вони прийдуть.
А найближче – це ВОНИ,
бо вони частинками своїми

вже сидять у нас давно
і тут допомогу ми знаходимо,
яку вони і посилають нам
через нам подібних,
або іще й скоріш
відчуттями своїми,
чи зі вмінь бачити і чути те потрібне,
яке постійно до нас іде
від тих, хто з нами поряд живе.
Ось так діє святий Дух,
а ця дія і є енергій певних рух,
як рух думки, слова і в ділах,
та так є в усьому живому,
яке засвідчує саме життя
рухом сонця, хмаринки і дитинки...,
а скільки рухається у світі всього,
того невидимого...
Хороші, позитивні енергії
мають однакову частоту і крок
і вони мають найкоротший путь,
а негативні злі у житті
часто оминають добрі хвилі,
як ото і в житті люди лихі
кружляють, вигинаються,
щоб підступом, хитрістю
своїї мети досягнути,
та все бігають по кущах-манівцях
гублять свій злий вантаж.
Та і дякувальні хвилі у радості своїй
світяться й з усіма вітаються,
щоб і у них енергії ці
частинками лишалися,
тому вони чуть довше до адресата йдуть,
та скільки позитиву вони собою несуть.
А прохальні і благальні енергії вмиють,
як та карета медична із сигналом угорі,
до адресата вчасно прилетить
і скорою поміччю засвідчить.
Тож навчаймося люди запитувати готувати
коротко й по суті чисто сформулювати
і лишніми словами не засмічувати,
а коли іще з емоціями посилати,
то тут не потрібно уже і підганяти.
Так і спілкування з усім тим,
яке Творець ізначально створив
і спілкуватися з ним простіш,
бо усе живе у Всесвіті

знаходиться на одній частоті
енергій коливальних тих,
які ці думки й несуть
у напрямках будь яких.
Ми можемо визначати напрямки для них,
та все маршрути руху енергій цих
визначив давно Всевишній.
Він і нам маршрути визначає
і ті зустрічі признає
на той час і в тому місці,
яке придатне для спілкування з тими,
до яких духовно ми дозріли,
чи то нам для навчання прийшли,
щоб ми з полоси невдач вийшли.
Коли у лісі сам, то з деревом, птахом

поговори,

або прислухайся до їх розмов,
щоб розібратися у темі їх турбот,
бо вміння вислухати теж значиме,
а вони можуть подумати про нас,
що це БОГ послав для них психолога,
чи ангела з небес.
А, можливо, усе і навпаки,
та коли поговоримо ми,
то відчуємо присутність легкоти у собі,
а, може, дерево, чи птах теж
відчують те задоволення від нас –
ми ж бо всі є творіннями Творця
і всі жити маємо, як одна сім'я.
Коли думка про сонце зрине
в сумний пасмурний день,
то тут же, чи через мить,
хмаринка вітром гонима
відкриє неба голубінь
і промінчик, хоч один,
посилає нам від сонця привіт
і настрої хороший йому відповів,
і Душу нашу теплом зігрів.
Ми тілом, думкою, душею всі
є в постійному русі частинами малими,
а скільки видимого і невидимого руху
є навколо нас і в нас.
Бо кого би ми у житті зустріли,
побачили, почули, відчули,
спотикнулися, упали, загубили,
чи то самі пісню заговорили,
то це не випадкова зустріч енергій –

і нам, як подобі Божій
слід відповісти гоже.
Ось так рухається у світі цім
усе, що життя має у собі.
Той, хто рухається тілом,
то в ньому рухомі енергії всі
і за такими рухомими
не встигають сидячі, дрімаючі болячки,
бо, зазвичай, у таких
немає часу для дій лихих.
Ось так святий Дух діє життями
і саме енергії Його спонукають кожного
усе життя іти, іти по путі тому,
який описаний нам у долі,
для нас, як пілігрима,
для пізнання, для прийняття в себе
тих енергій любові і доброти,
бо це і є наша місія основна:
жити і творити енергії ці святі,
бо вони дають нам змогу
думати, говорити і діяти;
дихати, пити і ходити;
пізнавати світ і його красу;
просити, дякувати і творити;
брати дітям, батькам і собі
а також ці енергії нести
для Отця-Творця-святого Духа у віки.
Навчаймося культурі спілкування, люди,
то і наші рухи-дії будуть нам і Творцю
милі!!!

ЗНАЄ

Хто не знає як жити і любити –
той і не розуміє життя суті,
коли не знаючий уже
подібне питання собі задає,
то він шукати уже буде,
задаючи у голові питання собі:
«То як то так життя прожити
і щастя у собі не відчути?».
Бо саме воно і дає відчуття
осмисленості змін у житті,
відчуття Благодаті у ділах,
а ми робимо уже все тоді,
щоб себе відкрити у Душі.
Душа у кожного є провідником
по всіх стежинах у житті.

Вона є програма-доля для ума у діях,
а ми судимо про себе, як і інших
саме по проявлених ділах,
не усвідомлюючи зовсім того,
чи Душа долучилася до цього,
чи ми діємо лиш умом зі своєї,
чи суспільної доцільності.
Не знаємо. Так, не знаємо,
бо не свідомі умом й досі все таки –
чи здатна вона впливати на результати
і чи дійсно вона наш істинний провідник.
Однозначно є! Та суть в тому,
що наше єство і є той храм, є той дім,
де тіло є конструкція, будова,
яка здатна ум і Душу берегти,
здатна виконувати бажання, мрії,
чи то потреби свої, як і настанови їх,
маючи для цього органи-системи –
мозок, очі, вуха, серце, печінку, шлунок,
ноги, руки й рот зі здатністю гуртом
приймати інформацію, чи знання,
приймати їх для подальших дій
за вказівками душі, чи ума.
Якщо ум з бажань ублажає его,
чи то шукає грошей, вигод з користі,
то в такому тілі Душа закрита
бажаннями і атрибутами цими.
Хоча ум наш є вікна й двері в домі цім,
а він діє все ж з бажань і користі,
то він тоді господь у нім
і керує з планів своїх і доцільності.
А от Душа, то серце, то середина,
то центр єства, то є центр нашого життя,
то є кіот, то є місце святе у будові цій.
Душа – це духовний центр людини
і енергії її є Дух святий,
який собою тіло наповняє,
який поширюється в простори
на віддаль чуття, бачення,
а то і далі,
та тоді уже думками,
освітлюючи промінчиками своїми
нам істинний путь і деколи тим,
хто поряд з нами до Творця спішить.
Вона при сні відвідує краї далекі,
а основне в діяльності її –
це постійний зв'язок її із нами,

а то й зі Всесвітом великим,
з Отцем-Творцем-святим Духом,
зі всіма енергіями святими і тими,
хто носив і носить їх во славу
во славу Всевишньому у благоговінні.
Коли у єстві є гармонія з уся і всім,
то там уже і Душа, і наш свідомий ум
діє погоджено й ритмічно в нім,
тоді воно виконує настанови й
розпорядження
нашого ума з відома Душі святої
і в такому стані єства
провідником воістину є вона.
Саме тоді, коли вона для єства
застосовує свідомий ум і його помічників –
мозок, очі, вуха, то й двері й вікна
для неї відкриті і саме в моменти такі,
Душа і діє суголосно з відома Творця.
То тоді вона провідник воістинно,
тоді ми й знаємо усі, як іти
в цьому коротенькому житті,
яке розтягується на благодатні роки,
бо саме до Знань Всевишнього
дозволяє єству Духом рости.
То і самі Знання ми готові приймати,
коли і Душами є відкриті для молитви
з Отцем-Творцем-Духом святим,
для мудрих розмов із собі подібними
і саме про таких говорять люди,
що можна бачити в такій людині
її Душу і її божественну суть.
Тож Душа здатна управляти нами тоді,
коли є дім увесь чистим, світлим,
коли двері в ньому від страждань не
скриплять,
коли вікна в ньому омیتі і зла
в ньому нема.
Саме тоді ум про неї дбає і всі вказівки її
старається виконати – підлогу мие, сміття
вимітає
і знання, як гостей до покоїв допускає.
Ось тоді Душа істинно веде,
веде і показує незвіданне,
розкриваючи можливості нові,
щоб відновлювати справедливість у житті
з довірою щиро і любов'ю до всіх
у пізнанні Благодаті, бо вона

умиротворення і сил додає,
скеровуючи багатьох до пізнання істини,
полегшуючи умови самого життя.
Відкрита Душа, то путь до Творця,
то путь до Знань і світового Розуму!!!

ТРЕТЯ

Ось і третя подорож моя
в паралельний світ, чи майбуття,
а, може, в минувшину повернення
і почалася при закінченні нічного сну
на іншу тему і, нібито, наяву,
продовжуючись у часі на зорі
і лягла темою в рядки ці.
Ми перетворюємо цей світ
тихоплинно на морок сірий.
Сіре небо, сірий ліс і вода сіра...
Попіл-графіт – ось такий цвіт.
Мабуть, відбулося повернення
в усьому навкруги і в мені
у переддень Творця творінь
з тієї космічної миті,
коли мало зачинатися життя.
Ні я живий, я іду,
але життя – це перш за все рух
та бачу бурю, попіл летить,
а спереду світла коло через попіл.
Я до нього йду і вже графітний блиск.
За мною сіра темнота, нікого нема.
Втрачено усе і чоловіка рід,
та і пам'ять пуста –
ні фрагментів, ні об'ємів
і навіть думок нема.
Я іду, чи вже стою,
а панораму від мене мете.
І враз думки: «Що я тут роблю,
куди я йду, чи чого отут,
серед піску темного стою?
Хто я і куди моя стежа веде,
що манить так мене,
ніби, на воді
той місячний путь?
Мені би повернутися,
хоча би умом до тих
забутих істинних джерел,
звідки життя зачалось бути.
Людей не видно

і думки про Творця нема.
Пітьма.
Не йду думкою назад.
А хода була вперед
у цій пітьмі,
затишаючої бурі.
Мабуть кінець
цього самознищення.
Стеля біло сіра.
Сіріє ранок у вікні,
а я стою на піску».

ВІЙНА

Якщо є вбиті на війні,
то тут же є і вбивці
і як би не називали все це ми
вслід за політиками корисливими,
та в суті ми робимо цим помилки,
бо будь яка війна починається там,
де велика кількість зла збирається
і ці енергії зла вибухають у людині.
Одні нападають, а інші захищають,
та гинуть з обох сторін люди.
Нападаючий його більше зібрав,
хоча вибух війни у певну мить став,
та до цього сторіни протистоянь
тривалі строки ці енергії гніву, зла
збирали
в обманах, образах, кражах за землю,
за землю для випасу худоби,
за землю для орної пашні,
а потім війни почалися політичні –
за ідеї, за богів, а тепер усі за смерть,
бо нібито інші, чи одне одного об'їдають,
чи то до робочого місця скоріше
добігають.
Та й устрої в державах такі,
що людям важко стало жити
і вони відмовляються жити,
не бажаючи працювати,
та й сил фізичних в багатьох нема
для боротьби за кусень хліба,
за робоче місце.
Багато хворих є тепер,
та джерела хвороб тіла
від дій негативних наших,
та і війни теж від них.

Тому зневірюються і байдужіють люди.
Та є багато тих, хто іще хоче жити
і можливості є у них, та вони
за життя борються, не гребуючи
хитрістю, обманами, силою,
часто віддаючи себе дияволу,
але бажають життя зберегти
собі і дітям кусень хліба принести.
А хто ослаб духом, то бажає вмерти
у відреченості і байдужості своїй,
чи із життя відійти,
шукаючи місце у війні,
де їх можуть пострілом убити,
бо часто не вистачає моці
самогубцем бути у рідні –
Дух роду не попускає.
А протилежна частина спільноти
у злорадстві і з гордині,
чи з можливостей своїх за гроші,
чи будучи при державному кориті,
чи є бажання чужої крові,
то такі біжать вбивати.
Воюють корисливі й злі –
перші хитрі і воюють грошами,
а злі бігають з мечами
за гроші, або шукаючи смерті
у сутичках таких;
перші хочуть убивати,
а другі вбитими хочуть бути,
та той хто встряє в бійку-війну
не може знати, коли і де
смерть по нього прийде.
Бере вона тих і тих,
та все ж злих:
одні хочуть при явних можливостях
усе собі, сім'ї забрати,
а інші життя свої за просто віддати,
бо злі на таке життя, нібито, нещасне.
У війні по суті беруть участь ті,
хто на життя основи злий.
Та знаймо люди, що Життя,
то це подарунок основний від Творця,
бо маючи життя, все інше здатен мати;
а Життя – це і є наш БОГ, якого ми
маємо шанувати і за нього

маємо дбати.

Дитина мала батькам радість несе,

а батьки її харчами і доглядом
забезпечують,
вибудовуючи взаємини
між собою хороші,
то там і Благодать між ними,
шана і любов плекається щодня і роками,
або буває з роками навпаки.
Так було у сім'ях, родині і родах,
а тепер усе змішалось
і держава стала головна
для цих сімей і родин.
А держави тримаються на страху
своїх підданих і на їх праці.
Та війни, вбивства завжди
були між людьми –
першолюди убивали,
бо їсти людське м'ясо бажали,
а з часом грабувати майно почали,
щоби при силі й кількістю родини
у слабших забирати,
а далі, далі війни між нами ставали
все більш масштабними
за землі, надра, а тепер лиш,
щоб зло винищувати
під різними надуманими причинами,
бо не бажання жити плодить
ненависть, незадоволення, зло,
як і просте виживання-животіння
теж активно плодить зло,
а ті зверху теж зляться на цих,
щоб не давати субсидій
і соціальних допомог –
та їсти ж хочуть всі,
і одягнути себе хоче кожен.
Тому ті, які зверху сидять
і організовують ці війни
для винищення собі подібних,
бо це менш затратно для них,
та ще й заробити хочуть на війнах цих.
Тож війна не має оправдань,
нема прощення і тим,
хто плодить енергії злі
будь яким чином на Землі.
Творцем дана можливість всім
жити і любов творити,
та коли ми у життя
допускаємо обман,

чи інші енергії негативні,
то цим побічно обкрадаємо
можливості свої
в плані матеріальнім,
втрачаючи рівність
в доступі до благ
і тоді плодимо жорстоке зло
з якого і виростають війни.
Ганьба велика для чоловіка,
втративши дар творити,
втративши дар любити
і закрившись у собі
ум став лінивим,
або воювати захотів –
обидві сторони злі.
От і вбивати одне одного почали.
Тож навіть у війні, в яку попали ті,
які не дозрівши до неї в злі,
або й коли на весь світ є злим,
чи злий на мужа-жону,
на суспільні обставини,
то бережімо кожен якості життя у собі,
бережімо, як основу, саме життя.
Якщо ми захисники, чи нападники,
то й тут душ не погубляймо
своїх гнівом, образами, грабежами,
гвалтуваннями, а прощенням і каяттями,
як і при можливості добрими ділами
очищуємо себе від зла,
то і цим в сукупності з тилами,
де батьки, матері, дітки
моляться за воїнів своїх,
то і цим ми наблизимо кінець війни.
Бійка, війна там виника,
де збирається велика кількість зла
і там меншає доброти і мудрості,
там меншає любові і справедливості
у взаєминах між людьми, країнами.
Навіть у війні між націями і державами
бережімо кожен якості життя у собі,
бережімо, як основу, саме життя.
Ганьба велика для чоловіка,
якого сотворив Отець-Творець –
і так чоловік втратив Його подобу,
ставши паразитом-споживачем
природи й усього у світі цьому,
ставши л-юдиною все таки,

яку тримає матінка Земля
і Творець милість проявляє
до одних і до інших,
даючи час на роздуми і сльози,
на прощення і каяття,
не нищачи остервеніло,
чи в радості з криками У-РА
оте одне, одне єдине життя.
Хай не буде війн на Землі,
хай буде мир між нами
і навчаймося усі любити
і доброту творити,
то не буде коли
зло й ненависть плодити!
То ото так уже і пишу,
але не кличу на війну,
а шукаю способи в умі,
щоб будувати миру й спокою основи,
щоб щасливі і люблячі усі були,
щоб Благодать була між людьми.
Навчаймося тепер жити без війни –
і це по нашій силі і уму!
Миру і любові Вам люди!!!
Здоров'я, щастя Вам, сестри і брати!!!

ПОВНОТА ЛЮБИТЬ ТИШУ

Істина, щастя, доброта,
як і любов у них
люблять тишу і теплоту,
які так потрібні природі й світу,
щоб дерева й трави цвісти могли,
щоб вода могла задоволити смаки,
щоб теплота текла від сонця і землі,
щоб між людьми були
дружні, гармонійні взаємини.
Живемо ми лиш мить
у цих роках своїх,
та саме розуміння таке
дає відчувати життя суть
і її маємо наповняти ми
з усіх сил без напружень, без того зла
зі справедливістю, милістю і з доброти.
Ось такі якості духовні
і є умовою того, що ще й досі
маємо можливості жити,
жити і ці якості творити.
Бо саме такий підхід

дає наснагу Творцю
кожне життя леліяти і берегти
і тому так часто у ньому
ми, ніби, випадково творимо усі
милість, благодать і доброту.
та й саме відчуття нами
цих якостей у собі.
давало розуміння цієї повноти,
яке і дає усвідомлення таке,
що потрібно бережно стяжати
такі якості у житті
і тихенько їх нести,
щоб не виплескалися через краї
і не виливалося долі
у гущавині кущів,
а наповнювали простори,
де сонце гріє, падають дощі
і діти сміються з радощів.
Та й так є у наших життях,
що щастя, милість і доброта,
як і любов у них
приходять із повноти до нас,
то з радістю приймаймо,
навчаючись творити їх
повсякчас і всюди.
Ось тому милі сестри і брати
будьмо у спокої і тиші завжди
душею, умом і тілом,
бо саме тоді
бувають періоди такі,
коли ми здатні самі
бачити, чути, відчувати
прояви щастя, доброти,
приймаючи їх у житті,
чи то той гнів, чи біду,
ми здатні розпізнавати
і вчимося їх нейтралізувати
енергіями позитивними.
Навіть коли ми в ситуації злій
проявимо мудрість і спокій,
то до нас, нібито нізвідки,
прийде підказка проста
і ми приймемо рішення правильне.
Ось саме так спокій і тиша помічні
в ситуаціях різних.

БІДА

Чогось у світі так ведеться,
коли саме на тлі жорстокості і зла
і бачаться якості духовні
у всій своїй красі і теплоті.
Вони й приходять у життя,
щоб навчати кожного із нас
гідно виходити із мнених помилок,
а ми в подальшому житті
уже не повторювали їх.
Цьому досить помічна
наша найскоріша молитва.
Якщо полегшення дає вона,
то це засвідчує нам,
що злу дію зупинили ми,
а далі як чистосердечне каяття
мають проявитися добродіяння.
Каяття – це великі і маленькі зміни,
зміни у своїй поведінці,
зміни у своєму житті
і у всьому навкруги,
бо ми майже всі
хочемо усім воло-діти.
Але каяття, зовсім не плач,
зовсім не посипання попелом голови,
це і не звинувачення собі, зовсім ні,
це і не картання, і не самобичування,
а це усвідомлені мудрі дії,
які починаються з розмов-молитов
завжди,
як першими кроками-змінами поведінки
з відповідальністю і благоговінням у них.
То саме дії такі своєчасні
є оберегами нам у житті
і ці дії привчають бути
у бдінні повсякчас і всюди.
Тому то бдіння й обереги
своєчасно застерігають від біди,
даючи строк для розмірковувань
і підготовки себе,
щоб мудре рішення своє
оминуло нас від гніву, брехні...
Такий стан єства допоможе нам,
коли ми побачимо чужу біду,
то розсудливо змогли допомогти
і за це дякувальну молитву вознести.

Милість, милосердя проявляй,
але потерпілого не покидай
і словом теплим, добрим
йому розраду дай.
Коли ж сам опинився у біді,
то знай, що це неспроста,
бо це БОГ святий, кріпкий, вічний
хоче нас настановити
і часто від більшої біди захистити.
Настанови й для того є,
щоб ми відразу шукали можливості і тих,
хто допомоги давно чекає
і, напевне, молитви того чоловіка
аж тепер до Всевишнього прийшли
і Він нам настановою вказав,
щоб ми у скорому часі допомогли –
він і вкаже досить скоро на
потребуючого.
Допомога формується з доброти,
бо саме доброта спонукає
нас до дій святих,
бо саме доброта свята
лікує наші рани при біді.
Лікує тіло, ум і Душі,
а молитвою, чи подяками
Всевишнього до себе кличе,
який час і місце для зустрічі знайде,
щоб нас на ситуаціях таких
любові до ближнього навчати.
Тому знаймо люди всі,
що любов лікує болі
і виводить на ті путі,
де менше й менше у житті
ми опиняємося у біді.
Хай любов із нами буде!

СУТЬ КАЯТТЯ

Так, каяття є тут лиш слово,
слово іноземне, хоча і миле
і суть його по змісту таким от є:
каюсь, каю-сь – змінюю себе,
як цілий процес у дії свідомій,
яка міняє при житті кожного.
Робимо, чи здійснюємо ми
ці зміни у собі,
майже кожен при житті
і головна у цьому дійстві роль

належить саме нашому уму,
по потребує певних зусиль,
а за цим і певних дій.
Душа ж беззусильна в діях завжди,
хоча спільно з умом,
чи ум наш неусвідомлено
здатен діяти і сам,
утішаючи своє его,
чи задоволеним є тоді,
коли тіло блаженствує
у радості, чи злі.
А тепер розглянемо гуртом
дію нашого ума у житті,
роблячи ним зміни у собі,
коли приймаємо рішення хибні –
чи то з вигод, чи користі,
або ідемо на поводу зваб тілесних,
чи то й по причинах різних,
коли долучаємося до звичок плохих –
до куріння, алкоголю, наркотиків
і в діях стверджуємо себе,
що дійсно змінилися ми,
змінилися, та в сторону гіршу.
То, виявляється, що ми все таки здатні
вносити у житті зміни в поведінку,
то чого ж нам тоді так, ніби то, важко
до змін усвідомлено підійти,
знаючи, що милість, доброта людська,
як і любов свята так приємно
сприймається?
Що мішає нам і собі бути день при дні
милосердним, добрим, чи люблячим?
Здається і перешкод нема
і до якостей таких тягнеться Душа,
та й Благодаттю наповнюється життя,
бо тоді ми й по іншому дивимося на світ,
по іншому дивимося і на вчинки свої.
То засвідчуємо й тут, що саме наш ум
бере участь усвідомлено в діях цих.
То чи так багато потрібно нам,
щоб переналаштовувати ум свій.
Ні! Почнімо очищувати життя своє
від звичок шкідливих і того страху,
який буде опиратися змінам в нас,
бо що ж то скажуть люди.
Люди говорили і говорять,
та й говорити будуть,

нібито про нас
і звучатиме там ім'я наше,
та знаймо уже всі,
що кожен судить інших по собі.
Тобто ці їх слова по суті
і відображають насправді нутро їх,
тільки їх, але не наше.
Хіба так може бути?
Може, і так є,
і це суть розмов засвідчує,
коли усі їх записати,
то почуємо самі і сім'я,
що одні люди схвалюють,
а інші співчують,
дехто готовий допомогти,
а ще інші насміхаються –
та вибір у подальшому у житті
був, є і буде все ж за нами.
Коли ми зрозуміємо оце,
то й страх перед іншими зникне.
Пізнаємо, розберемося у собі,
то і почнемо готувати до змін себе.
Обиду не тримаймо у собі,
бо той, хто її нам надіслав
уже давно з нею мучиться.
Тож пробачаймо чимскоріш
обидчику своєму, то дією цією
полегшимо крок до раю.
Знаймо люди, знаймо всі,
а найперше дітям своїм
в рядках пишу слова ці,
щоб зрозуміли істину цю,
що ми тут, на Землі, лиш гості,
то порадіймо цій красі земній,
як і тим якостям у житті,
бо більше ми ніде не спізнаєм
тими відчуттями і щемом у Душі
своє життя святе наявне.
Мене і може й усіх батьки не вчили,
що жити щасливо можемо ми
лиш у короткім житті тут,
а там де душами літаємо ми,
то там усі такі і є, ніби, буденними,
без емоцій і відчуттів.
Тому й прошу усіх, приймаймо у себе
благодать, любов і доброту,
радіючи і дякуючи Творцю за це,

допоки на живіт руки
нам не склали до купи
і змінюймо свої життя на краще
повсюди і повсякчас,
щоб Благодать наповнювала нас.

ПЕКЛО, А ЧИ РАЙ

Важко, важко дивитися на світ,
коли він так щільно гнітить.
Душа у зневірі знемагає,
а ума в собі немає
і болі душать і печуть...
Та як вийти з цього стану,
коли у пеклі при житті опинивсь?
Каяття звучить тільки у словах,
а зрушити до дієвих змін
знань в умі нема, немає й сил.
То так сильно і щодня
мене цей гнів гнилий обсів...
Бачу, чую, потребу відчуваю до змін,
до змін хороших і святих
і Душею бути у раю хотів,
чи хоча би вийти на ті путі,
якими до нього можна йти,
та помилки, мабуть, не пускають.
Полуда, темнота щодня, щоночі
вимотують єство Боже все,
що навіть зло маленьке
зупинити та й не можу.
Прошу прощення за помилки
і за ті, за яких прощень не буває,
коли л-юдина собі подібних убиває.
А участь брав напяму,
коли на аборти згоду давав,
а більше промовчати бажав.
Отак, скільки Душ згубив,
скільки життів обірвав.
Та й скільком життя забрав,
коли без потреби деревця, кущі рубав,
коли на жуків спеціально наступав –
ось яка жорстокість і ненависть росла,
а тепер виливається злом із єства.
Обманював тата й маму,
брата і сестер по дрібному
і ось так полотно життя дер
тими діями плохими.
Жив щодня і у всьому,

ніби, дякував БОґу своєму,
та шукав вигод і користь
і попередження прийшло
за такі дії гнилі
онкозахворюванням на горлі моїм.
Так, саме з думок і наяву словами
клітини тіла загнивали на органі тім,
через який вони у простори йшли.
Та Всевишній все ж життя зберіг
і коли до мене ці думки у словах потекли,
то старався і ночами не спав –
усе писав, писав..., бо довіряв,
що саме цим дано мені
виправити такі важкі помилки-гріхи.
Писав і вчився змінювати поведінку свою,
та все ж вийти з негативу не зміг
і тому, мабуть, і далі страждаю,
хоча досить чутливим на сьогодні є
до дій позитивних своїх і інших у житті,
до проявів негативних будь чийх –
капля зла, а вже мене совість рве.
Тому й страждаю нутром
і інколи прориваюся назовні злом,
та й розради до пуття не здатен дати
сам собі у собі, то так і іншим.
Стараюся, вчуся – це теж відчуваю
і про зміни знаю,
та замало доброти
і любові по собі лишаю.
Чекав і чекаю від Тебе, Дух святий,
послань, настанов, допомоги,
та, мабуть, тягар мій заважкий
і місця від зла і інших нечистот
малувато я звільнив і цим
двері до Душі святої не відкрив.
Не підсвічує життя моє її свіча,
тому й не бачу путі по якому йду – сліпий,
мабуть тому і не чую окликів
настанов Твоїх,
бо глухий, а тепер ще стримувати
себе почав,
щоб менше й менше говорити,
бо надію маю, що ділами слід
маю лишити.
Умиротворення і спокій ніби, є,
та відчуття зморюють мене,
що мало, мало іще я світу дав

тієї любові і доброти, того позитиву,
щоб Сущий негатив у мене забрав,
щоб за все, усе простив,
чи, хоча би, до спокути допустив.
Не треба, мабуть, таким, як я жити,
та й нікому я такий не потрібен,
з таким багажем помилок,
але все ж дякую Всевишньому
за цю щиру молитву,
за те,
що у цьому житті стримує
подеколи від негідних вчинків мене,
які би свідчили напряду
про зраду Сущому своєму,
який утримує так часто
від дій плохих завчасно.
Не тішить душу, ум і тіло
усе живе, яке є навколо
і лиш гнітить воно мене,
і дні проходять у каятті.
Мабуть, що й одного життя буде замало,
щоб прощеннями очистити це своє єство,
і тому й очами шукаю, де би можна
чинити добро,
шукаю розради для душі й ума на землі,
бо саме на ній я плодив усі свої помилки.
Не можу сам у собі
спокою знайти
і очистити єство не вмію я
без допомоги БОґа і Творця.
Голова повисла на груді
і соромно дивитися людям у вічі,
чи на ту красоту, що навкруги,
бо там все ж є,
і любов, і доброта,
та не можу їх прийняти
через свою грязноту,
не можу зловити,
хоча би, за хвоста.
Мабуть, згину без очищення,
відійду з життя без прощення
і так важко усвідомлювати це,
та руки й ум затуманюють серце,
не відпускаючи із життя мене,
просячи Отця-Творця-Духа святого
щомиті і день при дні продовжити роки,
в яких я би все ж хоч трохи

спокутував свої помилки-гріхи.
Та все ж і я пам'ятаю,
як Бог святий у житті
посилав промінчики радості і мені,
давав можливості і показував путі,
та я не прийняв їх тоді по глупоті
саме у ті дні, коли я іще міг
очищувати єство від помилок таких.
Тепер не складається чогось,
бо руки опустив, духом занепаю,
мабуть, як данність долю приймаю,
та й устремлінь уже не маю
відродити в ділах і умі,
щоб хоча би при кінці
виправити ситуацію таку, бо знаю
і сам себе не раз картаю,
що всі ці проблеми рідні лишаю.
Отак у зневірі і пільмі й блукаю,
не маючи знань, умінь і змоги
вийти на ті святі дороги і чертоги,
щоб почати виправляти
плохі помилки свої.
Прости Отче, прости!,
бо хочу змінити себе я,
та мало хотіння одного,
а потреба великою є,
щоб змінити єство своє.
Прошу Тебе допомогти,
бо знаю, що іншим допомагаєш,
бо знаю, де в глибині душі,
що тільки Ти можеш допомогти
очистити мене, чи то навчити
очищувати єство від помилок,
які я скоїв при житті,
будучи глухим і сліпим.

Ні бичування такі, ні самонавіювання
себе,
виявилися лиш обмеженням, зупинкою,
а життя – це все таки рух і дії,
тому і зріє у міркуваннях та надія,
щоб, хоча би, рівновагу зберегти
між злом і добром енергіями у житті.
Скоїв щось мимохідь, чи з халатності,
то виправляти чимскоріш навчись,
та ще й зверху позитиву додаваймо,
щоб ці енергії освітлювали нам
будь які лихі дії при зачатті.

Ось чого так значимо у житті
стяжати якості духовні у собі,
бо вони є найскоріші помічники.
Саме урівноваженості відчуття
засвідчують нам щодня,
що людина в гармонії живе
у собі і з усім навколо, бо зна,
яка ж то велика Благодать,
коли здатен якості духовні стяжать.
Так, життя має у собі доброту,
змагальність, хитрість і інше зло,
та поряд з тим у житті є
можливість пізнавати любов і добро.
Одні мають більше матеріальних статків,
інші є багатшими із Благодаті,
тому саме стан благий наш
утверджується ділами в нас
по моці Духа у нашому єстві.
Та пізнають цей стан усі
в прямій залежності від того
наскільки духом єство зросло –
одному і малість в радість,
а іншому багато треба,
щоб легеньку штормку
до своєї Душі відкрити.
Також маємо знати ми й про те,
що з кожного береться Духом святим
по кількості енергій благодатних
у нашому житті.
Саме розуміння потоків таких,
ми і здатні їх відчувати,
бо ростемо духом ми
і устремління пришвидчує біг.
Так береться з кожного
по можливостях його,
від кожного і саме так, щоб він міг
до творчості і любові зростати,
а також потребуючим з радістю
відавати.
Можливо й так, бо, нібито, дію щиро
і мав би відчувати легкоту,
та взявшись до благої справи,
все ж чую важкоту,
бо багато, мабуть, потребуючих є
на милість, любов і доброту.
То так скажу вам про себе:
«Чи є те правдою усе,

про що я пишу у книгах цих?
Чи напевно це є істинні знання
і чи можу стверджувати це я
так як про глечик молока,
бо щоб з нього налити,
то маю його нахилити? «
А Ви, приймаючи ці знання,
то так і саме так їх назвете,
коли вони досвідом у житті
підтвердяться по істині.
Тому прошу насамкінець
Тебе, Отець-Творець,
дай можливостей і сил,
щоб творити у собі і в інших
усі ці якості святі
і змога в нас була
донести їх до кожного ума.
Та буде так!!!

НЕ РАЗ

Всі ми чули вже не раз,
що життя є подарунком для нас.
Подарунок від БОГа і Творця,
бо в ньому місія і у кожного своя.
Отож ми у кожному житті
є мимовільні Всесвіту творці
і творимо спрямовано на результат,
результат, як продукт кінцевий
всіх наших думок, слів і дій,
бо сукупність їх і вибудовує смисл,
а смисл життя чоловіка на Землі
щастям і Благодаттю означене.
Стан щастя – це перш за все
Благодать духовна і як наш стан єства,
піднесений і в радості, даючий про себе
знать,
що ми готовими є кожного розцілювать;
стан, що творить радісне життя
і піснею у кожній дії співа,
бо нас саме для цього
сюди життям покликано.
Тому знаймо з цього часу всі,
що нам дано дарунок від Творця,
оце щоденне і в роках,
та водночас короткочасне життя,
щоб кожен учнем-апостолом
у щасті стані у ньому був,

відходячи в ірїй, як святий.
Ось так просто визначити смисл,
хоч і важко в діях витримувати
самому його суть і зміст,
а ще й не просто вміти
в стані щастя жити.
Тож навчаймося усі,
сестри і брати по духу й крові
для піднесення основ таких
аж до любові і справедливості
саме зі щоденної доброти,
бо вона саме тоді
проявляє себе з краси.

РОЗДУМИ

Любов дітям від батьків
запрограмована життям,
але саме діти навчають їх
воістинно, всеціло й повно
побачити, почути і відчути
цю якість божественну у собі,
бо цей дар від Творця
подарований саме малим,
а діти уже в житті
несуть її далі у світи
і так приємно жити
у люблячій сім'ї,
в якій все твориться на любові.
Коли ця любов легко йде
із життя в життя в роду,
освітлюючи нею іншим путі,
якими ходять якості усі,
зазираючи у вікна-очі всім,
хто уже є в дорозі цій,
щоб частіше заходити у гості,
або й поселитися назовсім.
Ось так зі святої любові
вирастають діти щирі і здорові
зі здатністю милість і доброту нести
собі і іншим у роки
щасливими усі були
на цій матінці Землі
на радість дітям і батькам
во благо природі і богам.
Хоча в житті не простім,
люди часто гублять її,
устремляючи себе до посад,

чи з матеріальної користі,
та в житті є правило просте –
стяжай якості духовні у житті,
то статки за ними прийдуть самі.
В добру путь Вам, люди,
і хай з Вами любов буде!!!

ЧОГО? ЧОГО?

Чого так найближча рідня
так р'яно відучити захотіла
мене від інтернет спілкування
і від поширення думок для всіх,
які з допомогою мене лягали на папір,
та ще й осуджують у злобі,
не прочитавши жодну думку до кінця,
чи, хоча би, один розділ, вірш?
Чи то так бояться вони у страху
за своє, чи моє життя,
не відаючи того істинного,
що без Творця-святого Духа
не впаде з голови волосина одна.
Бо саме від Нього, Всевишнього
кожному дається можливість, шанс
змінити себе до кращої сторони
і тому ми за це усі,
та скажу по правді всім,
що люди бояться істини,
бояться жити з нею у собі,
бояться від старого відійти,
хоча воно далеке вже від дійсності.
Старе себе віджило, бо змінилися умови,
змінися й світогляди в людині.
Людина змінюватися має умом і душею,
щоб все таки розвиватися й рости духовно,
бо іншого еволюцією не передбачено,
а якщо силою почнуть ламати
ті старі закони і канони,
то сильно можуть люди постраждати,
бо їх страх перед новим, їх гнів від змін
вибухне розчаруванням і приведе до війн.
Знаймо люди, знаймо всі,
що життя, як верховний БОГ
все ж був, є і буде
без окремих особистостей,
без Будди, Кришни, Мойсея...,
тобто без мене, чи без них.
Та людство все ж засвідчило,

що БОГОм вони були тут присутні,
бо життя має свої путі,
хоча їх духовний слід,
засвідчує про ряд змін
в поведінці всього людства на Землі.
Тому прошу, благаю Вас –
не судіть мене й тих,
хто торкнувся пізнанням істин святих,
бо саме вони є тим сонцем, вогнем,
який освітлює путі живим,
чи є провідником-вказівником –
куди і як, і з чим до БОГа йти.
Чого? Чого так боляче мені
писати публічно ці рядки?
Так, я не борець,
тому прошу Тебе, Отець-Творець,
розуміння від них,
бо оберігаючи істину,
я би розізлив ближніх...
То чи схотів би Ти,
щоб у світі побільшало знов
тих енергій злих?
Так, є великий ляк і страх
в очах і умах близьких
за ці слова у книгах цих,
якими мав донести
всьому людству на Землі
цю тривогу, яка є в мені
за порушений стан рівноваги
між добром і злом у світі.
Зла тепер багато й скрізь,
тому проблема визріла велика
і змінити на краще світ
можна через уми людей лиш,
щоб вони усвідомили небезпеку цю
і почали змінювати поведінку свою,
стяжаючи якості духовні
і ними наповнювати усі дії свої.
Тому ці слова-послання, як молитви
у діях свідомих всього людства
зможуть дійсно допомогти
рівновагу енергій зберегти.
Тоді і ті творці, які
облаштовують на Землі
свої інтереси і порядки
надішлють енергії свої,
щоб створити умови тут,

які позитив у всьому дадуть,
а знайома Благодать свята
поселиться в людях і серед них –
і відновиться епоха миру і добра.
Я, мабуть, чужак і чужак
на цьому празнику життя.
Не хочете зрозуміти істини?
Не тра! Життя розсудить кожного із нас,
та тільки час покаже, чи показує тепер,
побачившим обриси любові і доброти
і дає шанс долучитися усім,
щоб ці якості життя нести по Землі.
Ох, хо, хох! Життєві вантажі
все важчі день при дні,
ніби, нагадують нам,
щоб скинути негативний хлам.
То й скидаймо чимскоріш
і зразу шукаймо те,
що нас, як хмаринку
у сонячний день понесе –
а це доброта і любов свята
саме так нами літа
і так легко нам ужитті є.
Правда?! І Ви знаєте про це?
То як приємно у цю мить
всіма фібрами єства відчуть,
що у світі все ж живуть
споріднені духом і умами
на Землі і по за небесами.
Ой, Отець-Творець-Дух святий,
то це все Ти створив,
а я маю навчитися сам?
Ні не сам, бо образ-зразок
я тобі прислав,
то і я розмірковувати почав:
«Хіба я син Твій не вмію
творити у житті ці якості?
Мабуть, вмію... Треба спробувати.»
Та знову й знову сильно чую
і цю відповідь не просту
на те гірке питання своє:
«Чого?, Чого?.....
Чого вмираю я не тілом і умом,
а то так Душа плаче і ридає
і, ніби, від цього запитання вмирає.
Помирає і все єство моє,
бо смисл життя втрачаю,

коли злободенщина проста
похитнула у мені Замисел Творця. «
Прости Отець-Дух святий,
що так негарно я своє життя кінчаю,
не бачачи Благодаті святої
і помилювання не йде за мною.
Згаса, згасають тихо у мені
енергії життя святі,
бо умом ловлю лиш морок,
за який мені сором...
Отак з любов'ю книги ці писав,
та щастя від них не спізнав.
Писав, писав ці думки,
не знаючи звідки вони йшли,
та долю собі ж не напишу,
а лиш нею, можливо, слід лишу
для тих, хто після мене душу цю
прийме і завершить місію Творцю,
яку так потрібно людям донести,
щоб спізнали діти Його
ту Благодать, якої гідний чоловік
у цьому життєвому ланцюгу
у взаємодії всіх зі всіма,
як природного явища
природи і життя всецілого.
Душа вже до виднокраю
з натхненням у радості не злітає,
а я все падаю, падаю на дно,
звідки ні БОГа, ні Всевишнього не видно.
Гірко все це визнавати,
а ще гірше знати,
що людям можна було нести
ці слова любові і доброти
і самому щасливим бути,
та опустився до сорому і гіркоти
і у відреченості доживати роки
без щасливої літаючої Душі.
Бо саме діюча Душа
давала мені життєвих енергій сповна,
розкриваючи життєвий потенціал
і відкриваючи Всесвіту портал,
щоб це життя тіла і ума
леліяло позитив щодня.
Тепер же діями своїми
я її закрив від себе і людей,
а вона страждає.....,
бачачи, що ум втрачає,

та і тіло мляво шкутильгає.
Гіркота в ситуації такої,
коли насилля не можна застосувати,
коли гординя, безпорадність, туга
до краю привела у ній – обрив.
То уже безвихідь і марнота життя
і прихований нінащо собою гнів –
чи то на себе і до всіх, як вина,
не дають вийти в позитив,
бо все ж хочеться жити і любити,
як хочеться любові і доброти собі
від інших.

Як же бути? Навчи і настанови Всевишній!
Допоможіть мені люди...!
Бо не маю радості у дні
і не маю моці у собі,
щоб підняти очі догори.
Дряхне тіло і кожен м'яз болить
і умом зовсім помутнів –
ось так тихенько перестаю жити.
Прости мене природа,
прости матінко земля,
простіть діти і жона
за моє безталанне життя.
Та маємо усі знати
від Всевишнього до атома води,
що від наших спільних дій
іде збільшення духовних енергій,
бо саме більшість і визначає все,
як і коли спасти себе і цей дім.
Ось так людина кожна
хитається умом своїм –
хоче краще і у щасті жити,
та не хоче зусилля долучити.
Прости Всевишній, вселюблячий мій!
Прости всещасливий, всесправедливий
у щирості, щедрості і милості своїй!
Прости вседобрий, всевміючий,
всезнаючий, всевідаючий, всемудрий
мене, як дитину свою таку!
Прошу прощення й людину кожную
і всіх, у кому життя теплиться
за всі оці слова у книгах
і за мої дії при житті,
коли ми зустрічалися на його путі!
Бажати щось позитивне я не в змозі,
бо єство усе у гіркоті, гніві і у злості,

які усе святе спалили у мені.
Чую, відчуваю, та не здатен змінити,
бо за все життя своє спалив
усі крихти енергій позитивних
з якими прийшов у світ, щоб жити.
Було по різному у всі роки,
були подяки Сущому і помилки свої,
та так важко визнавати,
що шкоди зробив більше ніж доброти.
Було й доброти багато при житті,
та саме в ньому і для нього витрачав її.
Нема що Всевишньому лишати,
бо лиш книжками я іще багатий,
а Він їх не бере і потреби в них не має
і ось так я прийшов у кінець життя
голий і простоволосий душею і умом
і Душі прийдеться в ірій відійти
з порожнім багажем...
Несила, щоб Йому не помішати,
пишучи ці слова гіркі,
доживаючи в духовній пустоті
і ще її відчувати у собі.
Хай ніхто цієї пустоти не спізнає,
а чимскоріш до БОГа святого і вічного
творити доброту повсюди поспішає,
поки любов і благодать груди наповняє.
Там серце, там душа чекає
і до хороших дій гукає,
а ти, мій любий читачу,
шукай сам при житті істину,
бо поки є той ключ,
яким відкривають Душі,
які шукають із Сущим зустріч
для отримання повчань і настанов,
щоб після ночі починався знов і знов
той день благодатний і чистий
і кожен у ньому щастя собі знайшов.

* * *

Зовсім вже трагічний опус цей,
як типовий для всіх трофей,
який є лиш у повчання
крайностями своїми,
а вже читачі можуть накладати
на цю матрицю життя свої
і досить добре буде їм, світу і Творцю,
коли їх ситуації життєві

накриють оті рядки,
де позитивом описані дні.
Я текст увесь лишаю,
бо ним, ніби, всіх повчаю,
як виходити з ситуацій важких.
Хай ніхто не спізнає отакі путі
і з радістю посміхнеться,
що їх не було у їхньому житті!
Той, хто має у собі якість хоч одну,
то він має можливості великі
виростити їх усі при житті,
якщо займеться цим у радості
і з відома Душі.
Кожен, кожен їх відчуває
і в радості дні проживає,
а я в місії своїй
пишу в основному для тих,
кому важко у житті
вийти з полоси негативу.
Тож читайте і пізнавайте
цей світ, людьми населений,
пізнаваймо і те,
що над нами все таки щось є,
яке й щомиті нам допомагає,
коли ми хочемо прийняти самі
милість, любов і доброту, як істину
у життя свої і у світ, який навколо.
Також тут скажу для всіх
про секрети Всесвіту,
бо ми, кожен з нас є,
ніби, копія мала Всесвіту всього
і тому маємо знати всі,
що в надрах наших –
в тілі, в умі і в Душі є все,
починаючи від гудзика на піжамі
до будинку у садку і гроші у жмені.
Є і саме основне – Душа добра і велика,
Душа любляча усе і вся, яка здатна
тілом і умом управляти так,
що всі дні у житті будуть благодатні,
а ми у стані справедливості,
і стані милосердя й милості
будемо людству нести ці якості,
бо саме так Творець нами
управляє всіма світами.
Знаймо, знаймо люди всі,
що ми наповнені через краї

милістю, добротою і любов'ю,
а нам би тихенько і щодня
протирали цей храм Творця,
викидаючи з нього сміття,
яке так подібне на наші страхи,
на наш срам, гнів, обмани, гординю;
на наші зради, заздрощі і біль –
то хіба так важко прибирати у собі
за півгодини цей храм у добі
і в бдінні не смітити...,
бо тоді не буде й запитань отих:
«Чого і куди? Як і коли?»
Навіщо і кому? Собі, людям, БОГУ?»,
кожного разу збираючись у дорогу,
чи ось так місію чоловіка
у житті нести?
Чого? Чого? Не вас питаю,
бо відповідь від Суцього чекаю,
тому що ситуації ці
були і є для мене іспити.
Тому відповіді і ви не знаєте,
а от для себе це не випадково.
Відповідь прийде...,
бо і питання тому у мене.
Тож ви будете праві,
що ці питання безглузді
і ці ситуації створили не ви.
Тому пошуки себе продовжую
і тільки так відповідь зустріну –
уже спитавши сам себе:
«Чого виникло питання це,
бо побачив помилки свої,
а хотілося думати тоді,
що винуваті все таки ви.
Мало, мало я іще спізнав,
коли очима так ситуації сприймав
і вони мені спокою не давали.
Нема відповіді, то і
про питання забудь,
бо вони не потрібні мені,
а це лиш диявол в умі
плете питання ці.
Та якщо я шукаю знання
для доброти й любові пізнання,
то треба й далі енергії позитивні
стяжати,
щоб себе для відповідей відкривати».

В добру путь в житті,
мої сестри і брати!!!

БЛАГОДАТЬ

Не несучу, мабуть, я Благодаті,
як енергій святих у простори.
Не несучу їх я і в книгах цих,
бо змін не бачу і не відчуваю зовсім.
Благодать по суті й змісту є,
коли свята духовна радість
наповняє нас сповна.
Тож пізнав я джерела її,
та не зумів, не вмію все ж я
прийняти її у всій повноті,
бо Духом світлим я іще слабкий
і не наповнений я ним...
От чудак! Та де ж у світі всьому
є такий мастак, який може бачити,
чи відчувати у собі повноту?
Бачимо повноту ж тоді,
коли вона перед очима в діях є,
або розпирає і з нас витікає,
а це ж усе, нібито, зовні є...
Бо ж Благодать у малості своїй,
а ум в ілюзіях своїх
уже якусь повноту наплів...
Є і порадіймо і подякуймо життю,
бо Благодать не кількісна є,
а якість у брилі, в сонці, у висоті,
чи в смарагдовому зерні
саме енергіями благами,
коли ми станом своїм щасливі
і коли ми хочемо цей стан усім дати.
Хай увесь світ порадіє,
що деколи усе живе на Землі
цю благодать творити вміє.
А коли б її було багато? Явно мрію...
Бо вона приходячи хоч раз
лишає слід по собі на все життя
і тому коли вона приходить до нас,
то ми її впізнаємо весь час,
бо в радості приймаємо щораз,
як гостю милу і жадану.
Пізнаваймо ось так себе
щоранку й до зорі,
бо не знаючи себе,
то втрачаємо багато цим.

Тому пізнаваймо суть свою,
щоб все таки життям цвісти
і знаймо те, що проблеми, біди
мають кінець у житті,
а доброта і любов
жевріє завжди, то додаючи
трошки подиху із життя
і запломеніє знов
у всій своїй красі
наша Благодать свята.
Та маємо знати всі, всі,
що без духовних якостей у житті
Благодать святу не виростити.
Ось так у пошуках своїх
я на роздоріжжі постав,
хоча відчуваю єством усім,
що іще свого не знайшов
за ці роки до вміння творити доброту,
до вміння приймати її у життя,
щоб насіння це допомагало духом рости.
Нібито, і знаю, що стан Благодаті у собі
був би усвідомленим смыслом і суттю
місії своєї і сенсом усього буття,
та вмінь все ж не маю
і отак в житті блукаю –
нутром відчуваю, що прийшла пора
розкрити можливості, хоча і малі
і та відповідальність перед ріднею
була гіркотою із дня в день,
що невідником є у питанні цім,
а це було питанням основним:
«Що робити далі і як із цим жити,
бо так, ніби, і готовий вже умом
досліджувати той путь,
який по праву руку лежить
на цьому роздоріжжі?
Як би хотілося в роки пенсійні,
і, нібито, вільні, віддати повністю себе,
в цих роках устремління своє
займатися пізнанням світу Духа БОГа
і очистити себе від енергій зла?»
Ніби й сором писати про це,
та жага пізнавати й далі те,
яке відкрилося для мене
все ж оволоділа й володіє мною вже.
Одне лиш тихо втіхи додає,
що пишу лиш в хвилини вільні сюди,

а для публічних розмов і розмов у сім'ї,
то ця тема є закрита – стороняться
близькі,
проявляють зневагу, ігнорують думки,
коли думаєш навчити їх жити
з благодаттю в радості і щасті.
Це є дійсністю і вже досвідом моїм,
що пізнання якостей життя
відкриває й можливості нові
пізнавати ширше у повноті
цей світ благодатний.
Не хочуть говорити про істину,
про джерела духовності святої –
і так гірко на душі.
Мабуть, не буду з цим до них іти,
бо бачу більше зла від потуг таких,
то хай буде воля Всевишнього

у справах цих.

Мабуть притухне живодайний
вогонь Душі

і вимушений на цей путь не йти –
чахне життя моє, зникають і роки.
Нема смислу і осмисленості у дні.
Від інтернету відмовитися змусили,
а я іще не мертвий, але й не живий.
Нема можливості для спілкування
і цим відчуваю марноту цього писання.
Може рукописами онуки
розпалюватимуть вогонь у грубі.
А так чимало відкрилося мені
і хотілося залишити шукачам тим,
хто хоче світ на краще змінити,
щоб Благодаттю усе життя наповнити.
Шановні сестри і брати,
звертаємося до Вас із Душі,
хто має Благодать у собі,
то поділімося з тими,
у кого уже сил нема
на цім путі, щоб іти
до любові і доброти!!!

В О Л Я

У житті воля дій
має від внутрішнього стану йти
дає чутливість ту велику
до справедливості і доброти,
як і інших якостей святих

у здатності життям своїм
поміж усього живого нести.
Бо воля дає усвідомлення святе,
що з нею відповідальність йде,
відповідальність за дії свої,
то так і відповідальність перед всіма,
що є у цілісному житті
і цим, і саме цим Всевишній
цю ношу важку на них таких кладе.
Важка вона тому, бо суспільства
сьогодні досить злі і вони не здатні
приймати енергії справедливості,
а шукачі справедливості
по суті є духом і умом міцні,
та і в діях досить таки вільні,
тому в таких насичених злом
державах, націях в цілому
вони скоро й скоро вже
шукають способів вижити,
або суспільство у злобі
за неможливість здійснити,
чи у взаєминах розмістити
цю гуманність і любов
в суцільне благо для всіх
каменують, чи вішають на хрестах,
або в тюрмах від спільнот ховають.
Важкий цей хрест для носія,
бо невідомість повноти її
часто серед зваб суспільних
спонукає до дій активних,
проявляючись вседозволеністю в умі,
то так і в ділах надуманих,
що саме вони здатні світоустрій мінять.
То аж тоді за ними підуть корисливі
і вони візьмуть лаври суспільні,
та виходить знову плачевний результат,
бо поміняли так лиш керівний апарат
і деякі атрибути зовні – герб, флаг.
Та часто в лідери рухів суспільних,
чи до змін світоустрою приходять ті,
які шукають у всьому цьому
вигод і користі.

Вони кричать «с-во-бода»,
а це по суті й змісту закликом є,
заклик до боротьби-громадянської війни,
бо містить у цьому слові те,
що з волею бодатися зве –

і до них поспішають енергії злі,
які і бажають крові і війни.
Тому ці два слова: воля і свобода
є по суті й змісту зовсім різні.
Свобода, як вид боротьби,
несе змагальність, «виправдане»

вбивство у собі

і в результаті все ж береже
попередні суспільні інституції,
як і їх закони, чи канони,
які так підло рабство бережуть.
Бережуть і ті енергії страху,
ту розшарованість між людьми
по статках матеріальних, а не по духу,
ту зневагу до собі подібних.
Бережуть для тримання у покорі,
за показники беручи різність
у наявності статків матеріальних,
нахабства, хитрощів, здатність брехати
і зовсім не по рівності духовності у них,
не по Духу істини і росту здатності
вибирають і правителів.
Ось чого тисячоліттями на Землі
зберігають рабство і ідеології його,
залучаючи релігійні традиції,
щоб організації їх тримали

в духовній узді,

які так державницьким подібні,
видумляючи різні назви їм,
щоб зберегти цю схему доступу
для маніпулювання умами людськими.
А це трапляється шляхом жорстокості,
насилля, обманів, пролиттям крові –
і саме ганебне те в діях таких,
що знищуються життя основи
і тут нема умов для відновлення гідності,
нема доброти, любові, нема і милості.
А воля зовсім не до хаосу веде
і це не анархія сліпа,
і не революція дурна,
бо тут шана до життя
і відповідальність велика
за всіх і перед всіма.
Хоча воля шукає справедливості завжди,
та саме так вона пізнає ті істини
і ті внутрішні зміни людські,
які ділами якості життя несуть.

Воля, перш за все, кожному із нас
дає здатність відповідальну і велику –
бути зрячим і відрізнити зерна від плевел
і в цьому утверджувати дії всі свої,
звільняючи себе від брехні,

обіцянок пустих,

звільнятися від страху у собі, як основи,
основи до позитивних змін у собі
і цим бути апостолом-вказівником
і тихим бунтарем проти несправедливості.
Бо саме воля до змін кожному дає
ту можливість і відповідальність узріти,
а вже тоді дає цей шанс –

від страху звільнитись,

привносячи у життя духовну радість,
усвідомлюючи, що саме так тихо
створяться у світі взаємини гармонійні,
які несуть у суті той так званий рай.
Коли ми навчимося всі
допомагати одне одному
словом, ділом наяву
з любов'ю і в благоговінні,
то між нами не буде зрад, брехні,
а довіра в кожному виросте у рази,
бо ми рівні перед Всевишнім у цьому.
Знаймо, знаймо всі,

що воля кожному посил дає:
бути справедливим зі всіма
і не мішати іншим жити;
бути вільним від мнених пересудів;
бути вільним від законів і канонів,
як і від традицій суспільних,
коли деякі із них знищують
усе святе в умах людських,
а натомість спонукають
до змагальництва, боротьби,
не відаючи того істинного,
що Всевишній подбав давно,
давши можливість чоловіку
творити доброту святу,
дав у всьому волю дій
і достаток для потреб життєвих.

ДОБРОТА

У житті між людьми доброта
з рівності й довіри вироста,
бо тоді кожен з нас є брат-сестра,

а ми по всій Землі і є ота рідня,
і є ота величезна сім'я, як родина,
де взаємини щирі й милі
і у шані життєве коло.
Ось таке усвідомлення дій
і дає нам шліфувати ум,
зберігаючи цілісність святу,
яку дано першочоловіку,
коли ум, тіло і душа
діють воєдино з усіма
на Землі і у Всесвіті.
Починаймо помаленьку всі
робити спроби, а то і дію завершену:
допоможімо негайно потребуючому
і без очікування подяки, вигод, користі,
то відчуємо у собі ту Благодать,
яку тільки боги вміють давать.
Доброта дає кожному відчуття
ту істинну рівність між усіма,
то там і розмови щирі й милі,
то там і любов свята вироста.
Ось так ми вчимося пізнавати її,
а потім приймати і роздавати
при нагоді всюди і завжди.
Та коли духом все ж не доросли
і не здатні суспільні традиції подолати,
то подивляймося на дії доброти

зі сторони

а самі відчуття приємні у собі
несімо до родини, сім'ї.
Де добродушні люди є,
то там і енергетика така
і це засвідчує лиш одне,
що тут любов і щастя панує,
наповнюючи простори і небеса.
А здатність бачити її
засвідчує про наявність доброти,
а нам слід відкрити її у собі,
щоб розвивалися ці якості святі
і поширювалися між нами у всьому світі.
Щем радості наповнить нас тоді,
а з нею ми відчуємо всіма фібрами душі
ту енергетичну наповненість у собі –
і будуть сили, будуть і знання,
можливості,
лиш проявляймо трохи активності
і устремління виросте у нашій думці,

що це кожен так може діяти.
Допомагаймо, бачачи потребу,
даруймо і самі навчаймося

приймати дари –
то буде усмішка щира, чи ніжний
блиск очей,
чи то підтримка словом, або й річ
матеріальна...

У житті таких можливостей багато,
то перевіряймо себе на свою придатність,
починаючи з рідні, близьких,
дорослих і малих,
а там і далі поширяться ця БОГа якість
і ми відчуємо справжню Благодать.
Тому не забудьмо в такому стані
Всевишньому дяку посилать!!!

ГОРИЗОНТ

Як знаково у житті
бачити щодня горизонти,
бо бачення таке дає
ту впевненість на роки,
яка саме так вибудовує щодня
той позитив, як твердь в умі,
додаючи довіру до основ життя.
Торкнувся очима горизонту,
торкнувся вітер тебе,
чи сам долучився дії доброти,
відчувши дотик любові ти,
то знай тепер, що і вони
будуть торкатися тебе у житті.
Бо ось так дбає про опіку
Всевишній про таких,
хто дбає про істину.
Тому шукаймо нагоди самі,
щоб подивитися даль горизонту,
виходячи на край ланів, чи високу гору
зранку, чи то в середині дня
за напрямком проміння,
бо це дає прекрасні відчуття
про велич нашої планети,
а ми у спогляданні таким
є частиною промінчика,
відчуваючи дотичність до величі.
Хай навіть ілюзія проста
про таку приємну довготу життя,
а це ж сила, міць істини святої,

бо це благо-радість і жага жити
і себе, і світ таким любити.
Тож знаймо люди, знаймо всі,
що любов формує сім'ї і роди,
що життя усе тримається у світі
тільки чистій любові завдяки.
Бо спорідненість у всі віки
трималася і тримається на любові,
а не користі, чи по крові.
Ось така арифметика проста
на Землі у нашого небесного Отця.
А суть чуття горизонтів –
це купа чистих мрій і надій,
бо саме вони є тим
аккумулятором енергій,
які вирощені на любові
і додавали енергій і жагу жити.
Так, саме любов у житті
є основою наших мрій,
а знаходити чари горизонтів
є основою справедливості і доброти,
основою всіх якостей святих,
бо ці далі горизонтів
даються бачити тим,
хто любить так життя
богозамилувано ним,
та все ж беручи малий мізер
матеріальних і духовних благ
у всій повноті днів і років,
то саме ними ми
наповнюємо усі простори
з любов'ю до самих горизонтів.
Шануймо люди духовне при житті,
бо любов древніша нашої Землі!!!

МИ ТАКІ

Ми такі усе життя,
майже, одинакові по суті,
та змінити долі не здатні ніяк.
Ми міняємо деякі дії,
які так подібні на штани, піджак.
Бо тіло зіплене із глини,
а Душа подарована Всевишнім
і лиш умом ми здатні лицемірити,
шукаючи вигод і користі.
А ми у цих неприємних помилках
обростаємо мохом махінацій і брехні,

обростаємо всіляким мотлохом
сильно так,
і боячись признатися собі,
що по істині нас водить у житті
Отець-Творець-святий Дух.
Та серце все ж не обманути,
хоча ми і в цьому житті є раби,
хоча ум часто закриває двері до Душі,
та вона все ж на правильному
путі завжди.

Вона і є те джерело енергій всіх,
якими тече життя тут,
маючи підживу зі світів,
появившись в результаті дій
нашого Всевишнього Творця
і саме тому маємо триматися усі
з усіх сил за цей орієнтир.
То воістину підтвердимо у діях,
що ми є гідними Його дітьми.
Тому на завершенні прожитих літ,
дякую Творцю за цей життєвий політ,
а якщо Душа піде із мене тихенько,
то мною це сприйметься раденько,
бо у мене завжди мінлива лілея,
мабуть такий замисел був і є у Творця.
Тому у роздумах і міркуваннях таких
славословіння і подяки ллються з уст моїх
і з радості по обличчю з ока
котиться солоденька сльоза,
бо від любові вона і є така:
щира, чиста і миленька,
а за нею й друга скотилася тихо,
несучи Благодать повсюди
від святого Духа вам, люди.

ЗЦІЛЕННЯ

Скільки у кожного із нас
на протязі життя, чи в цей час
збирається у житті гіркоти,
а то і тієї, яку отримуємо від рідні,
бо дерево, чи доля у кожного із нас
має корені, стовбур, віти, листя, квіти,
які мають той колір, блиск і аuru свою
саме від того, що вносили в це дерево
протягом життя ми і вся рідня у віки –
позитивні, чи негативні вчинки.
Тому, коли у нас відчувається гіркота,

73

хоча збурює зло у злих діями правдивими.
Доброта ж так само росте кількісно і зріє,
то саме у проявах цих і саме зло дратує.
Серед спільноти добро і зло
досить добре по діях видно.
Добрий попутно вчинить добро,
а злий ту саму дію лиш з користі.
Добрий при потребі допоможе,
а корисливий питає, що за це буде?
Добрий не ставить запитань, а діє,
бо корисливий без них є у бездії.
Добрий тут же підбіжить,
щоб найліпше допомогти,
а корисливий відвернеться,
щоб піджак свій не забруднить.
Доброму приємність є за дію,
є подарунком від Творця милим –
він радий тільки тому, що саме йому
виникла можливість здійснити доброту.
Не взаємна дієва доброта,
чи то не взаємне кохання
саме таким і є у житті,
бо один із них діє із користі.
Добрий у житті щасливий
з тих лиш можливостей творити добро
і саме якість ця тримає добрих,
тримає і рівновагу, а чи й зверх того,
де би то і як би то не було.
Доброта має такі чари,
що будь яку силу здатна
ними покрити і зігрити
та коли ця дія доброти
наяву буде зло плодити,
то дія її з милості відступить.
Доброта у світі є постійно,
як те сонце у небі високім.
Хай хмаринка і закриє його,
та все ж вдень усе, усе видно
і, навіть, той, хто за хмаринку зазирне,
то побачить сонце красне.
Сонце у промінчиках посилає і тепло,
а ми уже знаємо усі,
що від доброти тепліє на Душі
і теплішає навкруги.
Тож творімо люди доброту
при потребі і з можливості,
а коли ми цілісні нею є,

то стараймося так уже,
щоб вистачало її
для миру й радості,
то тоді її іще прибуде.
Тому ті енергії злі,
які не здатні по собі
життєвої правди зрозуміти,
то їх зло збільшується у рази,
яким воно
самознищується остаточно,
а людське єство відчуває
полегшення неймовірне.
Така кількість доброти і дає
певний спокій, мир у цілім світі цім.
І такий стан все ж є визначальним,
коли в середовищі людства
не виникає війн світових,
а поки що тільки локальні,
та все ж напружують і вони
держави сусідні, а то і дальні.
Тому то злий у суті в цілім світі
живиться енергіями користі.
Саме з користі виростає зло
на розрахунках корисливих
на брехні, гордині, обіцянках,
часто не виконуваних, пустих,
тут і гроші й сила часто присутні,
а тому будь які скупчення енергій злих
приводить до війн масштабних.
Наповнення любов'ю, добротою
людину святу робить безсилою,
безсилою фізично і якби,
не придатною для боротьби
та додає мудрості і додає той захист
захист для життя саме енергіями доброти
від енергій негативних, злих.
Тобто життя є основою всього
і саме воно творить енергії ці,
а ця здатність забезпечується душею,
чи умом –
душа впливає на дії ума напяму,
коли ми відкриємо її усю
для освітлення всіх наших дій.
Душа у людському єстві є
найбільшим енергетичним центром,
бо вона здатна брати енергії додаткові
від святого Духа напяму

для звершення будь якої дії в позитиві.
Ще простіше ми виходимо
в цей результат,
коли ум працює усвідомлено
і Душі в такт.

Хай буде доброта у наших діях,
як хліб насущний постійно в їжі
і знаймо, що десь у закутках Душі
живуть краплини ДОБРОТИ!!!

НЕМА БІДИ

Нема біди із доброти,
та буває, що біда у житті
багатьох виводить до істини.
Без біди ми не впізнаємо доброти.
Лиш фон її, чи й суцільна тьма
засвідчує світла доброта,
ось так запроста про себе.
Нема біди із доброти,
бо і вона бачиться лиш тоді,
коли на фоні доброти
ми і бачимо різницю в них,
та й часто у іншому житті
витягають так з біди.
Ось так біда багатьох
мотивує до змін у собі
і часто це допомагає
творити доброту,
пізнаючи її правоту,
бо часто так є,
що любов у таких
своє гніздечко в'є...
Тому допомагаючи іншим
знайти вихід із біди при житті
і саме так ось доброта свята
навчає любити суть життя.
То не є біда велика,
коли доброта сама
творить з нами дива,
бо саме так дивити-ся вона
на той життєвий путь,
по якому до істини ідуть
і святу любов пізнають,
чим умови життя полегшують.
Тому так влаштований світ,
коли біда нас до дій гука
і ми шукаємо путі,

як же з неї вийти
на поля енергій позитивних.
А буває, що доброта розслабляє
і ми втрачаємо пильність,
втягуючись у житті
в ситуації негативні.
Ось так втрачаємо ми
у собі лик божий,
який уже й для життя
є зовсім негожий.
То саме в моменти такі
ми перестаємо духовно жити
і саме біда штовхає нас до змін,
щоб вивести все таки на позитив
тими якостями буття,
які й виводять нас зі стану гріха
і на яких тримається світ і ми,
як співтворці і носії істини на Землі.
Не випадково бабця наша говорили,
що ми у повсякденній суєті
не здатні щастя свого побачити,
не побувавши в жорнах біди.
Тож хай щастя нас у житті
до себе із любов'ю пригортає
і водночасі кожного навчає
не попадати в лабеті біди!

ІСТИНА

Істина – слово таємниче, ніби, є.
І яка ж суть і зміст його?
Та це ж синонім-подібність є
з відомим словом правда!
То, то нас так мудрі люди у всі віки
запрошували до пошуків істини,
істини у собі і в усьому житті,
щоб з нею жити у собі,
то саме так і тоді
ми не спізнаємо горя, чи біди.
Здається так просто, ніби,
та чогось ми і до цієї пори
все таки не навчені
з правдою і по правді жити.
Невже цього не вчили праотці,
невже не вчили нас цього батьки?
В чому ж секрет її,
що ми її всеціло не прийняли?
І лиш деякі у житті

живуть із нею нарівні,
любуючись життям своїм,
бо всі помітили, де правда живе,
там порядок і чистота взаємин є.
А, можливо, і не бажаємо ми її,
коли ми у диявола в омуті,
стаючи в діях на нього подібними,
поїдаючи менших, собі подібних –
і совість нас не гризе за це?
Не гризе і не докоряє,
бо ми не дивимося у себе
і тому не бачимо самі,
що по правді все таки гризе
і цими діями наші життя вкорочує.
Чого ж то так воно у житті є?
Та тому, що ми дивимося усі,
як поводяться і діють інші,
а інші дивляться на нас
і тому ми зубами все клац та клац.
А для чого ж людині душа,
та ще й ум в додачу?
Мабуть, не повірили Творцю,
не мають довіри і життю.
Коли би їли те при житті,
на що вказано у першому дні
і їжа лиш потребою була,
а не предметом об'їдань
і тих на цьому хизувань,
ніби, покликані ми
не творцями бути,
а присутніми бути на пирі
в купі з тими,
хто хвостами крутить.
Втрачаємо інколи подобу ми,
втрачаємо й знання вікові,
коли з покоління в покоління
кличуть нас люди мудрі
шукати істину в собі,
в своїх діях, поведінці.
Та що ж вона собою представляє
і чого вона у житті навчає,
як її їсти нам і з чим,
коли не знаємо її вмісту й суті?
Яке ж її місце у житті?
Не знаємо цього по нині ми,
коли шукаємо й шукаємо її.
Добре шукати тоді, знаючи,

що була вона все таки,
добре шукати її,
коли знаєш те,
кудою ходив усі життя ти.
Що згубили пам'ять ми,
втратили і голови усі?
А пам'ять же в нашому умі,
та й на плечах голови все таки.
Ми, мабуть, лицеміри підлі,
коли не шукаємо істини у собі,
а лиш створюємо видимість і то ту,
що, ніби, істина захована в інших –
ми голі, голопуцьки такі
від створення і по ці дні.
То чого і чого саме так ми
самі себе цього навчили,
створюючи ілюзію в умах,
що ми активно шукаємо істину.
Та коли ми відкриття робимо для всіх,
що істина, як основа поведінки людини
у всіх роках життя її,
а вона є тим словом,
що правдою означене,
що справедливими діями є
і навіть тоді дії проявлені істиною,
коли ми не обманюємо одне одного.
Творімо істину віднині
і не шукаймо її в іншій людині,
то тоді правда нас і приведе
до шани, любові і доброти –
бо без правди ні туди і не сюди.
Хоча не всім вона по силі
і лиш міцним духом дається в руки,
бо справедливість у житті
вимагає духовної чистоти у собі,
у здатності її нести
в складнощах не простого буття.
Тож саме завдяки уму в чоловіка
ми і здатні її розпізнавати,
і діяти по істині во благо
хоча вона і далі грає роль вказівника.
Та все ж зерно істини кожен несе у собі,
та не кожен з нею здатен жити,
та не кожен здатен нею творити,
бо не просто в оточенні зла
нести істини хреста.
Хоче і саме життя народженням є з істини,

коли за правду інший помира.
Та все ж правда із любові завжди
сама поширює у світ корінці
і тому вона не потерпить взагалі
хитрощів, обманів, насилля, користі,
а до чистої і вгодної БОГу Душі
сама знайде відомі лиш їй путі.
Тому й стверджуємо ми,
що правда-істина все таки є,
коли людина життям це засвідчує,
бо при зачатті кожному із нас
дарується Душа свята і з нею і в ній
є всі зерна малі тієї істини, любові,
доброти,
з якими людина має в житті іти
і все життя, і всі життя по чуть-чуть
вчинками своїми їх вирощувать.
Є життя, як БОГ святий,
то є й істина у нім.
Тож хай знає дорослий і малий,
що ми іще живі поки при істині,
бо лиш з роками нашими вчинками
ум навчений суспільством і батьками
повністю керує нами.
Ні не всіма,
а лиш тими,
хто у свою Душу не загляда.
Ось тому міцніє і буває крона життя,
коли коріння правди є міцнішим.
Таке ж і насіння елітне собою індивід
несе,
засіваючи навколо усі простори.
Тому в таких сім'ях, краях, народах
любов і справедливість завжди у шані;
тому там щастям наповнені усі;
тому там приємно й легко жити.
Леліймо і шануймо істину в житті,
то гідне життя запанує на Землі!

ДОБРЕ СЛОВО

Добре слово Душу гріє
і ум у щасті тріпотить,
то і Душа свята тоді
на місці не сидить,
додаючи знань і сил для життя,
а любов підносить нас
і енергії добрих дій

починають рости із добрих слів.
Ось так Всевишній мудро
дав такий чудовий дар,
як вміння нести слова,
а коли ще у них
доброти посил
і та духовна теплота,
яка так вміло багатьох зігрівала,
бо і нам завжди в отвіт
летить енергія подяк,
які багатьох вчать
доброту і любов творить.
Саме отак з любов'ю
Творцем сказане першослово було
і Він Духом дихнув, чим і створив,
створив життя і все, що дотепер є,
надавши осмисленості у них
для Благодаті серед живих.
Слава Тобі, Творець-Дух святий,
яко наповнюєш життя
милістю, добротою, любов'ю,
як джерела животворящі свої
і нам дозволив ці слова нести
в середовище живих у світі,
у їх уми і Душі,
щоб відгукнулися вони
для пошуку істини у собі
і пізнання смислу у житті,
бо смисл у нас щастям ожива!
Дякую Тобі, Всевишній за це все,
що було і буде, за цю мить, що є уже,
яке серед тліну, обману, гніву
милістю, добротою і любов'ю росте!
Бо Ти світлом Душі є,
яка путь нам освітлює
до Тебе, наш любий Отче!
Тому так багато з нас,
хто вміє добрим бути,
то він і є уже святим по суті,
бо саме вони є БОГом діти,
бо вони з любові до життя,
несуть щастя кожному щодня.
Завжди всім говорімо щиро:
«Доброго дня тобі, брат, чи сестро!»
І це побажання, і вітання по суті
і є тим початком змін у собі.
Тож знаймо люди всі,

який позитив у життя
привносить звичайне
добре слово і таке просте.
Знаймо й те, що буде добре тим,
хто долучитися захоче
до проголошення добрих слів
при спілкуванні з будь ким.
Як чудово діють добрі слова
і кожен чує саме в них
той Всевишнього промисел,
який багатом дає довіру життю
і впевненість в наявності доброти,
бо ця впевненість мотивацію дає
і в правильності дій утверджує
таких от дій і в таких от відчуттях,
що дійсно щаслива доля виписана
самим Всевишнім БОГОм у цю мить.
То саме з цієї миті у нас є
той доступ до енергій позитивних,
а Всесвіт і це життя дає нам шанс,
шанс на щастя, доброту і любов,
які є вершиною всього буття.
Добре слово завжди виходить із Душі
і чує його єство усе у щирості.
Такі теплі слова і від Душі
доходять деколи і до злих,
даючи і їм той шанс святий
змінити життєвий курс.
Тож несімо добрі слова
і будьмо творцями доброти щодня,
насолоджуючись щастям простим
во благо собі і богам.
В добру путь Вам, сестри і брати,
хто поспішає зі словами доброти,
несучи з ними ту теплоту святу
в квартиру кожну, чи то в хату!!!

СОВІСТЬ

Людина без совісті
порожня і глупа,
бо по суті вона
корислива і безвідповідальна.
Такі, зазвичай, себе
вважають великим цабе.
А людина совісті завжди
щира, чесна зі всіма,
з чистим серцем

і з добротою у ділах.
Є милосердною і справедливою
до всіх і вся, ким оточена вона.
Совісні наяву живуть у радості,
бо Благодать іде до них без перестанку
кожного дня, починаючи з ранку
і кожний порух починається у них
після погодження до дій із Сущим,
який світло і тепло несе,
наповнюючи життя кожне,
врівноважуючи гармонію у всьому
милістю і справедливістю.
У цьому й уся суть совісті людини,
бо умиротворення і мудрість в діях
такі, що вона подібна на богочоловіка,
маючи постійний відгук свого єства,
як у духовного божества.
Хай совість буде орієнтиром нам,
коли віддаємося на волю Творця
життям!!!

СЛОВА, СЛОВА

Так багато слів є у людини,
якими вона спілкується зі Всесвітом усім,
а найбільше на себе подібних,
та серед них є половина тих,
які здатні зводити життя на пшик.
Слова несуть у собі енергію різну,
тому пам'ятаймо про це завжди,
щоб при спілкуванні з людьми
застосовувати саме ті,
які дають можливості
будувати думки позитивні.
Слова – це думки і речення
проголошені вони, чи написані,
або формують думки для дій
в мріях і надіях, чи при зреченні.
Усі вони побуджують чоловіка до творінь,
тому людство записало про першість їх.
Слова при спілкуванні мають тембр,
чим впливають на емоції, як і
на результат.

То так і писані мають здатність впливати
на той же дієвий результат,
коли торкають душі, струн її,
чи нашого ума до устремлінь.
Слово кожне має певну суть і зміст,

щоб люди спілкуватися могли,
вкладаючи бачене, почуте в
обумовленість,
обумовленість предметів і дій,
характеризуючи подібність,
як образність форм у проявах,
або по наслідках хороших, чи плохих
із досвіду, чи досліджень.
Люди говорять про все те,
у чому проходить їх життя усе,
бережучи в пам'яті своїй
досвід свій і батьків,
а тепер і всього суспільства.
Із потоку енергій слів
формується структура дій,
формується наша поведінка
і наша здатність плодити негатив,
змінюючи словами ж тими
прихований задум, смисл,
в яких ховаємо обмани, зраду, зло.
Та і слова є чудовим способом
сховати наміри будь які свої
і тому часто таких і називають
лицемірами,
або по народному – брехунами.
І це добре бачать наші діти,
бо вони найкращі спостерігачі
і найкращі свідки перед БОГОм,
коли ми навчаємо дітей правил поведінки,
а самі діємо в ситуаціях не так,
то цим руйнуємо мости доіври
між нами і дітьми.
То так слова першими є завжди
при налаштуванні взаємин між людьми,
з них і дії починаються усі.
І ось тепер дописалися до того,
що іноземні слова, слова хульні
стали в ужитку з дитячих вуст,
якими замарали душі й дух,
знищуючи енергії життя,
йдучи на поводу пройдисвітів
до пророчого кінця.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що слова погані, грубі, злі
є енергіями тими
з якими ми ось так «подружили»,
тому так красномовно засвідчують вони

про духовний стан нашого єства.
Гукаємо ми до всіх
і не поспішаймо до подібних,
бо в нас одинакові думки, наміри, діла
і по суті є збирачами зла на Землі,
і є застосовувачами їх для справ лихих.
Тому розмірковуймо самі,
по якому путі нам іти
і яку долю залишимо ми
по теперішніх ділах своїх,
то при нагоді питаємо у всіх,
хто хотів би, чи хоче тепер
жити з долею нікудишньою?
Коли тепер у нас діла нікуди,
то мабуть так діяли бездумно предки,
бо саме вони формують долі наступні...
у залежності від слів,
які проголошуємо ми,
чи діємо по них,
то саме від слів злих
ми і будемо жити завжди
в проблемах і в біді.
Будучи добрим і справедливим,
то любов'ю притягуємо у життя свої
так на нас подібних,
а будучи злим у діях своїх,
то не оминати нам болі і проблем.
Тепер поміркуймо при нагоді,
чи коли можливості є,
то постараймося усі при житті
виправити хоча би помилки свої,
бо саме так ми очищуємо долі свої,
а ми маємо знати сьогодні вже,
що саме таку долю душа принесе
нашому поколінню, яке за нами йде.
А Творець нам можливість дав
вибирати на стадіях ранніх
слова і дії позитивні,
а потім і вчить до свідомих дій,
щоб кожен до творення Раю долучивсь.

ТРУДНОЩІ

Поява проблем і труднощів
є не випадковістю проявів таких,
а є напаминанням нам, що ми
десь у житті схибили
і ними Дух святий дає можливості

їх знайти у діях своїх і виправити.
Починаємо із основ, як завжди,
перевіряючи діла у справедливості,
перевіряємо те, чи були милосердними,
чи доброту і любов леліали
в роках прожитих, бо ці якості при житті
є визначальними і значимими
у формуванні стилю життя
і в нашій поведінці щодня.
Знаходимо ми їх, чи ні,
та все ж дякуємо Сущому за них,
бо саме труднощі у житті є, ніби,
ревізорами на виробництві,
які дисциплінують нас,
не даючи послаблювати життєвий ритм,
допомагаючи бути в бдінні завжди,
а це і стримує нас від рішень хибних.
Так, труднощі не випадковими є
для нас і для роду всього,
хоча життя в цілому є
лиш один прекрасний миг,
та все ж помилок великих
у життя не допускає
саме так, труднощами малими.
Ось чому мудрість людська
так кожного із нас вчить, щоб ми
дякували за створені труднощі,
бо вони, ніби, шліфувальні круги –
шліфують, загартовують у результаті,
а насправді у досвіді таким є іще мудріші.
Тому не картаймо БОГа святого
за біди свої, проблеми, труднощі,
бо своїми надуманими образами, гнівом,
іще більше наплоджуємо енергій злих.
Отака бесіда повчальна пройшла
і тепер ми будемо завжди
приймати рішення мудрі,
щоб гідно у житті ім'я чоловіка нести.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Життя – це завжди енергій рух.
Різних, різних, та в сукупності їх
це і є те, що ми усі на Землі
називаємо чоловіка Дух,
по дії яких, ми і визначаємо стиль,
стиль життя і поведінку.
Також у наш поінформований вік

ми знаємо усі, що енергії у просторі
рухаються у вигляді коливань, амплітуд.
Тож і життя у цій цілісності тіла
піддаються дії коливань з просторів
і впливають на енергії тіла, ума і душі,
а тому спостережливі люди
часто говорять, що все наше життя –
це чергування хороших і поганих
ситуацій,
це змінюваність чорних і білих смуг.
Ось чого висоту амплітуд ми
засвідчуємо про падіння, чи взліт
духовних подвигів, чи матеріальних благ,
а також ці коливання-ритми
із за незнання руху енергій-хвиль,
то тому і говорили, і пояснювали це,
що творячи доброту, то вона
повертається;
що плодячи зло, то повертається і воно,
якщо спостереження фіксує
періодичність підйому, чи повернення

вниз

їх амплітудних вершин
саме здатністю відчуження.
Тому то дію енергій таких
в періодичності проявів їх
люди й називали дією бумеранга,
стверджуючи всім і вся,
що ще ні одна людина
це правило не змінила,
або відмінити мала змогу
у цьому, чи іншому житті,
у будь якій сім'ї, роду.
А Душа ж то одна і одна у неї путь
по якій вона і веде кожного із нас
зі своєю періодичністю і висотою хвиль
протягом тисячоліть у коливаннях своїх,
коли вже хвилі з Душі-підсилювача
не пересікають початкову пряму,
бо вони лишаються лиш зверху.
Так піднявся чоловіка Дух
і з'єднався з джерелом енергій Душ,
де вже діє нова програма
посилів і прийняття,
де також формується енергії нові
зі своєю періодичністю і висотою,
а також шириною, швидкістю і частотою.

Ми шукали справедливість,
та за вивчення коливань взялись,
бо так по факту і є,
де діє надРозум світовий,
то там параметри фізики,
хімії, біології, математики
виписані іще точніш,
бо не так просто управляти
Всесвітом усім і вміло так
за кожним із нас пильнувати,
даючи перешкоди для активації дій,
чи то енергії стимулу посиляти,
щоб позитивні енергії уможовити у рази.
Тому знаймо всі
про правила ці,
які і засвідчують усім
про наявність справедливості,
як вектора направленості дій
усього живого на Землі
у Його точці-крапці координат,
де і зачалось все
до зникнення у безкінечності,
яких нам і не спізнати.
Тримаймося справедливості у житті,
бо це і є рух енергій істинних,
а з ними поряд плывуть,
тримаючись за руки, наша доброта,
милість, щирість і любов свята!

ГРІХИ – ПОМИЛКИ

Мабуть ми, люди, всі
робимо помилки у житті.
І найбільша з них –
це знищення собі подібних.
Це не є знищення енергій,
а лиш зміна форм і їх рух.
Вбивство, а звідси і нахальна смерть
є лиш частковий, хоч і значимий
енергій відхід, чи повернення їх
до того стану-форм,
який проявляє собою
у цьому кругообігу енергій
ту нішу-місце, де є
така потреба в них.
Нема пропащих Душ,
нема й тих,
хто, нібито, у раю лежить,

та лиш людина у місії своїй,
в якій вона старається зрозуміти
це існування добра і зла,
любові і байдужості...,
як енергій позитивних і негативних
саме з її сприйняття,
хоча й не здатна пояснити:
чого вони разом, поряд, переплетено
в одній людині себе проявляють
одним життям, та хоча би і всіма
в паралельності одній,
чи то несучи енергії ці
в паралельності другі
і, навіть, на цілі віки?
Тому наші плачі, страждання,
болі, прокляття
є лиш крилами
для вбивць і вбитих,
якими ми, наче літаки,
доправляємо до місць призначень,
заправляючи енергіями зла їх двигуни.
Не повертаються уже вони,
бо фактично ми знаємо усі,
що до смерті вони
не одне життя ішли.
Був рід потужний і міцний
у сходженні духовнім своїм,
тому й зберігав подібність у формах

і діях,

а коли в цей рід приходять зі сторони
з бажаннями вигод, користі,
але не по любові святій,
то помаленьку чахнуть ці роди,
здихаючи у болях, чи на війні.
Так втрачаємо й подібність,
так втрачаємо й роди.
Мудрі просять лиш
про спасіння Душ
з однієї і з другої сторони,
бо саме це була тут
їх життєва ніша.
Просять вони і прощення,
як дії від нас,
бо не простивши,
ми скорочуємо час,
наближаючи енергії життя
свої до смерті у тілах.

Так, вбивство людиною інших
і є та помилка найбільша,
і є той великий гріх-падіння
в аваріях, на кухні, чи на війні,
де вже люди гріхами обросли,
бо в їх умах вселився біс,
а душам їх ці тіла важко вести,
але ця присутність у дорозі,
при сімейні сварці, чи на полі бою
кожному іще дає шанс змінити долю,
зберегти життя для каяття.
Важко, важко, та лиш
доброта і любов рідні
здатні цей рід берегти.
А от вбивство дитини, чи її сирітство
є спрямованим злом батьків, родини.
А от вбивство ненародженої людини,
то це є дія зла проти БОГа-ЖИТТЯ,
то це вже боговбивство,
це змінена доля на віки,
це вбивство умисне,
коли дія ця закрила від Творця
ненародженої дитини лик
тих дітей немовлят,
людських немовлят,
які ще не обтяжені були
помилками рідні,
та і помилками своїми.
Така дитина чистою іде у життя,
хіба деколи тяжкі гріхи батьків
вона у цей світ несе,
щоб у місії своїй і по милості Творця,
вона і саме вона здатна розчиняти
ті помилки великі у сім'ї, родині,
часом і калічкою фізичною,
як напominання нам усім живим,
щоб кожен узрівший з нею Творця
про помилування просив,
щоб творити благодать собою у родині
і в цілому світі нас допустив.
Тому шануймося усі,
щоб не коїти такі помилки.
Будьмо обачливими завжди
і з народження навчаймося усі
життя творити у радості,
і оберігаймо себе в думках, словах і діях
від гордині, заздрощів, злоби, гніву,

від зрад і брехні, жадібності і осуду,
то цим збережемо життя собі і рідні –
і так по всій Землі,
то доброта і любов буде в нас
і поміж нами,

і не буде вбивств і війни.
Заздрощі, як і гнів у людині
є першими із причин,
коли ми єством усім
стаємо внутрішньо гнилим,
гнилими і в зовнішніх діях,
а там і зрада гніздо в'є
в нашому корисливому умі вже.
Прости нас Всевишній за ці слова
і за такі погані діла!!!
Вбивство ж дитини-аборт,
яка уже відчула імпульс життя
і спізнала дію Творця,
несучи ту любов із зачаття,
як дяку, як молитву до Отця
і до Богородиці матері,
то це і помилка велика,
помилка велика для суспільства.
Помилка, великий гріх є
для сім'ї, родини,
для всього людства на Землі,
коли носії життя і Творця у собі,
самогубцями позначені вони.
Жили ж вони серед нас
і їли з однієї миски,
і дихали повітрям одним,
та прогавили ми усі
це життя і Душу в нім,
а щось же зле сиділо в їх умі,
коли поряд з нами вони жили.
Лиш каяття і сповідь наші
при настрої поганім,
при проблемах і біді,
допомагають нам вийти
з цієї зустрічної полоси,
по якій енергіями життя
уже назад, у небуття ідуть.
Лиш прощення, мир і доброта
із любові тут і повсякчас
дає нам той великий шанс
бути співтворцем енергій життя.
Тоді буде серед нас

усім відома Благодать,
буде здоров'я і наснага
творити, жити і всіх любити.
Так, у помилках-гріхах горять
і енергії мертвих, і живих,
які були і є споріднені із ними.
Мертвих не воскресити нам,
а от живим навчитися пора
не плодити собою зла,
а молитвами і добрими ділами
возносити живих,
бо тільки енергії позитивні у життях їх
і здатні наповнювати любов'ю таких.
Саме розуміння таке,
саме дії наші такі
і виведуть спільноту цю
в еру щастя і любові.
Ми віримо усім вам, сестри і брати,
що ми змінимо поведінку свою,
до того стану, що по всій Землі
буде Благодать у шані,
буде доброта у діях всіх,
буде любов цвісти поміж нами!
В добру путь нам усім життями!!!

ЖОРСТОКІСТЬ

Жорстокість – це вершина зла
в діях і емоціях людства.
Та знання всього цього
не здатне залікувати рани
від баченої, спричиненої жорстокості.
Де ж і коли ми
у житті стаємо жорстокими?
Так, жорстокість наяву є
найбільшими нашими енергіями зла
і носії енергій таких натхненно готові
завжди убивати й убивати всіх.
А цей прояв зла
у взаєминах людських
є результатом накопичень
з дрібненьких дій лихих.
Тому на кожну дію свою лиху
зробімо справу добру, а то і не одну.
Якщо на кожну дію інших злу,
яка приходить до нас у даний час,
то і тут проявімо милість,
та все ж для ума простімо враз,

бо і нам потрібна дія добра
і ми ось так
лиш здатні
енергії злі нейтралізувати.
Коли у сім'ї, родині, країні, світі
нема проявів милості, доброти, любові;
коли ми не творимо їх
у повсякденному житті,
то явно буде те,
що між людьми проявиться зле,
покажеться жорстокість.
Тому будувати Благодать
в середовищі людським
і є основою взаємин
гармонійних на віки,
починаючи з дій любові і доброти,
наповнюючи енергіями цими простори,
не залишаючи місця енергіям злим.
Та наша біда ще й у тому,
що ми не задумуємося ніколи
про те, що виправляти маємо їх самі
любов'ю, милістю і добродійними
і цими діями убережемо дітей своїх
від проявів жорстокості у них
і убережемо себе самих
від жорстокості, образ, ненависті тоді,
коли ми будемо роками старі.
Ненависть і жорстокість при житті
є вершинами зла, а людина
в моменти такі єством усім
у прислузі демонам стоїть.
Вона уже не бачить і не чує
нічого зі сторони і лиш Дух святий
здатен їх з цього стану вивести.
Тому просимо усіх себе берегти
від зла, ненависті, жорстокості,
починаючи з дрібничок малих,
а натомість себе і Душу милувати
у любові і доброті,
щоб Духом зростати
і Душею дозрівати
у повсякденщині цій.
Тепер ми вже знаємо, читачі,
хто є явно жорстокості «творці»
і як можна себе змінити,
щоб у щасті і любові жити.

КОМАХИ

Здавалось би шукачам істини
відомий путь роду чоловіка на Землі
із тліна до чоловіка у житті
і те дозрівання Духом у такому бутті.
Тому пісчина, крапелька води
були началом розвитку життя
до організованіших форм
із споживачів до добувачів
їжі для потреб фізіологічних
зі значимості її, як піщини, чи людини
у цьому довгому ланцюгу життів
коротенькими і тривалими проявами
енергій різноманітних, які були і є
їх постійною присутністю там,
де життям засвідчують себе,
як передбачено мудрістю Творця
у вічності задумки Промислу Його.
Ось з цього шукач починає пізнавати
цю Цілісність такого ланцюга
з простіших форм, які здатен
спостерігати,
а вже тоді себе, можливості свої
пізнавати,
розуміючи в кінець і місію людини
кожним життям до духовної зрілості.
Тож запрошуємо усіх
подивитися на комашиний вид,
де присутні бджоли, оси, джмелі,
шершні, мухи, комарі
і інші його представники
у різноманітності їх ролей
цього колообігу енергій
у Всесвіті цім
і їх місці у природі,
а уже тоді перейти
до пізнання інших форм складніших,
до пізнавання свого ества,
як відкриття основ життя,
яке за образом і подобою
наближене до Творця,
бо має такі дари-таланти творити,
творити свідомо своє життя
в щоденній поведінці, думках, словах –
і все це є інструментами Творця.
Бджола трудівниця мудра
і в праці своїй запилення веде,

допомагаючи дереву, кущу, траві
роди продовжувати свої.
Вона і про їжу собі подбає,
і надлишки ведмедю, людині лишає.
Окрім того вона житло своє охороняє,
коли нападнику жало встромляє
і цим життя своє лишає.

А от джміль є інтелігентом у виді цім –
він красивий, одяг має файний,
та і пісні-хвалу Творцю і життю співає,
хоч лиш себе їжею сьак так наповняє.

Їх рідня: шершень і оса
злі, ліниві, та ще й жалячі такі,
бо хочуть чуже собі забрати,
навіть хатину собі
заледь здатні побудувати,
та життя їх досить не тривкі,
засвідчуючи цим, що їх наміри лихі
вкорочують їм життєві роки.

То так і зло з поміж людей
не має перспектив взагалі,
а от доброта завжди щастя всім несе
і цим цілісність життя береже.

А скільки комах різних іще є
і кожна з них у цім житті певну роль

виконує.

Можливо, що малу, чи не значну,
та без неї ні туди, ні сюди.
Ось так на комах простих
людина здатна висновки зробити,
що творячи доброту
і любов зі справедливості,
то цим має шанси великі,
щоб у щасті-радості жити.
Від букашки до чоловіка
путь тернистий і не простий лежить,
та кожен при житті спішить
побільше і якісніше пізнати
основи любові і благодаті,
щоб собі їх у життя взяти
і дітей до цієї справи долучати.
Будьмо комахою на Землі,
та будьмо нею, як душею, у висоті
при можливостях у собі
пізнавати себе і світи,
навчаючись Духом рости
і ділами зрілими

до Отця-Творця-Духа святого підійти!!!

ЛЮБОВ СВЯТА

Велике диво у світі є
і його нам творець-Дух святий дає,
дає постійно й скрізь,
аби кожен позитивом ріс.
Велика сила у Всесвіті є,
що так вміло й гідно все тримає,
тримає Землю, нас і сил додає,
щоб ми можливості мали всі
збудувати дім, здобувати одяг, хліб,
думками осмислювати місію свою
і кожен день і скрізь творити доброту
і інші якості у житті цьому.
То знаймо, знаймо люди всі,
яке це диво, яка це сила,
що так справно і вміло
своєчасно і до ладу
управляє всім видимим і невидимим,
що є живе і життями славить це святе,
якому назву дав нам народ, а це
така мила й справедлива любов свята.
То завжди дбаймо ми
про життєві якості святі
у собі і в інших, бо і вони
творяться повсякчас і навкруги
саме присутністю у всьому
божественної любові святої.
Тому навчаймося самі
цієї якості богів,
леліючи маленькі паростки,
вирощуючи і славословлячи
у цій якості Творця,
бо це диво є у кожного із нас,
коли ми чисті в діях і помислах.
А коли відчуємо її
у своєму серцебитті,
умом і Душею ми –
цю богозамилуваність у собі,
то даруймо її всім,
бо саме так Всевишньому ми
славу й дяку здатні вознести.

СПІЛЬНОТА

Спільнота людська на Землі,
то велике диво, велика сила,

яку єднають в одну сім'ю
ці якості життя святі
серед Всесвіту великого.
Так, людина тілом і умом
є інколи подібною на звіра,
бо діями не далеко відійшла
в облаштуванні свого життя
і тому багато в чому
ми так подібні у світі цілому.
Яка би не була у нас шкіра
і де би не проживали ми
по окремої, чи гуртом,
то все ми інстинктом
гуртуємося в організації-ліги.
Нам так зручно і легше
оберігати життя своє,
надбавати матеріальні статки,
а в лігах об'єднуємося для навчання,
навчаючи одне одного жити і любити,
навчаючи одне одного відповідальності,
бо саме таланти ці
нам дано Творцем на зорі,
дана нам і душа-доля,
щоб ми вміло йшли по путі
до пізнання істини, любові і доброти
по великому Замислу
Отця-Творця-святого Духа
зі здатністю співтворцями бути у всьому.
Ми однакові у світі цьому,
однакові тілом і поведінкою,
одинаково будуємо дім і все при нім,
одинаково вибудовуємо мрії і ідеї –
і так є в узагальненні таким.
Та звідки ці знання і вміння ці?
Коли кожен з нас по своєму одинак:
по своєму він любить світ,
по своєму кохає протилежну стать,
по своєму будує житло-дім,
по своєму купує й носить одяг,
по своєму у чомусь та різний
і тому ця різність нам дає
проміжки різні у цьому путі
по якому ми всі йдемо
у лоно святого Духа у самоті,
та все ж як одинаки у надбаннях
і у своїй відповідальності.
І так увесь життєвий вік.

Хоча, набираючись досвіду,
аналізуючи, узагальнюючи дії свої
і дії тих, хто є навкруги,
то покращуємо тоді
матеріальні і духовні надбання
в цих об'єднаннях суспільних –
в сім'ї, родині, лізі,
народах і націях при кінці,
у цій суміші тіл і умів
з однаковим духовним ядром,
з одним енергетичним джерелом
і поки що у війнах злих
не усвідомлюємо, як homo sapiens
цю єдиність, цілісність свою,
хоча по окремоті і послуговуємося ми
великим Замислом Божим,
чи то зі своїх вигод-користі,
чи то навчаючись любові і доброти,
та все ж наближаємо себе
до розуміння істини.
Ми всі одна сім'я-родина
і один Бог спільний у нас,
і один Творець-Дух святий
із нами скрізь і повсякчас.
Так як і ми є на путі
в пізнанні життєвої істини,
то вона відкривається лиш тоді,
коли ми спільно дослідимо
і приймемо, як цілісність її
у суті й змісті по Замислу Творця
і саме так, наскільки це дано.
Тож мрії-ідеї завжди
формують мотивацію у нас,
а ми шукаємо тоді
методи і способи для дій,
набуваючи досвіду і мудрості,
шукаючи однодумців-колег.
Так є у всіх діях наших,
коли ми діємо з користі,
чи то з бажаних потреб,
чи то для створення умов,
щоб цей досвід набував
тих обумовлених канонів,
законів, норм на віки,
та все ж вибудовувати
взаємини між людьми
на справедливості

з любові і доброти.
Як першочоловік у світі,
то так і людина сучасна
у житті досить часто
приходить до визнання,
що окремих індивідів
не здатен змінити увесь світ,
хоча і досі результатів нема
того єднання заради життя,
життя у щасті і радості,
бо війни, загарбання, рабство
не дає нікому зі смертних нас
бути Господом, БОГОм, чи Творцем,
як Цілісність уся з усвідомлення
єдиного джерела частинами цими.
Та все ж спроби є у пошуках,
і поступи є до цього,
коли звір-людина-чоловік
силою, ідеологіями, грошима
хоче створити з однодумців лігу,
формуєчи структури, обов'язки у ній,
та поки що все це єднається на користі
від господа до життєвого раба.
Ось так формується уже не перша ліга,
а далі мінялися умови, обставини
і починалися розколи і нові групи,
а поряд з цими поділами
цей досвід світ увесь заповнив.
Про це свідчить минувшина уся
і ці ідеї традиціями ставали.
Були вони усні, чи написані,
та основна їх суть діє по сьогодні –
інших тримати у покорі,
розділяючи на раси і держави,
розділяючи на касти й ліги
і все це буде до тих пір,
коли знову перед Творцем
усі живі люди постануть голими
і вочію побачать рівність свою
з можливостей рівних на певні віки.
Те ж сталося і з релігійними традиціями,
які хотіли замінити на Землі
справедливість доцільністю,
волю свободою і наївністю,
доброту контролем і опікою,
любов закоханістю і втіхою...
Так міркувати можна довго,

та все ж видно наяву,
що у кожній традиції-релігії
був свій посередник між Творцем і
людьми
і у них же однакові методи були,
а щоб відірвати від першоджерел,
то самі собі у корисливій змові
привласнювали божественний ареол
і цькували на інших мирян,
нібито, їх БОГ поганий,
організуючи війни між ними,
чим підтверджували наяву,
що саме такими злими діями
і служать господу своєму
на наймення класове –
диявола суть у ньому.
Тож так і формували ідеології свої –
людиноненависницькі:
то раса інша в них,
то землі обетовані забрали в них...
і таких міфів наплели,
записуючи у книги свої,
назвавши їх святими.
Не ми їм судді, а були би мудрі,
то не було би стільки війн на Землі,
не було би стільки ненависті і
жорстокості.
Сьогодні чимала частина людства
зневіреними є до всіх наявних традицій,
бо в кожній із них так багато протиріч
і основним винуватцем усіх бід
вони все ж назвали чоловіка,
закривши очі на те, що віками
його любові не навчали,
а тільки звабами, брехнею
до помилок прихиляли
і навіть в стан байдужості
багатьох завели.
Ми киваємо на когось і цим
так на них подібні,
та саме так ми здатні
відкрити уми і душі.
Це не правильним є,
бо кожна дія у світі
для самого себе має
здійснюватися саме нами,
тобто все ми у цім житті

маємо робити для себе
своїми тілами, умами і душами –
і рішення за нами,
і це є правдою-істиною.
В добру путь вам миряни!!!
Відживають традиції старі
і люди починають шукати нові,
та не нові їх слід шукати,
а прийняти давно забуті істини старі,
почавши їх пізнавати, вивчати
і все позитивне приймати,
щоб виздоровіла Духом
ця спільнота на Землі.
Так, нас сьогодні вчити треба –
тієї любові, тієї доброти, тієї милості
і все на справедливості.
Сьогодні починають виростати
такі апостоли-вчителі,
які із матричних знань
і зі здатності людства до пізнань
будуть відновлювати всесвітню Цілісність
чоловіка, природи, космосу
і формувати роль людини у змінах цих.
Так товмачі пророцтв і це записали,
що прийде багато самозванців
і показали їх роль страшну,
захищаючи традиції релігійні старі,
які нас в цей апокаліпсис і завели.
Хіба ми з милості, доброти і любові
у такі негаразди і проблеми
вбивствами, війнами увійшли?
Чим лякаєте? Мабуть по звичці –
лякати далі і страшити,
щоб у рабській покорі лишити.
Воля дій дасть нам істину пізнати,
а милість, доброта і любов
іще відродиться на теренах цих
і зашумлять ниви Благодаттю знов!
Тому знайте всі на Землі,
що навчатись цього люди
і відмовляться від злих дій,
та на це затратять півтораєста літ,
а як на добре все піде,
то і за двадцять-тридцять
істину у цих словах знайдем
і в доброті з любові заживем.

ШРАМИ

Шрами нам лишають рани.
Рани на тілі у житті, чи на душі
залишають шрами у них назавжди
і саме вони напоминають нам
про ситуації в житті, коли ми
отримували кровоточні рани і думки.
Все живе саме так
і людина в цьому не виняток.
Ми рубаємо дерева, трави, кущі,
ріжемо їх плоди, випускаючи життєві

соки,

а вони ж і є по функції, ніби, наша кров.
Та родове коріння знову й знов
відрощує молоді пагінці,
то так і людина у житті
вчиться на ранах-помилках
і саме кількість шрамів у нас
засвідчує про те,
наскільки вміло життя
навчає нас на своїх путях.
Саме зменшення їх кількості і величини
показує собі і всім, що такі,
усвідомлено проводять зміни,
зміни на краще у собі і для всіх,
а ми залишаємося все таки живим.
Шрами прикрашають живих –
і це прекрасно, бо все таки ми
змінюватися почали
і саме зміни на краще
світяться у нас, як німб у святих.
Це засвідчує нам про те,
що нас любить Всевишній.
Тож, не впадаймо у відчай
від ран-шрамів у житті,
бо це святотатство пусте,
зважаючи на те,
що саме так Торець людину возніс
на драбині еволюційній,
а ми відчаєм відмовляємося отак
від подарунку Творця – життя,
мотивуючи, що таке воно важке,
виснажливе і в боротьбу веде,
де і ран ми зазнаєм.
Тож зміцнюймося Духом у собі,
якщо є рани, то є і шрами,
то є і зміни в поведінці,

бо кожна рана нас навчає,
як у прислів'ї мудрим тім,
що той, хто опік руку гарячим,
то буде дмухати й на лід,
аби не отримати новий опік.
Та є у житті і не заживаючі рани,
які є наслідком наших гнилих дій –
це наші плачі, відчай, зневіри, зради,
як помилки нашого отакого буття,
які ми повторюємо знову, й знов
і в результаті це є язви проявлені,
чи то зламані духовні драми,
які допікатимуть і болітимуть щодня,
бо нас ум не кличе до каяття,
а ми вперто у гордині,
чи у ненависті до всіх і вся
хочемо доказати значимість свою,
а від цих потуг ще більша біль приходить,
приходить і смерть перегода,
а ми не закінчили місію свого життя.
Рани гояться, проходить біль
і любов наповнює життя знов,
то так і має по суті бути
для продовження життя на Землі,
бо інакше все згорить
і ми не здатні будемо писати
ці рядки-запрошення для всіх
до щирого каяття і змін,
щоб нести у житті
радість день при дні,
встаючи щоранку говоримо собі
з надією, що ці енергії святі
долетять у життя до всіх:
«Доброго ранку Вам, сестри і брати!»
І радіємо, що іще живі у житті,
бо воно кожному із нас дає
бадьорості, сили і снагу,
бо саме благодать очищає нам путі,
саме вона кличе у наші життя
енергії позитивні, а вже ми
маємо приймати ці дари
і дякувати, і дякувати...
Ось так часто шрами
є саме тими слідами,
які ми лишаємо по собі
діяльністю, чи бездією своєю
поряд з тими слідами,

які бережуть люди в пам'яті,
чи то в предметах різних.
Тому знаймо люди всі,
що шрами наші є
мітками люблячого Творця,
що не забрав усього життя,
а слід лишив для нагадування,
то несімо Йому славословіння щодня.

КОРІННЯ ДОЛІ

Доля – є наш життєвий путь,
яким усі до святого Духа йдуть;
є, ніби, начерчений нам маршрут
на це одне життя єдине
і саме такими ними все живе
у духовному зростанні йде.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що наша доля є лиш один корінь
із безлічі тих, на яких
тримається стовбур, стебло, чи сім'я,
бо кожен корінець живить у них
ту гілку, листок, насіння,
єднаючись собою із земелькою святою,
п'ючи води неба і землі,
дихаючи повітрям просторів,
вигріваючи себе теплом
сонячного проміння.
Та в землі, як і на поверхні
постійно йде боротьба за життя,
тому коріння міняє товщину і довжину,
нарощуючи м'язи, щоб тримати
крону і корону і все біля них,
таких милих і дрібних у сім'ї,
змінюючи форму і дрібні корінці,
змінюючи листячко щороку,
щоб уберегти від морозу
стовбур і крону свого роду,
бо саме всі гуртом і задля життя
і є готовими до цих змін,
віддаючи листя, мох для черв'ячків,
для гумусу в наступний рік.
Тож бережімо люди всі
коріння і стовбури родові,
беручи участь самі
у формуванні доль нових
для нащадків своїх,
бо тільки так ми здатні

жити у святій Благодаті
до воз'єднання з Духом святим,
бо саме живучість коренів життя
дає можливість берегти його
і продовжити життєвий путь,
беручи енергії собі
для відростаючих корінців.
Отака от доля є, як життєвий путь
у всьому живому тут
і фактично вона
визначає життєвий стиль
у наповненості подіями,
людьми і на ті вчинки свої,
що закладені в життєву програму дій,
в якій Суцйй кожному заложив
вибирати рішення на результат
з можливістю духовно рости.
Душа ж наш провідник,
а доля контролює ум,
щоб він Душі не загубив,
навіть тоді,
коли поведінкою негідною
її за дві шторки завів.
Хай кожен свій життєвий путь
звіряє із Душею завжди,
бо вона у кожному сидить,
наготувавши свічки,
щоб освітити той путь,
який до Всевишнього лежить!!!

НЕ НЕСІМО

Не несімо вантажі минулих днів
і легко залишаймо там їх.
Та до цього додамо ми
приговірку відьмарську,
яку бабця наші приповіли,
що коли сниться сон страшний,
то проснися і очі відкрий,
а тоді у вікно, чи дзеркало подивися,
або на яскраве щось і скажи,
скажи і не соромся такі слова:
«Іди, іди сон туди,
куди і ніч ця відходить,
бо легкий день тебе жде
і до Благодаті поведе!»
Так, відала, бо знала,
що не треба у житті

нести свої помилки-гріхи
і чим скоріше слід їх виправляти
прощенням, каяттями,
щоб у завтрашній день іти
з легкими штанами.
Тож поряд з усім цим
видивляймося позитив горизонтів,
бо саме так по Землі
поширюються амплітудами
енергії вічного життя.
Яке то щастя, благодать,
коли знаєш із самого рання
куди і по що тобі іти
саме цього прекрасного дня.
Яке то щастя у цих днях,
коли чуєш, бачиш все,
бо саме тоді і так БОГ несе
своїх любимчиків в устремліннях таких.
Не несімо вантажі минулих днів,
бо вони здоров'я, щастя, душу заберуть.
Тому знаймо всі тоді,
коли відчули біль, тривогу у собі,
чи негаразди, проблеми на роботі і в сім'ї,
то шукаймо розраду у святого Духа,
бо саме звідси і є перші попередження,
дзвінки для нашого розуміння й дій.
Ми, по факту, не бачимо і, майже,

мало коли

відчувати здатні енергетичні потоки ці,
та диво дивним є, коли ми
думкою, чи то словами
поради, допомоги, розради,
підказок шукати починаємо,
то так ці енергії пошукові
досить таки швиденько
знаходять потрібні нам струмки,
струмочки енергій потрібних
і організовують в результаті
ці зустрічі енергій наших зі всесвітніми.
Тож, турбуючись про якості духовні у собі,
то очищення від помилок приходить

завжди,

даючи можливість творити молитви,
які саме в цей час і є найперш помічні.
Будьмо терплячими й тоді,
коли життєвий хрест важкий
і хай тішить думку нашу те,

що Всевишній посильну ношу дає.
Та чує, чує серце наше,
що відчуття важкоти хреста від того є,
що ми за ці роки собі
беремо ноші непосильні,
бажаючи від тещі хату,
від начальника мерседес,
від жінки діточок і стіл накритий,
а собі диван м'який,
щоб біля телевізора подрімать
після поїдання смажених грибів.
Ось на цьому прикладі простому ми
і здатні самі собі приймати
той хрест посильний і ті заняття,
що дають відчувати полегшення.
Саме так формуються пошуки:
якщо легко справи йдуть,
то це енергії з любові тут,
а коли важко,
то зупинись і трошки поміркуй –
можливо праця ця не потрібна нам
і результат нам все таки потрібно
шукати способом іншим.
Підказка прийде завжди,
а ми це перевіряймо на собі,
навчаючись отак щасливо жити.
Шукаймо заняття те, що радості додає!

НОРМОЧИНИ

Нормочини – це в дії означає те,
що по нормах чинити треба
і саме таких, хто ці норми
затверджує для всіх.
Правосуддя – це правильно судити,
по правді й справедливо
і цим суддею є Всевишній,
а суспільне правосуддя,
якщо його так можна називати,
є наругою над істинним життям.
Хоча за-кони прописують загальні норми
і суд іде слідами закінченої дії, як факт,
але не результат порушених норм
і, майже, у процесі не розглядають умови,
умови ті, які зумовили діяча саме так
вчинити.

Хто взявся таке правосуддя чинити,
той має усвідомлювати свою роль

і свій стан єства, який дозволить
чинити по справедливості.
Є й таке посилення у законі,
та чи застосовують його аргументовано
і чи саме правда виписана буде
у вироку, чи постанові?
А практика така: украв – стаття і строк;
убив – стаття і строк... і таких щорік
десять процентів від усіх,
а от умов тих не вивчають,
що ж все таки цих злочинців
на ці дії спонукає.
Хто шукатиме мотив?
А далі, на наш подив
ніхто не шукає причин того,
чого навантаження на правосуддя зросло,
та воно з невідомих причин
ефекту все ж не дає,
а більш за все нагадує
перенесення папірців,
звітів і показників,
а не пошуки умов –
і чого плодяться за-кони нові,
та не видно поліпшення взаємин,
взаємин тих між людьми,
де існує поділ на бідних і багатих,
на тих, хто в за-коні, чи при нім,
бо особисте пере-кон-ання судді,
чи духовний стан поліція,
як і прокурора ніпочім.
Які ж долі у вершителів,
які ж долі у засуджених?
Так, вони можуть силою тримати
і звисока на подіумах, чи під ними
стояти і то тільки в одному житті,
бо їх діти мало коли
зможуть користуватися тим,
хто себе й суспільство обікрав.
Тому енергії їх злі
і не дають їм духом рости,
бо діями своїми вони
спалюють енергії святі,
які мали в долі при зачатті.
Тому не може бути у господ
династій довгих і справедливих,
бо спалюють вони їх, як лиходії.
Вони по факту і є служителі у господа,

князя, прем'єра, чи президента,
то саме цим вони душі свої
закривають від молитви-розмови
між Сущим у собі і Всевишнім на небесі,
чи в товщах землі.
Не чекаймо від них справедливості,
бо її у них нема і не може бути,
а їх лиха гра собаки і хазяїна
досить подібна на дії диявола.
Бо сьогодні саме він
умами людськими заволодів
і підмін багато вніс у першослова,
забираючи із них енергії святі,
вносячи суть гнилу в них,
щоб обманювати нас, уже дурних.
Тож право-суддя краще назвати
людським мирським, вуличним судом,
хоча в минушині людські суди
здійснювалися у громадах і судді мирові
серед цього населення жили
і судили по совісті,
бо лиш совість наша точно знає –
справедливо ми діємо, чи ні
а цей процес-гру назвати
нормочином, який формує не суд,
а звичайний договір між тими,
у кого державний, чи грошовий руль
і тим суспільством великим.
Так, це договір, перш за все, політичний
і зовсім не рівноправний у спільноті таких.
Віра, закон, нормочин
іде не від духу чоловіка,
а від л-юдських умів
і часто означені слова у дії
є обмеженнями у побудові щасливого
життя,
бо ці норми є по суті середньостатистичні,
а перед осудом постає індивід громади,
який на цій землі живе і такий же злий,
як, напевне, й ця громада,
бо і судді в ній такі ж злочинці,
тільки при статусі і нормочинах
і є оберігачами устроїв політичних.
Треба знати й те,
що статус політика є суть не тривка,
та тримаються вони у об'єднанні цім
завдяки напрацьованій системі

і всі вони діють по схемі,
яку не прописують у законі.
Та часто багатство духовне і матеріальне
втрачати починає покоління статусне
з самого початку злих дій уже
і кожен здатен спостерігати зі сторони це
у тих сім'ях і родах,
хто несправедливістю забруднив себе,
бо статуси суспільні майже не сумісні
зі станом духа у таких.
Так, віра, канони, закони, нормочини
є обумовленостями людськими
поведінки, дій, предметів, та не
передумов,
щоб забезпечувати умови
і облаштовувати взаємини чудові,
організовувати життя і їм же
маніпулювати полі-тикам нещасним,
бо вони істини не знають,
і знати не бажають,
вони і щастя фактично не мають,
а лиш інколи мелькає в них щось подібне,
але це вже злорадством зветься,
бо вони взяли функції собі не свої
і зовсім не для того, щоб облаштовувати,
гідно правити, судити і тим паче карати.
Дух святий не карає,
а лиш милістю попускає
до розуміння помилок своїх,
а хто їх зрозуміти не вміє,
то ті самі себе карають
в очікуванні бумеранга дій,
притягуючи масу негативних енергій,
які в бісівській метушні
виходять за межі адекватності,
за межі життя людської спільноти,
втручаючись у світ природи,
намагаючись змінити духовне,
вирощуючи паханів, королів,
президентів, тиранів і князів,
які обмінюються досвідом своїм лихим,
підтримуючи відносини між собою
і у ворожнечу організовують отари з
юрбою.

Ось тому нормочини такі
здатні не творити і будувати,
не вчити правди, любові і доброти,

а лиш чинити, латати свої помилки.
І не нам їх судити,
і не нам їх справедливості вчити,
бо вчитися мали би вони самі,
дослухаючись совісті і душі.
Ми би не взяли до цієї теми,
та нормочинство держав
карає саме за сценаріями цими,
а не з вивчення істинних причин,
не із дослідження наявних умов,
які і спричиняють проявлятися злу
при виборах людських енергій злих.
Так, це їх вибір і вони за них відповідать.
Та саме з таких позицій держави карають
половина із засуджених без підстав,
а із залишеної половини судять по
нормочинах
і лиш четвертушка і є злодіячами
активними,
а покарання суспільне лиш кріпить їх уми,
що зло всесильне і фактично безкарне
у цих потоках енергій світових.
Каральні органи є по суті теж злодіячі,
бо вони харчуються енергіями злими.
Тому ця категорія спільнот
має подібну психіку, долі однакові,
лиш через покоління міняються ролями –
одні із них в за-коні, а інші із за-коном.
Це не є носії духовності святої.
Знаймо люди, знаймо всі,
що судячи самі і будемо теж судимі,
бо не маємо на це від Творця волі,
а називають таких – хробаки суспільні.
Тому ніхто цього не вивчає
і змінювати їх ніхто не бажає,
бо не зачіпають тему цю
у вироку написаному.
Так суд – це процес,
який так подібний на виставу фарс,
коли дивитися на нього щодня,
та люди страхаються,
оминають театр цей,
бо він не вчить людей
по справедливості жити.
Там кожна сторона має свою роль
і виголошує слова по сценарію,
уже написаному тими,

хто шукав порушення прав:
чиїх і в чому їх суть?
Де може взятися власник
банку, заводу, землі, надр,
коли по факту все належить тим,
хто саме тут живе
і має рівну долю з усіма,
і це право дано Творцем.
То чиї і які інтереси порушені?
Так, суд – це процес публічний,
де суддя, чи батюшка є лиш
маніпулятори в руках тих,
хто керує спільнотами людськими.
Вони за трибуною, аналоєм, столом,
чи на підвищенні є режисерами
для спланованих перемовин-договорняків
і часто не торкаються основ правосуддя,
а є лиш громовідводами енергій злих
з цих громад на певний час
і цим збирають енергії лих
у гніві, образах і брехні,
а «вершителі долі»,
хоча вони такими не є по суті,
та здатні ламати і калічити Дух.
Ось таке змагання є
між порушником і «правосуддям»,
де одні, так і другі плодять помилки,
які залишаються з ними назавжди,
бо держави не можуть брати
ці енергії лих собі. Як? і Куди?
Збіднюючи цим себе і спільноти.
Тому ця суспільна система,
яку правосуддям так назвали
і що по суті й змісту вона
від зародження і по тепер
захищає інтереси каст,
груп, класів панівних,
а по факту лиш полудою є
для простолюдинів у дії.
Хоча вона має саме такі норми і за-кони,
які конкретно написані для бидла
і цьому вторить свята книга Біблія
заповідями юдейського Мойсея.
Тому таке правосуддя є
частиною державних ідеологій,
традицій релігійних
і установок партій політичних.

А якщо коротко сказати,
то це частина політики
кожної держави у цім світі.
Полі-тика – це є ідеологія,
це є ідол той,
якому мають покорятися підлегли,
а політики формують нормочини
і всім життям намагаються керувати.
Це ідеологія покори, пригнічення,
на безправ'ї громадян і їх страху
з тими наслідками, які за цим означеним
ідуть.

Вони пригнічують волю,
підмінили суть слова любові і
справедливості
і саме це засвідчує, що спільнота людська,
майже, в усіх державах гнила,
що дає можливості політикам
маніпулювати життями підлеглих,
прихильників, бо вони надію мають,
що колись політиками стануть.
Маніпулюють і по факту ведуть
до збільшення зла, яке і є
їх енергіями для наплodження брехні,
ненависті, заздрощів, жорстокості і війн –
це їх енергії і енергії життів їх,
тому вони відчують задоволеність
статусами своїми і в погорді,
і в зневазі поглядають звисока на тих,
хто нижче їх на суспільній драбині цій,
а тим паче на тих, хто ці драбини тримає.
Тому така ситуація неприпустима
і саме вона тепер спільноту ввела
в систему винищення людства.
Ось так діють норми, але
не справедливості.

Винищують вони антисоціальні групи,
винищують під шумок і праведників,
і індивідів вільних, не гребуючи тим,
щоб винищувати і нації-спільнот.
Ось такий от блокнот,
щоб реалізувати заповіді Мойсея
без заперечної частинки не –
кради, вбий, гвалтуй...
і цим зловтіху собі лаштуй.
Правосуддя застосовується не завжди,
бо вимоги тих,

хто над «правосуддям стоїть»
досить таки високі
задля збереження державницьких
структур

і тому на стан судді
не звертають уваги взагалі,
а якщо і є докори сумлінь,
то їх записують до духівників
і стараються посунути із лави,
бо духівників у всі віки
не любили і не люблять держави,
бо вони за духовність людей дбали,
хоча їх методи не записані в аннали.
Тоді, як «правосудці» такі
не можуть перескочити кон
і саме тому під цим словом,
яке має мати у собі механізм
тримати чесність і справедливість
і до того однакову для всіх,
але тільки Отець-Творець-святий Дух
здатний справедливо судити про всіх,
бо Він і є істинним суддею для всіх і вся
ким наповнена планета ця.
А скільки нам треба у житті,
щоб щасливими усім бути?
Тут лиш одна підказка
і це є істиною для всіх:
звіряймо наміри свої щораз
у житті із совістю своєю.

МІСТИКА

Одного разу у зимі
я зайшов в котедж тепленький,
щоб зігрити кості свої старі,
бо був на військовім тренуванні
для цієї довготривалої війни.
Зібрали всіх, кого могли,
готували вже й старих
і я там був як офіцер найстарший –
по званню і роках.
Трошки вже зігрів тіло й душу.
Встав і підійшов до вікна,
бачу до котеджа підтюпцем підбігають
по одному такі відомі пани старенькі,
бо я їх в телевізорі бачив частенько.
Вечоріє, кріпчає мороз,
та спом'янути імен не зміг.

Ось такі незручності мені
приносить недоладний цей склероз.
Бачу з боку засвітилося вікно,
бо будиночок стоїть буквою «ге»,
а під моє вікно підбіг єврей,
зупинивсь, бо тут тупик
і снігу намело поміж стін
так високо – вище голови.
Хоча за день розстанув трохи,
кругом калюжі
і цей пан ступив у них,
наповнивши свої черевики.
«Чорт забирай» – крикнув він.
І бачу я – випала з нього душа
прямісінько під ним,
у цей мокрий сніг,
а тіло нечиста сила понесла
десь далі від мого вікна.
Я скоренько на двір
і засунув руку в отвір,
а там звичайна лампочка
вся у мокрому снігу
і вже замерзла – ні «гу-гу».
Схопив я у долоні і поніс,
буркочучи собі під ніс:
«Ось яка сила слів –
сказав і чорт забрав,
а я спасати маю».
Взяв в лодоні і до старшого їх,
а там снують у коридорі
всі відомі гумористи євреї
готуються до запису передачі,
та пана без душі я не побачив
і тоді до начальника їх:
«Шукати треба колегу вашого,
бо десь у снігу, мабуть, замерз».
Всі на вулицю й за ріг,
а там зі снігу стирчить капелюх-циліндр.
Підняли його,
а там лисина майстра слова того
і так заблищала на увесь світ,
як лампочка скляна в руках моїх,
бо відпав з неї сірий сніг
і цоколь, як з голови циліндр
відокремився в цю мить.
Лампочка – душа пуста,
нічогісінько в ній нема –

відслужила і загубила
себе і свою суть,
а тепер холодну її несуть.
Пропав, пропав єврей старий...
А навіщо було так говорити?
Тож скажи: «Боже поможи!»,
бо ж БОГ для всіх один
і Творець світу єдиний,
та чогось написали вони давно,
що їх нарід є вибраний.
З кого і для чого, і за що?
Ось і добалакався іудаїзм.
Містика, та й годі!

* * *

Наші люди з давнини
на цій землі де живемо і жили,
тому і говорили: «БОЖЕ Душу візьми!»,
«Себе Тобі, Дух святий, віддаю!»,
як діти БОГа, як творіння любові і
доброти,
а от, коли в п'ять тисяч літ ця раса
на Землю викинута зі Всесвіту була
за характер свій юдейський,
бо хотіли й тепер хочуть вони,
щоб їхнім було усе і всюди,
а іншим тут нічого і жити.
Отак вони в радості того,
що попали на Землю-РАЙ,
то щоби усе захопити
і розповзлися по планеті всій.
Ось тому вони й служать сатані
і куму її – чорту рогатому,
тому й просять, щоб душі їх
саме забирали вони.
Видать і на тім світі
біля нас не хочуть бути.
Три рази їх виганяли з теренів наших,
а оце знову їх участь ця жде,
бо в Україні керують від Володі,
а тут ще більше прав взяли,
коли райку Миші дали.
Бабах Чорнобиль, бабах союз,
бабах – і злодія лови
і от біля років тридцяти восьми
на цих теренах живуть дві нації змішані,
та чогось у кріслі князя усі роки

сидять мазурики від нації юдейської,
та так, ніби то, вона корінна,
заполонивши енергіями негативними
усі взаємини поміж людьми
і цей народ з довіри
на лестощах і звабах все таки
змінив світогляди,
змінив і поведінку свою,
ставши необтесаними юдами.
Тому саме єврейські юди
так вміло грошами створили ті умови,
де вони опинилися князями
і вже керують на теренах цих,
нібито, васали, а Україна по факту,
стала лиш їх областю тієї держави,
яку нарекли Ізраїль.

Мабуть колонізацію духовну
не одна Україна спізнала.
Загубили ми традиції православ'я,
загубили й ті повчання,
які Христос зібрав для людства,
бо у наявному християнстві
вже давно Дух святий відсутній,
відсутній дух Христоса.
Та й політику ведуть з тих основ,
що іудаїзм у собі ховав.
А тепер накази йдуть відкрито
з їх осинового кубла, із їх печаткою звіра

злого,

де і задоване воно
під цифри шістсот шістьдесят шість;
геноцид епідеміями і війною організували,
щоб видихали залишки ті,
які сакральність святу у собі несли
і наймення український нарід мали.
Щось не те люди твориться у світі.
Треба жида потіснити,
особливо цього просять юди,
то вільмімося за руки,
візьмімося умами до доброти
і з любов'ю святою
і викиньмо звідси їх мітлою,
а тоді будемо нею чистити сніг,
щоб не ступав на наш поріг
і не просив: «Чорт, забори!».
Хай не ходять поміж нами
юди ці з чортами.

* * *

Пора, пора уже прийшла
відійти від хитрості і підлоти,
як і прихованої у всьому користі
і тієї релігійної традиції,
яка так ідеологією нерівності
і зневаги обросла,
поширившись християнством
і ісламом по всій планеті цій.
Пора простити і забути образи ті,
ту свою убогість матеріальну
і з мудрості своєї іншим допомогти
усім бути рівними і справедливими
і плакаючими якості святі...
А я ж чого це серед них?
Мабуть, юдою я став,
коли їх ідеологію і поведінку прийняв...
Так, мабуть так, бо саме ці умови
багатьом із Біблії відомі,
коли Павло таким дозвіл дав,
чи то просто констатував
про слабкість умів у народів всіх.
Думаю, що не став, а був, є і буду тим,
хто воістину любить життя це
і тому стараюся змінювати себе,
протягаючи руку іншим
цими простими думками.
Що ж це робиться у світі цім
і що ми, люди, робим?
Душі свої бережим
в діях і помислах своїх.
Будьмо в бдінні завжди,
щоб мати шанс себе спасти,
бо сила енергій слова
давно людству відома,
а за дивом слів
ми біжимо до дій.
І ось скільки тисячоліть
ми не здатні знайти
істинну суть свою.
Каймося люди всі!
Очищуймо Душі і діла,
змінюймося у своїх життях
для творення якостей духовних у собі
і відновлюймо забуті істини святі.

ДАР – ПОДАРУНКИ

Найбільший дар чоловіку у тому,
що життя по-дар-оване йому.
Талант, здоров'я, щастя і любов теж
є подарунком у житті без меж.
А вже духовна чистота народу і країв
дає можливість навчити батьків,
щоб вони дітям допомогли
проявити ці якості у житті.
Це основа, це з'єднувальний ланцюг
з поміж поколіннями в життях,
створюючи розуміння вічності його,
цими змінами поколінь у віках,
а саме основне, то це
зберегти духовне лице,
яке Душа вічно собою несе
від появи до зрілості уже.
Творець, окрім життя святого,
подарував повітря, сонце, землю,

воду

і все інше живе, чим створив умови
вирощувати здатність у собі
милість, щирість, любов і доброту,
а ми всі словами і ділами
Йому теж по-дарунки готували,
проявляючи терпимість, щирість
і самі себе берегли
від дій негідних і лихих,
бо вони і є тими хробаками,
які енергії життя поїдають
і в результаті ми
опиняємося в проблемах і біді.
То шануймо Творця дари
і будьмо Його гідними дітьми,
навчаючись щиро дарувати
потребуючим предмети,
шану, милість і любов,
бо вони дають мотивацію у житті
творити їх знову й знов,
наповнюючи нас повсякчас,
а ця повнота витісняла з нас
брехню, заздрість і інше зло.
А на цих словах напишу:
«Знаймо люди всі – добрі й злі,
що краще навчитись дарувати,
бо дією дарування ми і є щасливими,
а щасливий не прогнівить

і сам до вбивства у жорстокості
не підійде!».

Тож щасливі люди ті,
які дарувати навчені.
Тому подяки шлю Творцю,
що своєчасно настановив
і цих чудових дій навчив!

СИРОТА

Сирота, то це біда,
біда для такого ества,
яке втратило любов, істину, доброту
у своєму духовному падінні.
Це біда для батьків і суспільства
і чим їх у світі більш,
тим спільнота починає жити гірш,
бо це є свідченням прямим,
що бідніє на якості духовні вона –
меншає милості, щирості,
доброти і любові повсякчас.
Тож хай кожен з нас
задумається не раз,
коли лишає своє дитя
на сльози і страждання.
Сиротою є і та Душа,
коли вбивають абортom плід.
Вбивство ненароджених дітей,
то це деградація батьків, роду пряма
і діти таких батьків і їх діти у потомках
зазнають заново негараздів і тієї біди,
які були подолані в родах
для пізнання щасливого життя.
Ось так з таким буденним вбивством
ми і втрачаємо любов і ласку
від енергій світлих, благодатних,
бо вбивством ми увійшли у пільму
і втрачаємо здатність приймати
ту благодать, любов і доброту,
які рід, сім'я стяжали віки.
Та й діти у сім'ї не є тягарі,
а навпаки навчають нас життя любити,
навчають нас по іншому на світ дивитись
незалежно від того, в кого родилися вони,
бо це їх життя, бо його учасник новий
і є по-дар-унком від Творця,
і це новонароджене дитя
є тим ангелом БОГа-Життя,

який у безпосередності своїй
так мило й щиро батьків вчить
тих змін у собі і нового розуміння світу.
Вчить професії новій – бути у житті
вмілим батьком, матір'ю;
вчить любові глибин і ніжності,
відповідальності і поділющості;
вчить техніки при творенні доброти;
вчить любити інших учасників життя;
вчить посміхатися мімікою, очима і в Душі;
вчить бачити потребуєчих допомоги;
вчить терпіння і смиренності;
вчить відходити зі зла, відходити від
жорстокості,
відходити від гордині й егоїзму свого,
відходити від гніву, зрад, брехні
саме завдяки присутності у дитині
тієї великої духовної чистоти.
Саме так виростають навички бути
учнями,
а ми так скоро і активно день від дня
засвоюємо ці знання, ці вміння
і здатності,
та ще й виконуємо самостійно домашні
завдання,
коли шукаємо у книгах, в інтернеті
інформації додаткові про те, як нам,
дорослим,
поводити в компанії дитячій себе...
Ми самі серед них стаємо дітьми:
по новому вивчаємо персонажів казок
і оповідань,
по новому вивчаємо ази дружби
і взаємодопомоги,
по новому навчаємося бережливості
до іграшок
і до всіх речей у хаті, і до тієї краплі каші...
Ми знову дітьми стаємо у ці роки нові.
Це нове наше дитинство золоте.
То поміркуймо самі на самоті –
яку частину життя втрачаємо ми,
скільки духовного ми губимо у собі,
коли абортom хочемо позбутися дитини,
коли відмовляємося від них, святих,
віддаючи в сиротинці?
Та й поміркуймо після цих слів,
щоб забрати собі сироту при можливості

з сиротинця, дитбудинка за покликом

Душі.

Берімо і по совісті при можливості
і цим допоможемо БОґу, дитині і собі
вироснути Дух святий на Землі.
Бо навіть звірі хижі беруть до своєї сім'ї
інших немовлят, то так і людських
і вирощують і виховують так, як вміють.
Зламалося життя у батьків
через перенасичення енергіями злими,
то в такій сім'ї де зла через краї –
сварки, бійки, обмани, зради
і наяву відсутність любові і доброти
часто є середовищем негативним
і діти в них родяться інвалідами,
проявляючи цю біль іще жорстокіше,
бо вони сердяться самі на себе і на всіх,
проклинаючи і БОґа, не розуміючи того,
що інвалід, зазвичай, це зібрання
тяжких гріхів-помилочок родових
і саме цим батькам була дана
можливість виправляти життям їх –
та зламалися вони і нагрішили більше

вони,

та й дитині цю біль передали,
але й тут Всевишній хрест посильний
дає у напаминанні постійнім,
що лиш якості духовні,
що лиш Творець-Дух святий
здатні реально допомогти.
Тому то батьківський страх, стрес
кличуть скалічену долю-душу
у цю страшну мить для них,
яка є цим «подарунком» злим
на все нещасне життя їх.
Ось чому не робимо у сім'ї,
а особливо з такою дитиною
помилочок таких не обдуманих,
не ламаймо міць духовну у собі,
відмовляючись, ігноруючи
поведінкою такою від своєї долі,
від своєї дитини інваліда,
бо саме наша милість, радість і любов

до неї

здатні витягти духовно її, себе і рід
від такої карми у житті,
бо такого зла ніколи і нікому не побажає

людина добра й мудра.

Душам таким уже нема
дороги до отчого дому,
та ми оптимісти-позитивісти
знаємо скільки на цій Землі є місць,
де можна пускати нові корінці.
Тож берімо сиріт у життя свої при
можливості,
бо навіть у неможливих сім'ях вони
покращують ауру любові і доброти,
а коли дорослими стають вони
і немічними стають їх батьки,
то вони будуть готові матеріально
допомогти,
допомогти і теплотою, і любов'ю тією,
яку ми колись привили у них.
Не стримуймо себе, люди, ніколи
давати частиночку своєї любові
діточкам маленьким, своїм і прийнятим,
бо вони усю її приймають із чистоти
своєї,

а вона здатна в них рости,
а вона здатна від них до інших йти,
коли вони бачать в інших потреби такі,
Буває що багаті і неможливі сім'ї
викидають своїх дітей таких,
а ще коли вади є у них,
навіть у смітники,
не боячись Бога, не боячись себе,
своєї божественної суті.
Буває, що і в таких бувають
докори совісті і підкидають до дверей,
зберігаючи саме життя, та все ж їм
нема прощення до кінця їх днів,
бо вони злодюгами, крадіями є,
бо вкрали у дітей усе святе –
довіру до людей,
довіру в доброту і любов,
довіру в те, що у світі цім великим
милосердний БОґ-Дух святий є.
Так, чи інак, то ці діти
є ангелами-оберегами для батьків
і коли вони у каятті є відкриті,
то отримують потрібну допомогу
від БОґа-святого Духа через них.
Почнімо від тепер люди милі,
змінювати бачення свої

на ситуації ганебні такі
і хай мудрі думки ці
наповнюють нам мізки
і серця милосердям простим,
щоб не пускати дітей своїх
на сльози і страждання у світи.
Важко це все зрозуміти,
та ще важче це все роками нести,
бо це є наші вантажі у житті
і діями такими ми
ніколи не змінимо долі своєї,
бо доля сироти уже
сформована при зачатті,
а наша доля у цім житті
таку дитину зберегти у сім'ї.
Тому, коли ми у часи тяжкі
даємо дитині статус сироти,
то цим розриваємо зв'язки
з коренями роду назавжди.
Ми зовсім тоді не маємо впливу
на їх долі, поведінку,
бо вони часто в гніві і злості
приводять до тяжкої смерті батьків.
Хоча милостивий Творець
перед смертю дає їм строк
із тих бідкань, хвороб
прийняти це як урок
для найскоріших змін у собі.
Якщо такого все ж нема,
то ця смерть буде страшна,
а обгорівша так Душа
не матиме в життях пристанища,
не матиме й можливості
поселитися у новому житті.
Коли плачуть ці янголи святі
в тілах дітей до років семи,
то це плаче Отець-Творець-Дух
святий

за втрачені енергії любові і доброти
саме в цих родах і краях,
де вони свого часу зачались.
Тому в минувшині традиція була,
коли в їх поселенні появилася сирота,
то її забирала рідня
для збереження родового джерела,
створюючи умови всі, де дитина
аж до створення своєї сім'ї,

могла отримувати усе потрібне
для життя.

При відсутності у дитини рідні,
то її забирали сусіди, друзі,
чи односельці до себе,
бо вони знали, що сирітська Душа,
то є для них щаслива зоря
для збереження благодаті для поселення.
А ось і приклад, який знають всі –
коли довго не народжуються діти
у молодій сім'ї, то вони
старалися сиротину взяти собі
і доброта й любов до дитини від них
милістю БОГа-святого Духа тоді
здійснювала чудо для таких,
бо починали народжуватися діти
на щастя і в радість у сім'ях цих.
Це факти із життя, які ми
здатні спостерігати самі.
То задумаймося сьогодні усі ми,
яку енергію в наше життя святе
несе новонароджене дитя мале.
Боятися труднощів не слід,
бо Всевишній життя дав,
то Він і про долю його подбав,
даючи хліб і до нього,
даючи дім і все у нім,
бо мало хто у світі цім
серед усього живого
з голоду помер,
чи не мав нори, гнізда.
Отака то правда життя.
В добру путь Вам, сестри і брати,
і навчаймося самі так жити,
щоб сльоза сирітська
не приводила у ваші життя
гіркоти, докорів сумління,
бо нове життя-дитя
краще за наше завжди
і кожен має мати
маму й тата,
щоб любов'ю святою
наш край був багатий!!!

ЧУТТЯ

Як приємно відчувати єством,
що ти любимий і тебе люблять,

а ще приємніше те знати,
що маєш тонкі відчуття,
як здатність інших любити.
Нас дійсно не вчать батьки
цих якостей духовних у житті,
бо і їх останнім часом
не вчили сородичі.

А для цього справді треба мати
розвинутий хист, навички і вміння.
І деколи так є, коли Душа відкрита,
коли ми постійно у бдінні є
при чистоті душі, тіла і ума
і не робимо гріхів-помилоч,
та ще й мудрість надбаваємо
зі спроб і досвіду свого.

Та все ж до цього всього
нам учитися все ж слід
стяжати якості духовні,
якості святі, щоб вони
у нас фундаментом були
на всі випадки у житті.
При засвоєнні цих азів
ми дійсно є у стані бдіння.

Тоді ми краще можемо бачити і чути,
тоді й чутливими є до доброти,
милості й любові;
до назрівання гніву і образ,
до брехні і зрад;
тоді й відчуваємо загрози для себе;
тоді й чутливими є до чужої біди;
тоді чутливі до несправедливості,

чи до зла;

тоді чутливими є до подиху вітру,
води, теплоти, чи холоду,
що засвідчує про наявність у таких
цієї здатності тонкого чуття.
Таких не багато у світі є
і саме вони любов пізнають,
як і інші якості життя,
чи то величезну біду-війну,
чи то за сотні кілометрів відчувають,
як плаче, страждає дитя,
брат, сестра, батько, мати.
Тому істинну любов відчувають
пізнають і приймають
лиш одиниці пар з тисяч тих,
хто закоханим був, кохав,

чи близькість тілесну пізнав.

А ще менше тих, хто має у собі
цей стан постійного чуття, стан любові
зі здатністю пізнавати, приймати
і діяти при духовній зрілості...
Нібито й просто цього навчитись,
та добре би було,
коли би були вчителі для цього.
Велике щастя для людини,
великим щастям і для людства є,
коли вони собою відчувають,
що у них потреба у духовності дозріла
так само чутливо, як потреба їсти-пити,
то часто саме такий стан
спонукає до пошуків джерел.
Та ми чогось у більшості своїй
матеріальному віддаємось.
Таке розуміння здатності до чутливості
є лиш шанс, можливість при задатках
протягом певної череди життів
і саме цього від нас і жде
Отець-Творець-Дух святий.

ЗРАДА

Зрада, як дія
енергетично сильна
і вона знищує
усе святе, що в людині є.
Вона в рази гірша ніж убивства,
бо вбивство-смерть – це мить.
Є в ньому вина, осуд і кара тут,
можуть бути докори сумління,
та завжди в них
дві сторони негатив несуть
і зустріч вбитого і вбивці
не можна оминуть,
бо ці енергії їх
між собою притягують.
Так, вбивство деградацію веде;
так, воно духовний розвиток зупиняє
і Душу назад на віки відкидає,
знищуючи енергії життя в роду.
Це й тривале пригнічення,
і сльози навкруги,
та вбивство могло не мати зав'язків
особистих, індивідуальних,
то так і відповідальності між ними,

бо ці енергії у кожної сторони,
у малості ситуацій різних.
Однак зрада – це підлість, гниль
і вона смердить усюди,
знищуючи усе святе в окрузі,
та й осідає в пам'яті назавжди
в обох дотичних сторін,
знищуючи довіру між людьми,
як основу будь яких зав'язків.
Недовіра знищує дружбу,
знищує чуття справедливості,
знищує адекватність дій,
знищує любов і доброту,
знищує здатність до мрій
і наших надій на перспективу.
Знищує життєві мости
по яких ми мали, чи мріяли
до зрілості духовної йти.
А розчарування, гнів, образи
і ненависть до зрадників
дратує, зlobить усіх учасників
усього життя і страдає вся рідня.
Тому коли зрада є у сім'ї,
то це приводить до її погибелі.
Зради поширюються, як тиф
і по суті косять у більшості слабких,
слабких духовно, чи не стійких.
Зрада діє під-ло, тобто її тихо
підложують зрадники такі,
щоб тотально і жорстоко нищити
довіру, справедливість і любов,
несучи лож, брехню
у взаємини людські.
Хоча зрада готується тихо
і таємно до прояву її,
та зрадники хочуть тоді
злорадства у собі
і щоб потерпілий знав
від кого дія ця гнила
ось так «подарована».
Буває, що зрадники ховають
свої дії від інших із користі,
та буває і таке, за послуги такі
їх вбивають замовники самі.
Коли зрадниками стають
керівники державні,
то зникне держава і нація така,

бо ця інфекція заражає
чиновників усіх, аж до низів,
вражаючи злих, гнилих,
які грошами і посадами ненаситні,
які у всьому шукають для себе користі.
Та насправді ми, майже, всі
і є ті, які ці віруси, проявлені, як зради,
носимо постійно у житті –
одні активно на це йдуть,
інші пасивністю, байдужістю,
мовчаннями своїми
умови для зрад їм створюють.
Ось так наша зневіра до можливостей
своїх,

байдужість до діяльності злодіїв
і є умовами безкарності,
і є причиною того,
що так масово
поширюється серед нас
з маленьких обманів купа зрад
і формуються пухлини, язви
на тілі таких от держав.
Тому то зрадників відштовхує життя,
та в результаті все ж їх
чекає смерть нахальна.
Зрадники плюють на почуття,
на честь і гідність людську,
на традиції вікові
і на всі якості життя.
Зрада, як дія виростає в умі
з початкової брехні
і формує суть лицеміра,
та зрада набагато ширша,
бо часто і суттєво зачіпає
життєві інтереси багатьох,
лишаючи по собі тихі вбивства
Духу, душ, умів і тіл.
Масові вбивства будь які –
це зрада БОГу, істині
і нема оправдання на них,
коли вбивають так собі подібних.
Війна – це завжди політика гнила
політиків поганих,
які про відповідальність свою не дбали,
і у своїх посадах завжди
вигоду і користь шукали.
Вони прискорювачами війни є

своїми недолугими умами,
хоча джерелами війни завжди
були і є всі люди на цих теренах,
які відкрито і публічно зло продукували
у різних формах і кількостях
у державах таких.
Ми не кличемо до зброї,
чи до дій силових,
бо ці зрадники, крадії
спільних надбань народів, націй
уб'ють під шумок
саме правдивців і носіїв чеснот.
І такий варіант найбільш можливий,
бо вже було чимало спроб
організувати війни громадянські,
коли брат на брата йде,
бо як і у будь якій війні
викристалізовується зло будь яке
і саме у таких війнах уже
вбивають навіть за мале,
навіть свідків і миротворців.
Тому сьогоднішні послання
так значимі для всіх і кожного,
щоб ми були мудрим
і Дух чоловіка зміцнювали
добротою і любов'ю,
бо тільки так ми здатні
цей світ спасати
від зрад і тотального зла.
Кажуть люди, що роки життя
пам'ять людську слаблять
і забуваються ситуації важкі,
де зради і образи, ненависть
і війни зникають у забутті.
Зникає й біль з роками.
Та суть в тому, що це не роки
і не суєта людська
стирає з пам'яті злочини такі,
а саме наша доброта і любов у милості.
Тому проявляймо милість
з можливості і любові,
бо саме такі умови
не дають виростати
у взаєминах наших
енергіям негативним.
Треба знати нам усім,
що кожному Творцем Душа дається

і по її зрілості інше додається
якостями святими –
і саме в них прихисток і обереги,
то черпаймо в них мудрість, міць,
щоб мир і спокій накінець
увійшли до наших сердець.
Ось чому ми просимо усіх
до стягання якостей духовних,
бо вони є імунітетом своєрідним,
і є ті, енергії святі,
які здатні зберегти
цю спільноту, ці краї,
де зрадники завелись
і хай їх душі щурячі
шукають життя собі у норі,
а ми відновлюймо помаленьку
у взаєминах своїх
давно забуті істини,
бо вся надія на них,
щоб людству залишитися в живих
і благодать із наших сердець
пошириться на терени всі.
Будьмо милостивими ми,
як і Творець-Дух святий!!!

НЕ УБЛАЖАЙ

Не ублажаймо тіла
їжею, питвом, через край.
Не ублажаймо тіла
одягом, взуттям,
нібито для кричущої краси,
бо краса тіла в його чистоті,
в його охайності і стилі,
який відображає поведінку,
суть і зміст Духа святого у тобі.
Бо ублажіння тіла через край
закриває Душу для знань,
закриває її для спілкувань,
та й ум не міркує тоді
про духовне у собі і взагалі.
В чому ж суть і зміст
таких обмежень у житті?
Їжа надлишкова,
як і суміш їх
шкодить здоров'ю тіла,
та й свідчить напругу
про наявність в нас страху,

страху не бути голодним
і мати силу фізичну про запас,
щоб захищатися у житті.
Тому той надлишок потрібний
для появи в нас жиру,
який є, ніби, спасаючий жилет
і виростає шлунок, кишківник, живіт,
а це навантаження додаткове
на серце, на м'язи рухові,
це додаткові вантажі день при дні
на наші суглоби, м'язи, судини ...
Ось тут з роками
появляються хвороби
в означених органах тіла,
а далі болі, болі,
як напominання нам
про духовний голод.
Так от і розривається зв'язок
між душею і умом з тілом
і ум починає працювати тоді
не для творчих дій у житті,
а шукає ліки, та й сил нема,
відводячи нас від созиданій.
Появляється занемагання, лінь,
але сім'я, робота вимагає праці скрізь
і тоді ум шукає алкоголь –
напився і про все забувся,
все пороблено і все гаразд.
Тому їжа й алкоголь через міру
завантажують організм
і він починає працювати для себе лиш,
бо навіть не справляється з цим,
бо не здатен очищати тіло від надлишків,
бо і вони теж є шлаками у певній мірі,
закупорюючи судини,
пошкоджуючи лімфу, обмін речовин,
втрачаючи здатність виводити
надлишкові солі й сміття,
відкладаючись у фільтрах
печінки, нирках і в залозах.
Великої шкоди люди завдають собі,
надлишковим алкоголем у житті,
а він знижує рухливість,
знижує працездатність ума і тіла,
що є свідченням прямим того,
що умом людина захотіла
відійти від проблем життєвих,

а вони ж приходять у життя
від наших гріхів-помилочок.
Хочемо ми, чи ні,
та духовне і фізичне життя
між собою досить переплетені
і так одне від одного узалежнені.
Додаткова духовна їжа,
однозначно, додає фізичних сил,
додає гармонії-гри при діяльності,
додає наснагу, устремління,
а от зменшення їх,
зменшує у нас і можливості ці –
появляється байдужість до всього,
зневіра у житті у можливостях своїх,
зникає впевненість і довіра
у завтрашньому дені, майбутті.
Ми перестаємо довіряти чоловіку-жоні,
дітям, батькам, друзям і цим
припиняємо спілкування,
уникаємо і взаємин,
а це втрата здатності
обмінюватися енергіями
духовними і життєвими –
тут виникають сварки, бійки,
зникає ласка, доброта і любов,
плачуть діти і батьки,
розвалюються сім'ї.
Занепадаємо Духом ми...
Ми починаємо боятися життя
і тому починаємо шукати смерті
тут, у сімейних бійках,
на суспільних війнах,
у протиборстві з БОГОм
і у відмові Творцю-святому Духу
бути з нами...

Ось до чого приводить надлишкова їжа
і це нею ублажіння, як і алкоголь.
Ось як ми відмовляємося цим
від якостей духовних
і хочемо з допомогою їжі і питва
відгородитися від життя,
ніби, так тихенько і безобидно,
бо ще сором є, ще докори сумління живі,
та коли ми переходимо їх межі,
то вже стаємо скотиною,
бо все ж іще боїмося самі
відходити із життя самогубством,

а шукаємо у ненависті до життя
інших злих, щоб вони це тіло вбили.

Ми в такому стані уже
за Душу й тіло не боїмося
і не споминаємо про них,
бо ми практично забули
про наявність Душі
у нашому житті,
забули таке своє джерело життя –
ми втрачаємо пам'ять, як ніхто
на Землі з усього живого
і тоді у безпам'ятстві таким ми
по факту і є уже бісами;
ми втрачаємо зв'язок з енергіями
позитивними.

Ось так ми хочемо заховати свій страх,
як і шиком, чванством, красою той
блиск,

щоб ними засліпити ум і душу так,
коли вони не зможуть у собі відкрити
здатність життя любити,
щоб благодать святу пізнавати,
а без них ми є глухі і сліпі,
бо не чуємо, що живіт напух тоді,
бо за блиском і гординею у житті
ми не бачимо любові і доброти.
Зовнішня краса при хизуванні
нас робить пустоцвітом
і в результаті ми відкидаємо тоді
усі надбання святі,
а умом стаємо тупі і тверді,
неначе камінь, що вкладається на душі,
не даючи їй виходу у світ,
виходу до джерел духовних.
Тож не ублажаймо тіла так,
а щиро й уміло дбаймо
про духовне наповнення своє,
бо саме воно нас життям насичує
і саме воно красою життя висвічує,
і той путь, яким ми усі йдемо
в лоно Духа святого.
Знаймо, знаймо люди про це,
що благодатне життя наше
є по суті істинне і святе,
яке нам БОГОм святим дане.

СУТЬ ПОМИЛКИ

Суть помилок-гріхів людини –
є енергія негативна важка,
то саме вони є нам для осуду,
для розмірковувань і тоді,
коли ми є двоє, або більше,
то долучаємося самі активно,
як учасники, чи спостерігачі,
або ось такі осуджувачі.
Тобто, хтось зробив цю гріх-помилку,
а ми вже двох осудили
і цим у пам'яті своїй зберегли
її зміст і суть страшну,
маючи знання, як і собі осудити
саме із свого ж бачення,
та ще й в додачу беремо досвід цей,
коли опиняємося в ситуаціях подібних,
то щоб вижити за будь яку ціну,
ми тоді самі вже повторюємо її.
Окрім того ми прийнявши їх
через сприйняття, тобто наяву,
побачили, почули, чи відчули,
то залишимо у пам'яті нащадкам своїм.
Отакі ми «доброзичливці» є,
коли не розуміємо для чого ми
попадаємо в ситуації гріховні такі,
збіднюючи духовність свою.
Так ми кожен стаємо в осуді,
в масці гнилого лицемірства
на путь духовного самознищення,
то саме цими енергіями своїми
засмічуємо терени держав,
де все живе цим пригнічуємо.
Такі ж там і князі і посіпаки їх,
які ще мають змогу публічно
поширювати наявний негатив у шоу, кіно
і цим долучають мільйони таких,
які регочуть і сміються з сценаріїв тих,
де обман, лицемірство, вбивства
стали для них у приклад
і вони вже готові із дивана
долучатися до дій подібних.
Тому й не дивно вже нікому,
коли б'ються двоє,
то тут же збирається гурт,
гурт глядачів, учнів і вчителів
таких же смакувальників цієї бійки,

до яких збігаються з краю села...
Тому серед нас чимало є й таких,
які захищають блуд, аборти,
а інші восхваляють об'їдання,
ті шестиразові за день перевдівання,
або й надмірне випивання,
та в кінець ці бесіди такі
переростають у сварки.
Однак, коли і ми у цьому гурті,
хоча мовчимо і, нібито, нейтральні,
та коли і нас таких колихнуть,
то і вони гнівом спалахнуть,
займаючи позиції войовничі
і так в цьому бувають активні,
в цьому духовному падінні...
То чого би нам не зупинитися
і не бігти на цей шум-шоу,
а тихо у собі
умиротворення вирощувати,
милість, любов і доброту би леліяти.
Тому не прийнявши ми їх
і не будемо нести цей негатив у собі.
Поряд з тим напишемо три рядки,
що люди радіють і розмірковують
про хороші вчинки іншими,
а це буває досить рідко таки.
Та саме приклади такі
дозволяють нам дієвіше Духом зріти.
Тому в цей період криз і війн
для того, щоб спастись,
то нам кожному треба навчитись,
як помилок не плодити
і як так жити, щоби доброту творити.
То саме так здатні ми
кожен себе і рід-корінь спасти.
Поміркуймо самі,
що там де любов твориться,
де радіють діти у дворі,
де ласка і взаємини хороші,
то вони ще їх і бережуть,
і роблять так, щоб менше бачили їх.
Бережемося ми,
то і БОГ нас береже,
минаючи цим осудів
і поглядів кривих.
Там тихо, благодать і спокій.
Ось так діють енергії позитивні

і їх тихенько Дух святий
виводить на ті манівці-путі,
якими єднає їх з такими ж
енергіями всесвітніми.
То навчаймося жити всі
і життя таке прекрасне любити.

КОЖЕН ЗМІНИ СЕБЕ

Слово каю-сь означає, що ми
до змін приступили у собі
і воно сповіддю-розмовою
розкриває життєві роки усі
і ті наші гріхи-помилки,
які ми неусвідомлено наплодили.
Каяттями ми себе очищаємо
від тих енергій негативних,
а також налаштовуємо єство
до дій добрих, мудрих, милих,
дякуючи Отцю-Творцю-святому Духу,
за такі міркування і налаштування
у цьому житті такому короткому.
Ось чому такі роздуми і каяття
розкривають в нас духовні ворота
і Всевишній по діях наших
вносить зміни на краще в долях.
Щирість визнання помилок
і устремління у ділах
дають нам хороший результат,
який ми визнаємо тоді,
що наші каяття Творцем прийняті.
Це утверджує нас у Його милості,
у Його любові і доброті,
а ми усі в радості тоді
відчуваємо зміни у собі,
відчуваємо теплоту
і Благодать святу,
які спонукають усіх
до активних позитивних змін.
Свідченням очищення-прощення
є зримі зміни і чуття благоговіння
за свої погляди нові у житті,
як і самих процесів вирішення
ситуацій конфліктних в нім,
в помилках, починах і помислах своїх.
Частота каяття залежить від чуття
серцем і Душею про появу у житті
помилок нових і чуттям докорів совісті,

бо саме ними Дух святий
нас кличе до сповіді,
де ми уже умом дозріли
чистотою єства у собі
до пошуку змін діями.
Добре є, коли ми
не плодимо помилок-гріхів
і теж ідемо Сущим до сповіді,
бо саме в налаштованості такій
славословимо Творця і святих,
дякуючи за піклування й допомогу,
коли спізнавали життєву дорогу
і в житті здатні уже свідомо йти
з відома до Отчого дому,
торуючи путі і вистеляючи ці дні
доброю, милосердя і любов'ю.
БОГу приємні позитивні зміни
і наші благі устремління в них,
а нас накриває Благодать
за щире прийняття Творця
у свої коротенькі життя,
бо саме єднання з ним і довіра
Вселюблячого, Всещасливого,
Всесправедливого, Всещириго,
Всещедрого, Вседоброго,
Всезнаючого, Всевідаючого,
Всевміючого, Всемудрого,
Всемилосердного, Всемилого,
Всемилоствитого, Боголюбивого,
який щомиті вчить,
як правильно нам у світі жити
і вчить, щоб ми гріхів-помилки
не плодили у життях своїх
і чистими перед лицем Його
й перед людьми були.
Ми ось такими чудовими словами,
за якими енергіями позитивними
повниться БОГ-ЖИТТЯ,
як і всесвітні потоки енергій таких,
якими людство на Землі
обумовлює ці якості духовні,
бо саме ними ми і є щасливі,
коли вони формують наш стан,
стан радості й любові –
і це є великим щастям для кожної
людини,
коли всі люди і кожна одна має їх у собі

і цими енергіями своїми ми і долучаємося
з устремлінням до всесвітніх.
Тому це кожному із нас можливість дає
виращувати такі енергії додатково у собі
і єднатися з цими енергіями все, все,
і все...

То саме в діях таких
і є вся суть і увесь зміст
сповідань і каяття
для глибинного відчуття
легкості і приємності
своєї участі з усіма
і бути центром життя,
створячи якості подібні,
якими обдаровані Творцем ми,
будучи здоровими і спроможними
душами, умами і тілами
у Його промислі руками і думками.
Змінюймо люди себе,
то щастя у життя прийде
по благословінню Всевишнього,
бо діями про це ми свідчимо,
як факт, як можливість
наближатися до істини.
У пізнавших її іновірців нема тоді,
нема ворогів, ненависті і злоби,
бо ми у них прощення просили,
чи просили БОГОм у Всевишнього.
Цим змінам передую завжди
сумління очищення думок і дій своїх,
наскільки досягнемо пам'яттю ми
минулі дні і роки в подіях,
а тоді щирим каяттям за помилки
і дяками за справи справедливі
зможемо з каяттями підійти
до свідомого і дієвого каяття.
Так, це була частина сповіді
у собі й собою за прожиті дні,
бо вони були і є відомі у повноті
Отцю-Творцю-Духові святому,
а вже наше єство є готовим
при завершеності духовній
бути цеглинкою-клітинкою
у всій світобудові позитивною.
Ми тоді є в стані Благодаті
своїми радостями, щастям;
ми відчули полегшення у житті,

відчули й устремління свої,
щоб крокувати з мрій
діями щоденними у майбутті.
Ось так діють енергії каяття і сповіді,
які засвідчують у житті про те,
що нас Всевишній до змін допустив
і для творення любові і доброти
благословив.
Каяття дає можливості очищення,
дає можливості до активних дій,
дає й можливість відчувати єством усім,
що ми готові й далі йти у цім путі,
який ми щасливим життям зведем.
Так, здатність відчувати себе і світ
дає й можливості великі, а поряд з цим,
ми і відповідальністю наділені,
як за себе, то так і за всіх.
Тому відчувши таку потребу змін,
яка й засвідчує, що ми
готові самі вчитися,
готовими є знаннями цими
й досвідом ділитися,
та й можливості вже є,
бо ми наблизилися
у цьому духовному путі
до джерела істини.
В нас уже інші очі, вуха, відчуття
і ми це відчуваємо єством усім,
відчуваємо причетність свою
до божественного Промислу.
Запрошуємо всіх на цій Землі
до сповіді і каяття зі стану потреби,
зі стану можливостей,
бо чим скоріше ми здійснимо очищення,
тим скоріше відчуємо потребу каяття.
Не будьмо відстороненими глядачами,
не будьмо байдужими до основ життя,
бо не розквітне щастя-квітка сама
і пустоцвітом закінчиться усе буття,
а для утвердження цього ми
запрошуємо поговорити всіх
зі старшими людьми,
бо саме вони на кінці життя,
оглядаючи свої роки,
засвідчують марноту прожитих літ
і ту пусту суєту і всіх своїх дій,
бо не бачать і не чують своїх дій-слідів –

для чого жив і що по собі лишив?
Ось так кожен з нас таке запитання
ставить сам собі при закінченні життя.
Будьмо готові відповісти собі,
будьмо готові сім'ї, родині залишити
свої надбання-знання, а не тільки речі,
то тоді й Душа така здатна буде
повертатися знову й знов
до нашого родового джерела
з таким багажем Благодаті
для наших нащадків.
Хай кожен з нас має квітку,
як життєву здійснену місію,
бо вона є свідченням у житті,
що ми приймаємо участь в пізнанні істини
і це є життєвий результат, як плід,
який готовий знову Душу цю
нести у цей прекрасний світ.
Хоча не все так просто у цьому бутті
і не просто нам бути присутнім
душею, умом і тілом у житті
і зізнаймося самі собі,
що ми теж робимо помилки,
які нагромаджуємо навкруги,
бо куди б не поткнулися ми,
то в ділах своїх маємо не багато моці,
щоб закінчувати їх саме так,
щоб радість наповнювала нас
за закінчені діла і за ті відчуття,
що наш результат порадує сусіда і всіх.
Та й зізнаємося у житті,
а коли не здатними є ми,
то хоча би при закінченні
повернімося умом до сповіді,
що у житті було не раз,
коли наші помилки
котилися уже з нашої ж гори
і попадали в нас, привносячи біль і біди,
тому, ймовірно, у кінці,
коли ми немочні тілом й духом є,
то такі помилки й роздають нас,
не лишаючи й слідів.
Буває з нами й таке, коли ми
в кожному житті плодимо помилки
і в одному з них камінь-помилка
роздавить і Душу.
Діло в тому, що Творець кожному дав

можливість-волю самому собі
вимощувати свій путь.
Однак промисел Його в тому,
щоб ми постійно духом зріли,
розвиваючи духовну природу свою
і дав можливість чоловіку
проявлятися богоподібністю
в думках, словах і ділах своїх.
Нас життя мудрості постійно вчить,
коли ми усвідомлюємо місію життям

своїм,
коли заявляємо присутність свою на

Землі
саме змінами на краще день при дні
і вже готовими є до пошуків джерел
якостей духовних, бо саме пошук
дає нам досвід і розуміння того,
що ми скрізь і у всьому маємо вчитися

жити,
проявляючи терпіння, примирення,
невибагливість, прощення в ситуаціях
різних,

коли є перешкодами дії інших, чи свої.
Ось чому с-мир-ення хорошою дією є,
коли ми з духовної чистоти у собі
можемо мати доступ до досвіду
людського,

щоб себе від помилок уберегти.
Це і буде наш перший свідомий крок
у вибудові змін, таким мудрим підходом
при налагодженні взаємин зі світом всім.
Це з благоговінням прийме Сущий,
а ми зардіємо приємністю у собі
за таке життя, що прожили не дарма.
Ми розуміємо й те, що перший крок
до пошуків себе, до пізнання своєї суті,
до прийняття свого місця життям тут
починався і починається з пошуків

помічників
і ними були мудрі люди, духівники,
оракули, відьми, а потім і релігії різні.
Це є правильним, бо тільки ми
відчуваємо потребу за покликом Душі
шукати істину життя і в цьому путі
приєднуємося до релігій різних
для спільних молитов-розмов,
до благодатних дій

на які ми Духом придатні,
а вже коли ми духом ростем,
то шукаємо інших і глибших джерел
якостей духовних і вчителів.
Ось так помаленьку із життя в життя
ми Душею Духом до святого Духа йдемо
саме з розуміння того,
що БОГ святий, Духом міцний і вічний
є один на Землі і далі,
що є Всевишній Творець-Дух святий,
то тоді й приходить оте
прозріння-освячення умом
і тоді ми і є придатними єством
приймати плоди Всесвіту,
як Цілісність святу.

СУТЬ СВОЯ

Велике щастя у кожного із нас,
коли Благодать свята у роках,
у роках цілого, чи частини життя
гніздечко в'є, вибудовуючи долю
у таких людях і їх сім'ях,
а це засвідчує їм, як і тим,
хто поряд працює, чи живе,
що кожен з них здатним є
формувати суть свою.

Бо творять Благодать ті,
які плекають життєві якості,
погоджуючи свої дії завжди
із Сущим у собі і день при дні,
як начало БОГа в нас,
як Промисел Творця
заявив про себе життям цим.
А ми вже знаємо усі,
що внутрішнім провідником,
наставником і вчителем
є наша Душа свята.

Коли ж вона у нас є головна,
то й дії йдуть від свідомого ума
і ця гармонія творить дива,
бо такі люди по факту у житті
є Божі істинні посланці.
Тобто вмілими учнями-вчителями,
чи, як в народі їх звать – апостолами,
які і забезпечують зв'язок
між Всевишнім і суспільством.
А цієї благодатної енергії вистачає

на всіх оточуючих носіїв і на тих,
хто є учасником природи і життя,
бо Благодать шириться сама
і вона сама шукає тих,
хто має відкриті Душі,
бо такі є уже готові майстри
будувати на матінці Землі
гуманне і гармонійне суспільство
на благодатних якостях святих
у смиренні і благоговінні.
Суть цього послання в тому,
що пізнавши щастя-благо
в якийсь момент життя
буде все робити для навчання,
для навчання самого себе,
щоб моменти повторювалися такі
із дня у день і на усі роки,
бо для цього кожен чоловік і живе.
Бо погано стає у житті,
коли радість покидає нас у дні,
а стан радості і є ті ліхтарі,
які освітлюють життєву стежу
у щоденній темряві.
Тому то і вночі
неносять подарунки родичі,
та Дух святий не спить
і в кожній праведній Душі
бажає свічку засвітити.
Та коли ми є до всього сліпі,
нібито спимо вночі,
то ввіряємо життя свої
ангелам духовним.
Тому зовнішня сліпота
завжди є від внутрішньої сліпоты.
Коли зовні всі добрі, чуйні,
в діях справедливі й щирі,
то і з помислами чистими є вони,
тобто, все це є у нас із вами,
та гармонія, доброта і любов свята.
Любов, майже, не просить –
вона просто бере,
вона і просто дає...
Отак діє ця якість.
І вони завжди дбають вже
про тих, хто добрим є,
хто подарунки вдень усім несе,
чи то усмішкою, чи словом щирим

при зустрічі нутро зігріє,
чи то шмат хлібини,
чи то цукерка для дитини,
то саме так Він слабких
укріплює таких у довірі,
що у світі все таки є
той БОГ святий, що Духом кріпкий
і вічний,
який кожного приводить, чи приведе
до розуміння того, що нас веде
по всіх стежинах буття
Отець-Творець-Дух святий.

БУДЬМО ДОБРИМИ

Добрими будьмо у всьому
добротою діймо всюди,
то пізнаємо радість у житті,
бо це і є буття у щастя стані.
Стан щастя – це задоволення,
це дії, які приємність несуть,
це емоції, піднесення велике,
це радість пізнання людей і себе.
Стан щастя кожному дає вибір
добрішим бути з усіма на світі,
дає увійти в стан любові,
а любов – це і є той БОГ Творящий,
то в такому стані і ми творці
якостей духовних у собі
і ними розширюємо кожний
весь життєвий простір.
Не вважаймо за приниження,
за страх людський,
коли ми добротою хочемо
владнати конфлікт будь який.
Так діяли і далекі предки наші,
так діють і тепер люди мудрі,
бо вони пізнали всі,
що таке є стан щастя з доброти.
Бо саме щастя родиться з доброти,
та і стан щастя творить доброту
і енергії її святі завжди
дають відчувати впевненість у собі.
Доброта діями своїми
творить спокій і гармонію у всьому.
Там здоров'я і достаток є,
та вона у собі якісь чари має,
що зло з її простору зникає.

Де доброта живе і діє,
там немає зла і гніву,
там немає місця гордині й осуду,
там немає жадібності і вигод,
бо там все чесно й справедливо.
То на цьому слові скажемо усім:
пізнаваймо грані доброти у собі
і з добротою живімо в кожному дні,
бо тоді у нашому дворі, житті
ростиме радість і дитячий сміх.
Так, саме доброта є той поріг
у кожному житті і у всіх,
коли ми крокуємо із нею
по стежині до любові святої.
Тоді ця доброта у якості своїй
дає бачити все навкруг у позитиві.
Тоді ми скажемо усім,
що ми і є Творця діти.
Навчаймо друзі діточок своїх
доброти святої у справах всіх!!!

ДОРОГА ПІЗНАНЬ

Все таємне у цім світі
колись відкривається собою,
або є й ті серед нас і у всі віки,
які у таємному істину шукають,
шукають знання, скарби,
які у давнину закодованими були,
чи є такими і тепер в часи науки,
або долучаються й політики,
коли у певні слова вносять нову суть
і зміст,
щоб збити людські уми з істинного путі.
Людству на цей час відкрито чимало
таємниць
із тих, що є в космосі, як і тих, які є
на Землі.
Людство давно шукало і шукає досі,
що ж управляє усім живим на планеті цій?
Таємниць багато є для умів людських,
та все ж чимало відкрилися для нас.
Деякі знаннями відкрилися нам,
а чимало залишилося таємницями.
Деяким людство назви дало
із проявлених дій,
дещо обумовило з характерних ознак
і проявів.

Та все ж іще багато у нашому житті
складників
є невідомими і не поясними для умів,
а лиш із певних проявів людина назви
їм дала,
дала й описи поведінки, та все ж таїни є
про те, хто управляє Всесвітом великим,
хто облаштовує життя на Землі усе,
де ніби суєта і хаос непояснимий
присутній,
та все ж стверджувати слід,
що цей проявлений світ
має упорядкованість певну і є
проявлений взаємозв'язок
між природою і космосом живим,
то так і з мінералами тими, які, нібито, є
не живими,
та вже стверджувати слід, що все це і є
нам проявленим життям тепер, чи яке
було в минулому
в тих мільярдах літ, а тепер ми обумовили
їх мінералами,
які, ніби, не проявляють ознак життя,
та все ж мають форму і функції свої
на Землі.
Є й такі, які не мають проявлених форм,
та проявлені в дієвості енергій,
які лишають у живому слід.
До таких належить і наш біоціп,
який ми з давнини називаємо душею
уже, як частину нашого єства,
як частину енергій невидимих,
та все таких,
які впливають на життя спільнот цих.
Біоціп, як орган тіла не знайшли,
лише імпульси приладами вловили
при його дії через впливи
на реакції чутливі.
Диво дивом і є,
що людство все ж не може
створити чоловіка,
чи то якийсь орган чоловіка,
чи ту душу-біоціп,
який не є механістичним,
а все ж творінням біологічним
у тій здатності утаємниченій
впливати на дії людини,

як і спільноти всієї,
то так і природи, і всього в ній,
які діють у взаємодії
і кожне виконує функції незримі,
окрім окремих, які виконують
дії механічні.

Ось так по Замислу Творця
і проявляються життями
ці види у первозданності –
і той мозок, думка, рухи;
здатність бачити, відчувати, чути;
чи то шлунок універсальний,
як цілісний і завершений комбінат
для людини не пізнаваний...
ба, навіть, гімна в аналогії з тих продуктів
людина створити не здатна,
не говорячи про кров і лімфу,
чи то будь яку систему –
кровоносну, нервову, відновлювальну,
чи то здатність захисну...

Ось тут би нам усім
були б уроки знань і вмінь,
та і тут Творець про нас подбав
і відтворюється людина при потребі
тілом, умом і душею
із яйцеклітини і клітини сперми.
Це лиш загальна і не повна схема,
та і вона зазнала значимих змін,
при цьому втративши багато,
та лиш дещо отримала навзамін,
зокрема і свого життєвого провідника,
якого людина словом нарекла – душа.
Так от, майже все у тілі і в умі лікується,
та до душі людині найважче підійти.
Хоча і ні, бо там можуть працювати

лікарі,
а біля душі кожен має попрацювати сам,
бо коли душа болить, коли страждає
вона,

то ми з цього дня маємо себе очистити
від помилкових думок, слів і дій,
які вже є у днях, чи роках минулих,
перш за все знайти їх, очистившись,
бо важко побачити пошкодження
в брудноті дій,

а потім почати душу лікувати,
шукаючи бальзам із дій, а це зміни,

зміни в поведінці, вчинках, словах
і думках,
спрямувавши умом усе єство
для творення милості, любові і доброти...
Бо саме так нам відкриється картина вся
для часткового пізнання таїн цих.
Все це відбудеться із здатності

налаштувати ум,
бо саме він клопотів у житті завдає,
зваблюючи єство, задовольняючи тіло
в надуманих бажаннях і цілях,
а то і сам себе хоче потішити значимістю
й гординею.

Налаштування – це перш за все бдіння
і усвідомлення дій
і лиш тоді ми здатні починати зміни у собі
при найменших виборах потрібних дій,
які є з потреб життєдіяльності, і не більш.
Ось чому відсутність мотивації до змін,
змін потрібних, позитивних при житті
і штовхнула людський ум
до другої, уже руйнівної стихії –
лицемірства, брехні, сварок і війни...
Тоді ум стає начальником великим

у житті,
який у всьому має диявольський підхід,
та все метушиться, спішить,
щоб за одне людське життя
людину на саме дно опустить.
Ось тут він сам пускається берегів
у тій програмі душі, хоча і там для нього
є випробування певні, іспити

на міць духовну,
та коли він себе негативом обволікає,
то душа вже ним тоді не управляє,
а лиш організовує проблеми, негаразди,
болі,

хоча він і сам поведінкою дурною,
збирає їх у життя доволі.
Часто ум у неспокої своїм,
вводячи усе єство у неспокій,
тішачи себе і з тілом заграє,
знаходячи у всьому втіху,
плодячи з невдач образи, гнів,
ненависть, жорстокість і у готовності
лихій
поспішає убивати собі подібних.

Схаменімося, люди, ми,
бо таке швидке наплодження зла,
яке ми спостерігаємо щодня,
то воно людство приведе
до ганебного кінця
і зникне цивілізація ця.
Зупинімося до спокою у собі,
поміркуймо про справі хороші свої
і це будуть перші кроки наші
до змін позитивних у житті.
Бо лиш, іноді, крик душі, страшна біда
зупинити ум у лиходійстві здатна.
Тут проситься підказка кожному
для життя –
прислухаймося більше до потреб душі,
то вона хоча би здатна нас оберекти
від самознищення себе, як виду,
то так і всього того, що є в природі
навколо.
Потрошки, помаленьку із дня в день
навчаймося впливати на ум,
і умиротворено керувати ним,
і в спокої, запрошуючи щиро
в допомогу Всевишнього, з Його
енергіями чистими і святими
Вплив є проявом руху, джерелом
енергій думки,
яка впливає на дії людські
і тому ми ці прояви невидимі все ж
віднесли,
як частину матеріального світу.
Душа має певний енергетичний центр в
тілі людини,
та собою проявляється набагато ширш,
та так, що сягає за межі тіла
і часто на ті віддалі, які
здатний бачити чоловік очима,
чи на віддалі, які сягає його слух,
та ще на ті віддалі, які пізнаються умом
ним
у Всесвіті, та і те що сприймати здатен
цей духовний центр, який ми і назвали –
біочіп,
яким ми здатні сягати у безмежність.
Біочіп – біологічний числово
інформаційний пристрій,
який є діючим, тобто живим,

зі здібностями і задатками великими
у всіх цивілізаціях на планетах всіх,
де життя вирує, чи теплється,
та так вміло і на тисячоліття,
а може й у мільярдах літ,
де життям присутня подоба чоловіка
і ті умови природні, які і здатні у
благодаті
забезпечувати життя всьому у цьому
коловраті
енергій всесвітніх тут, на Землі,
і в космосі великім
своїми якостями і випробуваннями,
які і дають нам духовно і біологічно
рости,
зі здатністю проявляти себе
видимими і невидимими діями,
як і все, яке життям присутнє.
Саме цю здатність енергій рухомих,
як і тих, що проявлені контурами,
люди й обумовили Цілісність цю
БОГОм святим, який Духом кріпкий
і вічний,
проявлений у певних межах і поза ними
у всьому живому і не живому,
засвідчуючи присутність людства
і природи землею, водою і повітрям,
присутністю у них сонця, небес
вгорі і всього в ньому,
як і в глибинах вод і землі
зі здатністю проявлятися мудрістю,
милістю, добротою, любов'ю
і справедливістю
у тій здатності взаємодії цього всього
з певною до точності впорядкованістю
і тим хаосом непояснимим,
зі здатністю усе це сприймати і приймати,
як результати дій Розуму всесвітнього
у тій проявленості творчих замислів
Творця,
який багато в чому є проявленим
твердю неба і на Землі, як і рухом
енергій різних,
які людина обумовила Духом святим,
добрим, милим
і Духом темним і злим, як дияволом –

другою волею Його, яка і стимулює
взаємодію,
стимулює рух і пошук енергій позитивних,
давши чоловіку здатність при житті
впорядковувати енергії ці
самому у собі з відома (свідомо) Творця
во благо собі і Всесвіту всьому.
Та саме чоловік є проявленими
енергіями тут
по образу й подоби на Отця-Творця-
святого Духа,
як вершина у розвитку людиною
до стану духовної зрілості
в тій продуманій кількості і в якостях,
які і забезпечують безперервний рух.
Та все ж чоловік на Землі
через тисячоліття тепер
зумів знову прийняти знання
і наймовірніше від Творця,
з Його волі й милості, полегшуючи умови
життя,
та це полегшення ослабило суть роду
чоловіка
і він покладатися почав на свій ум,
хоча доля виписана всім, тому й фінал
відомим став людині цій, перехідний,
яку легко звабив Дух злий
і вже в образі к-ня-зя подобою
господа постав,
а умом уже світом керувати забажав
і тут перешкода перед ним постала
тією Душею, яка провідником була,
з виписаною долею на тисячоліття.
Тому й ці умови й милість умовою були
людині створити біочіп технічний.
Саме так, технічний, бо зроблений він
з деталей неживих і керує цей чіп
тільки роботом механістичним,
хоча пошуки ведуться в напрямку тому,
щоб цей чіп налаштувати так,
який би на ум людський впливати міг,
міг керувати діями ума,
а через ум руками, словами і людьми всіма
з єдиного центру князя – його сервера.
Хоча діючий біочіп з функціями всіма,
який людина Душею назвала
є плодом творців, тобто живих спільнот

розвинутіших умами у Всесвіті цім,
які й програмують його із потреб своїх.
Ось яке диво таємницею вкрито,
що його і не знайти в людському єстві
зі здатностями великими управляти
всіма умами в цілیم світі, як і в людині
окремій
органами її й чуттєвістю гармонійно
взаємодіяти
з усім і вся на Землі, даючи умови всі
розвиватися свідомо умом і зріти
для розмов-молитов зі Всевишнім.
Так, людина біоробот вже,
а душа її тим чіпом є
з програмою для її дій,
з виписаною долею на роки,
тому і всі дії наші
для когось є передбачувані.
Та нема ситуацій випадкових
і не здатні діяти ми,
як діють у житті інші.
Спроби, намагання є,
та саме такі є у більшості,
які діють з вигод і користі,
застосовуючи гроші, силу, чи обман;
чи то пізнавши миті благодаті
діють на нашу поведінку, душу.
Гроші у нашій повсякденщині
є присутніми в голові, серці і душі,
займаючи увесь час при житті,
а коли сюди приходить доброта,
то там для неї місця і нема.
Та все ж не можна лиш з бажань
бути здатним увійти в цей стан,
щоб творити і творити любов і доброту.
А може цей позив із програм,
чи може устремліннями своїми
ми притягуємося енергіями світовими.
Життя все ж засвідчує усім,
що коли ми вже в устремлінні
хочемо змін у своєму житті, у собі,
то можемо збільшувати трохи зла
для своєї визначеної нами цілі-мети.
То так як ми усвідомили це,
то так можна робити зміни позитивні
хоча би у збільшеннях не значних.
Чого воно уже так ведеться у житті,

коли ми, навіть, змін забажали,
то тут же перешкоди демонів спізнали,
чи то ту важкоту при звершенні,
чи то мученництво приймаємо все таки
з розуміння того, що якості ці,
ніби, до цих змін автоматично
отримують більше клопотів.
І розуміння таке нас послаблює,
а ми в подяках за багаті відчуття,
чи то за енергетичну допомогу
в трудний час
даємо клятви-обіцянки повсякчас
скеровувати життєві сили всі
для позитивних змін у собі,
то так цим і іншим допомогти.
Тому важкість ця і відчутна тоді,
коли ми так проблеми їх,
біди на себе взяли
і милістю, добротою у молитвах
з любов'ю
проявляємо турботу про таких.
Біля семи тисяч літ
живе, працює, мріє
ця цивілізація на Землі –
і все війни, війни...,
то тут, то там, що палає злом,
зламуючи пиріг життя пополам
А ми ж думаємо, майже, всі,
що ми умні і багато із нас є добрі
і, нібито, усі любов спізнали,
чи дійсно її прийняли,
та чогось питання не ставимо про те,
щоб доброта і гуманність на планеті
за стільки літ була у нас, як моноліт,
як основа основ для любові,
для любові до всього і вся.
Чого це питання не турбує вождів,
релігійних і державних політиків?
Вони не піднімають його для
обговорення,
досліджень, пошуків не ведуть досі
для вибудови ідеології нової,
бо остаточно відносинами суспільними
керувала і керує вигода і користь,
тому так ними й ведуть вони
усі політичні і державні устави,
такі ж ідеології плетуть на погості.

Релігійні організації займаються,
ніби, цим
і господа-президента, князя-короля
славословлять в молитвах,
просячи у них допомоги,
просять помилування, захисту,
просять дати шмат хліба і ковбасу.
Та вони не роблять і не будуть
робити змін,
бо їх душі і уми давно закриті
для милосердя, справедливості
саме жадобою до грошей і посад
і мати з користі додатковий шмат.
Так, іноді вони говорять слова
про любов, доброту, милосердя
і подеколи заходять до церков,
та служать вони все ж сатані
і тихенько крутять церковний клір,
щоб налаштувати люд, їх уми,
щоб формували потрібну їм поведінку,
яка так подібна до дій Іуди,
втрачаючи сором, совість у собі.
Тому не славословімо господа
без потреби,
а до Всевишнього повертаймо очі і думки,
а також налаштовуймося умами і ділами
до доброти, милосердя і любові,
щоб цей світський князь
щиро дбав про народ і нас,
бо саме такі дії у кожній країні
приведуть до справедливості.
То до кого прихилитися душею,
де погамувати страх і біль тим,
хто Духом доріс і дозрів
до духовних пошуків
давно забутих істин;
за ким нам іти у житті,
коли так мало духівників,
так мало вчителів, старців?
Такі питання часто постають,
бо шукачам потрібна допомога така,
та і не тільки шукачам, апостолам,
а й умам і душам звичайних мирян,
бо сучасні книги від організацій релігійних,
як і організації їх сучасні стали досить
ідеологічні.
У велику біду людство увійшло і йде,

збабившись в малому, не захотівши
бути стеблом
нарівні з усіма в природному житті,
то здобула собі нові проблеми,
бо мала вишукувати енергії сама
для життя, для насичення тіла,
пустившись країв духовних
і себе царем природи возомнила –
їсть усе підряд, та все ж голод відчуває,
бо енергії здобуті злом і вбивством
самі по собі втрачали здатність
людське єство насичувати.
Ходила ж босяком
і через ноги від землі,
і через долоні у висоті
брала енергії потрібні.
Не потрібна була сучасна їжа,
а з одягу вистачало листка,
та й переміщатися потреб не було,
а якщо хтось допомогу потребував,
то енергіями думки її посилав.
Видно і розумною була істота ця,
про що свідчать знайдені артефакти.
Втратив чоловік свою подобу,
лишившись на проміжності важкій,
що звіром була у тілі,
та й умом опустилася зовсім
з творчості до споживацтва
примітивного.
Та так всеціло умом віддалася злomu,
що вже й хотіла би Душею до Творця
підійти,
та не пускають гріхи її,
бо уже звикла до споживацтва й ліні,
а про відповідальність забула,
що творити сюди вона прибула
ті якості Духа святого,
які так нам усім милі.
Поміркуймо тепер самі на самоті:
для кого і для чого ми скотиною постали?
Та й тут Всесвіт з милості простив,
прийнявши людське дно у можливостях
нових,
зберігши ці знання в пам'яті людській
своім створінням тут, на Землі,
щоб вони при потребі змогли
відновити давно забуті істини

дозріваючи свідомістю своєю
до можливості спілкуватися зі Всевишнім.
Так ум людський, як душі помічник
здатен управляти тілом людським
і всією поведінкою своєю,
а також бути керівником мудрим
у взаєминах зі всім світом,
то так і з тими, хто у розвитку своєму
заходиться трохи нижче на щаблях
всесвітньої еволюційної драбини.
Бо все наявне і проявлене життям
співіснує між собою досить вміло
і так продумано усе, усе до найменших
дрібниць,
та так розумно і оригінально,
що людині важко пізнавати
ці технології і методології
в організації діяльності істот живих,
хоча уже клонує, мутантів продукує,
та і технічно деякі процеси роботами
замінює.
Та все ж поки не по силі її наявному уму
створювати щось подібне в окремості,
чи то у цілісності, де кожен м'яз,
його товщина з його невідомими
функціями,
як саме напруження їх, і цієї думки
постає перед стіною невідомості,
та все ж засвідчуємо і ми
про можливості великі душі, ума і тіла
і ті енергетичні резерви їх
в отаких міркуваннях, аналізах
і пошуку способів пізнання глибин того,
що мільярди літ тому створено було.
А оце останні півстоліття,
а то і раніше уже в цивілізації цій,
як і в попередніх людина вишуковує
можливості,
щоб могли умами маніпулювати,
всього суспільства зразу, як і кожного
окремої.
Тому так активно пошуки ведуться,
щоб поміняти у людини наявний чіп
на новий
і з новими можливостями
і програмами дій.
Новизна невідома, невідома і стратегія

у пошуках цих, бо іще й досвіду нема
і результатів малувато ще поки,
та протікаюча інформація лякає,
лякає і не вона, а ті чутки від тих,
хто сьогодні ними страшить,
бо вони уже саме емоцією страху
добиваються покори,
покори маленькій кагорті людців,
бо тільки так їх можна називати,
коли вони не організовують самі
взаємини гармонійні і гуманні,
а лиш для використання здібностей
і можливостей умів і тіл людських.
Ось це непокоїть людські уми,
як і те, що ці технології нові
будуть не во благо людству і планеті,
бо до управління серверами цими
знову рвуться люди злі і корисливі.
Можливо дехто знає, що і діючі біочіпи
в людських єствах використовуються лиш
для репродукції нового носія,
а в цілому людина є лиш
продукувачем енергій тих,
які і потрібні творцям біочіпів цих.
То чому людина у дурості своїй
тисячоліттями не здатна пізнавати
Творця свого і навчатися за ним,
бо поряд з Духом святим
у постійній боротьбі є Дух злий,
а людина умом своїм слабким
прихиляється до нього і слідує за ним,
а він на манівцях своїх і навчає таких
підступних дій лихих і злих.
Та і Дух святий не спав і не спить
навчаючи нас і в день, і в ніч,
як і Творець посилав і посилає
духовних святих учителів, старців,
посилає пророків і апостолів своїх,
щоб настановляли уми людські
до милосердя, любові і доброти.
Одначе, не все так просто у житті,
бо щоб люди могли бачити і почути їх,
то слід перш очистити уми у них
і змінити світогляди у таких,
і лиш потім вони придатні
для повчань і настанов.
Не хочуть пізнавати люди нове,

хоча воно і не нове, а давно забуте старе.
Не хочуть мотивувати до змін себе,
не бажають продовжувати роки життя,
бо саме хороші умови буття –

Благодать свята
і продовжують тривалість днів,
продовжують і кількість років.
Тому пам'ять і береже ті відчуття,
що кожен працював набагато більш,
мав і більше сил і можливості мав,
щоб біля нього син життя пізнавав.
Благодать у відчуттях замінили
цукром, цукерками, звабами приємними,
тому не хочемо бачити

меж непозволених,
де є алкоголь і розпуста, де можна красти
і навіть навчають убивати,
беручи в армії й дівчаток,
а в них же функції природні інші.
Все іде шкереберть, всі хочуть сміятись –
і їм шоу на кожен день в телевізор,
в телефон і в стиль життя підносять.
Регочемо, насміхаємося над
праведниками ми,
робимо перешкоди, щоб істинних
знань не поширювали.
Цькуємо саме тих, хто слова мудрі,
як і дії свої

у цю спільноту життями приніс.
Вседозволеність не анархією звуть,
а свободою нарекли,
які по суті й змісту одні і ті,
бо цими словами підмінили
волю і відповідальність у діях своїх.
Ми боїмося з побуту до дій держав,
церков і невідомого всього.
Нас лякає правда-істина,
бо практика життя навчила всіх уже,
що легше збрехати
і мінімальне покарання мати,
чим сказати правду і потім
ізгоєм у сім'ї, чи в спільноті бути.
Та не сумніваймося люди ні на мить,
що буде саме так у порі,
що буде саме так і повсюди,
як про це подбає Творець-Дух святий.
Іншого і кращого у Всесвіті немає,

то хай кожен про це знає
і якщо до змін сам іще не готовим є,
то хай про дітей своїх подбає
і вже тепер свої думки й діла
із Сущим звіряє,
бо це єдиний спосіб нам жити
в гармонії зі всім і вся,
ким наповнена прекрасна Земля ця.
Йдімо, йдімо люди всі
до стягання якостей святих,
бо вони здатні дати те,
про що в думках мрієте.

* * *

Хай наш Всевишній,
Отець-Творець-Дух святий
буде з нами і у нас
повсюди і повсякчас,
бо він розрада і порада,
бо Він нас навчить,
як у наявному світі жити
зі здатністю Благодать творить,
бо без взаємодії нами
з енергіями всесвітніми,
ми би давно уже
одне одного убили.
Тому немає самопливу подій
у світобудові всій,
та і еволюція, як процес повільний
у змінах все ж жорстким є
і тому велике накопичення енергій злих
вибухає революціями на теренах певних,
чи то у війни постійні на Землі ідуть –
і саме за цю видиму доцільність
їх і виправдовують.
Хоча насправді так не є,
коли знавець ці процеси досліджує.
Тож і людство не може стверджувати,
що еволюція, як процес є, нібито,
розумний,
є регулятором обдуманим, доцільним.
Тим паче, воно не здатне саме у собі
вибудовувати в середовищі спільноти
гуманні, гармонійні, мудрі взаємини,
не хоче, навіть, енергії життя пізнавати –
їх джерела, процеси і ймовірні
результати,

пускаючи усе на самоплив
і скаже, як цілитель святий:
«Шкоди нікому не зроби!
Та в одночасі себе, свої дії блюди».
Тому ніхто не знає і не вивчає причин
війн,
а вони ж на поверхні, як той брудний пил,
осівший на меблі, то цей пил і є
тими енергіями негативними,
які поширюються повсюди
ненавистю, злом, обманами і гнівом;
які і ведуть до накопичення енергій
подібних
то там, то тут, стаючи вогнищами вбивств.
Не має людство і програми
для врегулювання кількості особин.
А ті аборти, епідемії, війни
такі спонтанні й глупі серед нас,
що, навіть, не хочеться визнавати те,
що нами керує розум всесвітній,
що є щось творяще де інде.
Мабуть і Творцю потрібна глина-
сировина,
як і свідомі помічники з людського
середовища...
І питання залишається відкритим...
Людство хоче сито їсти, спати,
а якщо хтось їх будить,
то вони спішать помирять,
бо зло поміж ними хвостом крутить.
Опосередкований господь
і його інституції – держави
не здатні все таки впливати
на ненавчені людські уми
ідолами, ідеологіями своїми,
як і ці різношерсті традиції на Землі:
звичаєві, партійні, чи то релігійні вони.
Та який би не був осуд в цих словах,
та усе це в сукупності є
присутнім у наших життях.
Така ж подібність життя
спостерігається в прошарках нижчих.
Боротьба за просте виживання теж
не має під собою обґрунтованих тез.
Комар живе добу, деякі бактерії лиш
мить,
рослина змінює форми життя щорічно,

та дерева, куці, тварини,
як і популяція людини
теж має певні строки у собі
середньостатистичні.
Тут щось відмирає, зникає,
а в іншому себе вже знову проявляє
і створюється враження таке,
що нами хтось зі Всесвіту керувати бажає.
Та так само хаотично, суєтливо,
як і тут, у цій скорлупі,
що зветься оболонкою Землі.
Щось і тут не так..., чи то кругом бардак,
а, можливо, то є бачення із себе, неборак,
а навколо порядок і всі у благодаті
живуть
і подарунки одне одному несуть...
Та мабуть нам усім навчитися слід
бути творцями у життях своїх
прекрасних енергій позитивних
і на них виростуть правителі нас гідні,
а в них і можливості більші
і вони би з Творцем у молитві
обговорювали би проблеми поточні
і шукали би способи кризам запобігти.
Цього поки що нема
і минувшина лишила нам мало фактів,
хоча вони були на теренах певних,
та і тепер є благодатні краї,
де люди живуть в доброті і щасливо.
Інколи і ми у молитвах (словесних, чи в ділах),
спілкуючись з БОГОм, святим Духом,
Богородицею світу цього
у проханнях, чи то скаргах ждемо
на суд у роки,
хоча допомога буває й вмить
і все таки справедлива вона завжди.
А от злий злого бачить здалека
і вони крутяться навколо районної
голови,
а ті, що теж на негативі в посадах вирости
вже їдуть на машинах важких до обласної
голови,
який вже має призначений час
завітати до прем'єра, чи президента
держави,
який і є господом для нації такої.

Ось скільки помічників у господа є,
то він з ними наші долі кує,
коли за столами їсть хліб і горілку п'є,
вироблену нашими ж руками.
Та й спілкуються вони телефонами
стільниковими
щомиті із потреби і дозволи на шабаш,
чи до краж
тут зразу ж і готові,
а якщо там хтось, щось, комусь не так,
то в болото його під мошок,
кинувши зверху пару гілляк.
Немає кари, нема докорів сумнів,
а лиш потиск руки міцний
і усмішка, як у динозавра.
Все просто й зручно,
а те бидло настрашим
і попу вказівку дадім,
щоб не забували про кару господню.
Хай і несправедливо,
та роти все ж можна закрить.
Не можна засвідчувати зовсім,
що є певний розвиток позитивний,
бо не бачиться його здатність
проявлятися,
не бачиться і устремління в руслі цім,
а є присутня хаотична зміна
у зміні видів, чи енергетичних наборів,
зміна вождів-князів без змін умов
і без якості у житті, які
є видимими і невидимими
без обґрунтувань і пояснень,
а лиш, як певна фіксація
примарних фактів і подій
в обумовленні людським
тих обмежених досліджень,
а з амвонів і поміж людей
ходять плітки хижі,
що вже скоро гряде кінець...
Для кого і за що?
А жижки трусяться у всіх,
розхитувати ж зібралися давно
і на чималий строк — до двохсот літ,
а от до змін позитивних,
до змін так мало хто спішить.
Може хтось інше побачить,
коли зуміє очі промить,

бо всієї цілісності
не здатен умом охопити,
навіть, в одній триваючій цивілізації.
Лиш припущення, здогадки, варіанти,
та про ствердження розвитку життя
із нижчих форм до більш складніших
не знаходять підтвердження,
бо рослина рослиною й лишиться,
а людина не вийде за межі програми,
яку в чіпах уже давно заклали.
Замкнуте коло і кожен вид життя
у цьому ланцюгу має певну форму,
і певний знос, і ланки в ньому такі різні.
Тому не може такий ланцюг
приводити у гармонійний рух
життя всеціле на Землі.
Навіть задатки творящі шукаємо ми
у подібності до невідомого Творця.
А що ж поєднує їх у ланцюг?
Чи є цілісністю вони?
Чи кожен вид живе для інших?
А для кого живе чоловік?
Для кого живе його підвид – людина?
З якими знаннями і якостями? Тупик!
А людина у житті не бачила і не чула
про якості життя оці,
бо князі не показували їх
і не орієнтували підлеглих своїх
до пізнавання, сприйняття і прийняття
сповна у свої життя,
а давали можливості лиш
на кусень хліба і води літр,
та ще й трохи алкоголю,
а потім шоу
і людина відключилася –
брик і без задніх ніг.
От і вся культура буття,
от і всі пізнання для життя,
які дозволялися від імені князя.
Життя ж бо в колі
і не повертається в начало,
у ті прості організми,
бо енергії такі їх
запросто розірвуть.
Тож навіть тварини ті,
які лиш чуть нижчі
не придумали собі

велосипед і не біжать,
щоб у небі політять
на той металевий птах.
Та і людина, нібито, подібністю на віки,
чи в тисячоліття не створила певний вид
у всецілому житті на Землі,
чи то щось розумніше за людину...
Так, клони, роботи, чи біороботи...
та вони є уже тут нами,
бо ніхто не виходить за межі програми
і все живе у світі цім життями
з неможливості умом у пізнанні
вийти за межі узагальнені ці –
зрізав, зірвав, убив, з'їв і так далі.
Одне, однісеньке життя
є для життя іншим як пожива...
То з чого утворюється в людини, в її діях
ця доброта, справедливість, милість,
бажання вбити?...
Нібито одне наповнює друге,
а тут енергії зла, обману навпроти...
Це самознищення – виживає сильніший,
розумніший, чи дурніший;
виживає той, хто вірить духам,
чи живе в ополонках байдуже...,
а може ці дві енергії протилежні
у Всесвіті комусь потрібні?
То в чому вічність? В чому смисл?
І що спонука жити, виживати з усіх сил?
Задля чого? Задля кого?
Бо не вбачається коло, не проявлені
і зміни.

Що ж єднає нас усіх?
Для блаженства якого?
Чи для образ, знищення дурного?
Нема ж потреби іншого вбивати,
бо що з нього взяти –
ні з'їсти, ні користі,
ні себе до небес піднести,
ні доброту складати...
А для чого потрібна справедливість,
милосердя, доброта, любов,
які трапляються без перерв?
Куди вони діваються?
Та і як вони у нас проявляються?
Ця ж людина не вершина,
не вершок творіння,

бо ці якості присутні у всьому є,
що життям у видах проявлене.
Де беруться емоції і дії злі,
коли ми самі злі,
чи лиш лицемірну маску нанесли?
Кому вони потрібні?
Всі бажали би відгородитися від них.
То ж чи є Творець?, бо створивший,
нібито, мав би доглядати
за творіннями своїми
і саме цим про це дбав би
тим Розумом всесвітнім
і бедламу не допускав би.
Та чогось повторюється одне і те ж
в поколіннях, цивілізаціях земних,
та кожен вид не виходить з меж.
Динозавр помер, чи зник, як вид?
А дурні і мудрі по сусідству живуть
і одне одного б'ють, одне одного гризуть,
та все ж не можуть змінити світ,
не можуть рівновагу енергетичну
зберегти.

То для чого жити?
Чи як оце життя таке зупинити?,
бо сила розум перемагає,
а інколи розум бомбами цю силу убиває...
То в чому сила, брате?
Питання риторичне і вічне
та відповідь все ж є,
та результатів всезагальних нема.
Біда, біда і радості нема,
і можливостей до змін нема...
Є, є, та чи людина їх хоче?
Що ж її стримує?
Мабуть страх..., бо культ сили,
боротьби виправдовує усе.
Тоді Земля не рай і благо,
бо життя на ній
є пекло справжнісіньке.
А людина чортом є у ній,
тому вона і не здатна всеціло
у повноті жити і життя любити.
Її щось не випускає із орбіти,
а дірки із цього пекла не знайти,
бо життями можна згоріти.
Згоріло життя, то і думка втрачена.

Забудуться наявні знання, як забулася
і істина.

Нема істини, то нема і життя,
життя благодатного.
Чоловік є черв'як
і це, мабуть, факт.
Жив, помер,
а де ж тепер?
Де беруться життя нові і як?
Нібито, нізвідки.
В чому суть його?
Лиш короткочасна гра
нашого незрілого ума,
та все ж це теж частина
нашого всецілого ЖИТТЯ,
це теж частина нашого БОГа
нашою присутністю і, даючи
відповіді на запитання ці,
ми кріпнемо духом все таки
у цьому пізнаванні себе і світу,
і у цьому устремлінні бути
в енергетичних потоках все ж
з якостями нашого спільного життя.
Вони ж бо дають осмисленість до дій,
дають і міцне здоров'я і ту
хвилю радості приємну.
Та ще коли відчуємо потребу
дякувати ЖИТТЮ і Всевишньому,
то можемо сміливо сказати,
що хороше життя прожили ми
і лишили благодатні сліди ці,
щоб по них інші змогли йти.
Хоча серед суспільства і є
те чисте і святе,
та можливості у них малі,
щоб до інших нести якості ці.
Ось такі пізнання себе
і свого місця серед всіх
у філігранях різних ми
дивилися на себе і із себе,
щоб кожен зрозуміти зміг,
що життя квітує там
де є справедливість,
милість, доброта і любов.
Вони є складники БОГа-Життя теж
і всі хочуть в такому стані бути,
і дію енергій якостей цих спізнати.

То знаймо, знаймо люди всі,
що єдиний відхід від помилок-гріхів,
як очищувальна дія духовна
є добродіяння, милість і любов свята
і джерела їх в Отця-Творця-святого Духа.
Саме до нього маємо звертатися ми
про помилування у сповідях, каяттях;
про допомогу змінити дух свій;
про настановлення на добрі діла,
попередньо очистивши себе
від помилок минулих,
від гріха і того страху,
бо саме дія ця відкриває у нас Душу
для прямого спілкування із Всевишнім.
Нам помічна любов і розрада
у розмовах тихих самого із собою,
як самогіпноз, самонавіювання
і навіть робота одноманітна
в стані єства таким,
споминаючи усіх
Духа святого сподвижників;
споминаючи дії хороші інших і свої,
і ті мудрі розмови з близькими...
Тож вибираймо саме такий путь,
яким до умиротворення і щастя йдуть,
бо приводячи в порядок думки,
почуття і щоденні дії свої,
ми виходимо на благодатні путі,
та і діями такими готуємо умови такі
для родини, роду і сім'ї.
Приймаймо участь в очищенні всі,
поки є ще здоров'я і можливості,
є ці знання, вміння й навички,
а ми активно долучаймося у спільноті,
щоб енергії благодатні єдналися такі
для збереження Цілісності світової.
В добру путь Вам, сестри і брати!

ДУХОВНА КРАСА

Так, духовна краса досить мудро
поширюється просторами,
зачаровуючи собою всіх,
бо і тіло у таких
має природний блиск і шик.
А цей прояв духовної краси
у поєднанні з красою тіла,
то так і в мудрих і розважливих діях

засвідчує богозамилювання,
що, ніби, БОГ милується такими
і тримає їх під крилами своїми,
як зразок для всіх у житті,
хто йде з ними у путі.
Тому така краса душі і тіла
є та притягуюча сила,
яка так знайома нам усім
відчуттями теплоти і доброзичливості
і щирістю у розмові,
бо створює враження прості,
що з такими ми давно знайомі
і взаємини з ними легкі.
Та часто їх люблять щиро,
бо косметика і штучний блиск
є квіткою без стебла й коріння,
та і квітка така по суті є пуста.
Та істинна краса не може проявити себе,
коли нема сонця, води, повітря і поживи.
То так і людина духовну красу здатна
творити при наявності духовних паростків
і всіх тих умов, знань, умінь і устремлінь,
бо доброта і любов красить чоловіка.
То знаймо також всі,
що красу тіла формують батьки,
коли є в стані любові, закоханості;
коли шепочуть слова тихі, ніжні,
якими істину так обережно бережуть,
а саме поцілунком пишність наповняють
щічки рум'яними їм лишають;
коли діточок в цю мить зачинають,
як і торкання ніс у ніс
формує очей і брів розкіс;
коли ж очі в очі – небокрай у них,
вимальовує колір і глибину,
та й по формі є великі,
як і саме торкання губ
формує повноту їх вуст;
коли ж пальцем тато пестить щічку,
то лишає дитині ямочки відомі,
а коли ж торкається губа до вуха,
то і дитина буде капловуха...
А ви вже читачі
перевіряйте самі
у своєму житті,
бо саме при зачатті любов свята

формує форми й риси тіла,
як і їх духовну чистоту,
яка й випишує кожному долю таку,
вистеляючи щасливі дні у житті.
Бо кусаючи поцілунки, як є в кіно,
формують такий кривий рот і поведінку.
Коли гнів і злість є при дії цій,
то і сварки у сім'ю прийдуть;
коли при зачатті ми очікуємо користь,
то і поведінка гнилою буде,
як і обличчя в емоціях набере
таких же форм, а за ними дій.
Та коли одна хіть у голові,
то так важко даватиметься й хліб,
бо відсутні фантазії, мрії,
як основа і творчий підхід.
Тож не допусти наш БОГ,
коли насилля там присутнє, чи користь,
бо цим добавляємо у світ
безталанних сиріт.
Хоча і їм Творець
хорошу Душу посилає,
та саме спосіб зачаття
цю долю ламає.
Ось так значимо знати,
як і в якому стані
нам дитину зачинати,
а доброта і любов тоді
запрошує БОГа в допомогу
і так спільно вони
тчуть шедевр новий,
де гармонійно поєднані
тіло, ум і душа
з тими якостями життя,
з якими проходилося зачаття,
як і сам період до зачаття,
то так і строк,
коли ще у животі нащадок,
а вже далі дідусі, бабусі,
як і інформація звідусіль
може навчати молодих батьків
готувати з дітей янголів,
чи то бузевірів лихих.
Тому емоції позитивні
до зачаття і в періоди ці,
як і спілкування-гра
до років семи

підкажуть батькам
про дитячий талант
і вони здатні вивести їх
на істинні путі
у їх дорослому житті.
Навчаймося усі у житті
починати дії будь які
саме з доброти,
бо вона формує такі
наше щастя на всі роки.
В щасливу путь усім,
хто Благодать у життя свої пустив!!!

ЦІЛИТЕЛЬ

Таке слово є в людським обиході,
та рідко хто вникає в його суть і зміст,
хоча досить часто люди хворіють у житті.
Хвороби тіла й ума знесилюють їх,
та тут людина собі раду дає,
чи то медика шукає,
а от коли Душа болить,
коли докори сумління жмуть,
то ось ця біль важка
для будь якого хлопака.
Хоча болі тіла завжди
з дій лихих і негідних нашого ж ума,
та і в Душі страждання наявні –
і теж від корисливого і бажуючого ума
та саме тіло може вказувати нам
про суть нашої помилки-гріха,
його характер і певний час,
з ким і де порушили духовний баланс.
Душа, ніби, індикатор, контролер наш
і досить вміло вказує на наші помилки,
а коли ми їх виправляємо,
то і болі, негаразди зникають,
та коли ми говорити з Душею не вміємо,
її не чуємо, то болі стають хронічними.
Водночас людина має у житті
доволі широкий спектр діяльності
і тому має можливості робити помилки
будь коли, будь з ким і будь де,
назбираючи хвороб цілий букет.
Лікарі є лиш руками Духа святого,
хоча лиш частина з них
приходить у цей світ
з талантом лікування тіл

і часто їм Всевишній і дає
той дар цілительства,
як і декому з Душею враз,
бо саме такі і є оберігачі
Цілісності кола життя,
часто допомагаючи людям
виправляти помилки загодя.
Цілитель зцілює енергії єства,
шукаючи пошкодження в Душі,
знаючи істину просту,
що коли ми Духом міцні
і душа наша чиста,
то і зовні людина буде така
перед БОГОМ і людьми
у духовній чистоті.
Ось тут це слово й дія ключові
для кожного із нас у житті,
бо ми і самі здатні себе оберігати,
оберігати стан здоров'я у собі,
оберігати від помилок і негараздів
всі дії свої, починаючи з малих.
Коли ми зуміли зі знання,
чи вміємо очищувати себе
від енергій негативних,
які ми плодимо в більшості самі,
то ця чистота нашого буття
і забезпечує нам у собі, як і навкруги,
те коло захисне з енергій позитивних.
Дар Творця до цілительства
є в багато кому серед нас,
хто життям присутній тут
чистотою від негативу
і є мудрим, добрим в діях,
то вони зі стану любові
лиш присутністю своєю
зцілюють багатьох від негативу —
це слова: «Доброго дня»
з усмішкою на вустах,
це порада і розрада,
це і мудра підказка,
це і добродушність, яка
виходить від цілителя такого...
Вони є душею колективу
і вони не задумуються над тим,
що творять повсюди позитив.
Буває, що людина у болячках вся,
та й біди й нещастя не покидають їх,

бо досить багато назбирується в людині
таких помилок-гріхів,
або, деколи, вони в життя свої
приходять з помилками родовими,
то тут уже потрібні цілителі ті,
які мають цей дар сильніший.
Це вже духівники, це вже деякі
психолікарі,
та тут і відповідальність велика у таких,
щоб не нашкодити, бо такі торкаються
Душі,
торкаються, чи долучаються
до дій святих.

Так, цілителі, це саме ті, які
допомагають зцілюватися нам,
щоб повернутися єством усім
у духовній чистоті на ті путі у житті,
якими ми до святого Духа йдемо.
Вони нас і вчать, настановляють
до позитивних дій у житті своїм.
Тож, коли відчуваємо ми
радість-благодать у собі
від таких теплих, щирих слів,
чи то побаченого позитиву у діях таких,
то це і є запрошення нам
від Отця-Творця-Духа святого
до цілительства Душ своїх,
а то і до добродіянь святих
з подяками Всевишньому
за появу таких думок в умі
і вони зовсім не випадкові,
бо крилом святого Духа уже накриті ми
саме для подвигів духовних.
Тож приймімо і несімо ці знання у собі,
а діями такими поширюймо у простори
цю милість, доброту і любов святу,
бо ми запрошені на весілля Всесвіту,
де веселяться душі таких,
хто життєве коло береже
і Всевишньому подяки шле.
Знаймо люди, знаймо всі,
що якщо ми помилку-гріх вчинили,
то чимскоріш долучаймо себе
до будь яких дій позитивних,
бо саме так діють мудрі,
чим вони оберігають себе
і рід від енергій лихих.

Знаймо й те, що коли совість зве
до очищення душ тих,
хто скоїв помилки із користі,
ненависті, обману в злобі умисне,
то, чимскоріше, шукаймо цілителів собі.
Шануймо цю ласку БОГа у собі
щиро з благоговінням на роки,
бо це Творця подяка нам
за виращену любов у своєму єстві
для потребуючих у цім житті
Хай в допомогу Вам буде Дух святий!

ЛІТНЯ НІЧ

Тихо. Тихо сиджу на порозі,
лиш ніч шепоче про щось,
то її розмови зі Всевишнім
про справи потойбічні.
А потім і те затихло,
бо місяць молоденький блись
і зорі над ним маленькі,
а світ неначе зупинивсь.
То так уже із висоти
БОГ складає плани нові
про свої справи на землі
уже не тут, а в Америці.
Задрімали земля і небо
і в тихій млі туманом
запахло водою у півні
і новими ароматами
ранком скошеної трави
із садочка біля хати,
та так приємно їх відчувати
і по новому пізнавати
сьогоднішні свої труди.
А тут вловило вухо,
той вздох тяжкий,
ніби, щось приснилося землі.
Мабуть важко так уже їй
за наші діла людські лихі.
Не може життя управляти
людиною тут, на Землі,
яка у більшості хоче панувати,
хоча є й ті на ній,
хто береться благодать лаштувати,
тому природа із надій
продовжує тривалість днів,
аби рівновагу зберігати.

Та все ж посилає до людей ніч,
щоб лиходійства приховати їх.
Люди міцно сплять,
та за стінами хат
не чути їх снів і тривоги,
лиш нічний чорний птах
попирхнеться в ясені густім,
крилами будячи сад
і все, що є у нім
від жайворона до миші.
Не спиться мудрому йому,
як і тому, хто формує ці рядки,
бо і він стрепенувсь уві сні
і голову підніс догори,
а там купол уже сірий,
хоча при землі не видно ніг.
Прокинувся і я серед усього
і очі вмить вловили,
що і небо зарозовіло.
То вже сонечко до нас іде
і новий день по своєму
всьому і кожному несе.
Місяць з ніччю відійшов,
а зорі побігли у засвіти.
Заворушилися і люди,
там слоїк бемкнув об відро
у тремтячій руці старій,
а ось і сморід тютюну
вітер від дідової люльки доніс.
Все кхі та кхе рідке,
та куди їх дідько несе?
Молодь то ще спить...
Ні, то їх ліжко монотонно рипить.
Лиш правнуки уві сні чути
з мого вікна відкритого
повертаються на третій бік.
Роблю і я видих старечий,
скинувши рядно до ніг,
розправивши руки на порозі,
на якому звечора приліг
трошки відпочити
після праведних трудів.
Тож чи спав я, чи ні,
то цього я й не зрозумів,
бо то була лиш дрімота,
а може й ніч мала.
Мабуть, що й задрімав

на дошках дубових цих,
тепліх і парних,
нагрілися очевидно і вони
під старечим тілом моїм.
Хороша літня ніч,
а день іще кращий
собою уже забринів.
Легко так лежати
і ці рядки плекати.
Вже й чимало їх –
треба мабуть записати,
бо забудуся про них
через склероз недоладний.
Руки простягнув
долонями вверх,
як цього бабця вчили,
коли ми були малими
для ранкової молитви.
Куди спішу старий пердун,
коли іще руки й лиця не омив?
Потягнувся руками до трави...
нема іще на ній роси...
Куди ж це я так спішу?
Не спішу, бо іще лежу,
хоча думки у голові
переганяють одна одну.
Та тут із криші ганку
крапля на руку впала,
то я нею очі і вуста протер
і до молитви готовий є тепер.
Бачу, бачу вже світає
і поспішаю подякувати Творцю
за ніч спокійну і тремку.
Славословити святого Духа почав
і тут же нові плани склав.
Сонце, небо, землю привітав,
бо промінчик кленовим листком
на мене вітання спрямував.
Потягнувся злегка,
щоб судом не взяла
і фіззарядку розпочав,
лежачи на спині –
губами і пальцями поворушив,
плечем трухнув і коліна зігнув,
а потім головою повернув
вправо, вліво, вверх і вниз
і знову солідно зітхнув...

Далі праву руку під себе підгорнув –
реберця захрумтіли,
ніби пакет із лапшини.
Підняв себе до половини
і слова: «Слава БОГу, – прошептав, –
що я іще цілком живий,
що дарує мені день новий!
Хай Благодать у всьому буде!» –
і вже, ніби, голосно сказав.
А чого? Чи то так... уже,
нібито, ж і не спав...
«Доброго дня всьому і вся
ким наповнене життя!».
Ух, а за яблуною, самшитом
вже крекче сусід, дід старий,
відсовуючи засувку в хлів,
а я ж іще лежу, ніби, молодий –
лиш сьомий десяток минув...
Та на цьому стрепенувсь.
Бо півень, ніби, з переляку
крилами в хліві залопотів
і своєю пісню величальну
дню новому прогоготів,
але сьогодні вже нову.
Заворушилося усе в хліву:
кури вже проснулись
і чергу до гнізда встановили,
а ті, які хитріші, чи лінівіші,
мабуть, в людей навчились
вже дзьобами своїми
стукають в опорожнене коритце;
коза лобом стукнула по дверцятах,
а кура дурна скочила в каструлю –
сонна, сонна ще,
та муж збудив і спати не дав...
Стала на край і знову її крик...
перевернула воду, мабуть...
Пора, пора й мені
приступати до справ своїх...
Це ж, мабуть, день новий?
Та чи й була ота ніч?
Її ж ніхто й не лічить в часі,
хіба що солдат строковий,
пожежник молодий,
та ото дід старий...,
бо першому служба йде,
другому зарплату несе,

а третьому всеодно: день, чи ніч,
і є та байка з отаких от слів.

МІРКУВАННЯ

Соромно і самотньо так мені
у цьому світі превеликим
говорити і писати про якість життя,
що мають коріння духовні і ця жага моя,
яка оволоділа мною при житті
у пошуках істинних його джерел.
Так стукає мене по лобі щодня
своїм масовим несприйняттям
і речі ці нікому не потрібні,
бо дожилися уже ми усі
до духовної бідності так,
що хліб і вода у нашому розумінні
була і є основою життя, а не складником.
Тому й споживацтво
так сильно вкоренилось в умах,
що просять хліба і грошей,
а потім лиш зможуть послухати СЛОВО.
Мабуть, не першим воно й було,
а вода і мінерали,
та повернути людей до першоджерел,
ймовірно, не вдасться ніколи,
хоча саме словом досягнули мети,
коли людство на Землі
організовувати в общини почали,
то так і до сьогодні словами
маніпулюють людськими умами і їх
життями.
Можливо, що і ми загубилися у житті,
зійшовши з тієї дороги,
що кожного веде додому,
та чи доходять вони туди,
то це і є питанням великим.
Саме сьогодні слово по суті
стало так значиме у взаємовідносинах
людських
і саме ним відрубали нам пам'ять
про минувшину,
і саме воно стало перепорою
в пізнаванні майбуття, як табу.
Людина серед усього живого на Землі
не є чимось індивідуальним і розумним,
бо за стільки тисячоліть
показала себе, як руйнівник.

А от мудрість життя
ми здатні спостерігати
і в інших учасників буття.
Тому людство і не здатне
засвідчувати фактами
про духовне зростання людини кожної
у цьому коловраті енергій,
чи в самодостатності своїй,
як і про свою духовну зрілість,
бо і на цю зрілість енергетичну,
як на зрілість кожного плоду
у житті є свої споживачі.
Паразити вони, чи лиш споживачі,
чи то умова для розвитку
Розуму великого у Всесвіті цім
закінчується у пошуках
при визнанні тупості пізнань,
тупика, зупинки...
А де ж дівається енергія їх?
Чи знову дробиться до простіших
в формах і скупченнях інших?
Що дає життя на Землі
протягом цивілізацій всіх?
Відтворювальне коло...,
а окремі виходи із нього
лишаються в артефактах інколи,
чи лиш космічний пил,
який умовою для життя стає тим,
хто простіше проявляє себе
життям у колі цім.
Хоча знаю, що дім усе ж є,
та мочі нема у мене,
щоб відкрити двері до Душі,
до цієї програми наших дій,
щоб вміти її змінити,
та чи буде відповідальність перед життям
у таких відкривачів.
Не бачу, не відчуваю і довіри не маю,
а без цього я сліпий, глухий.
Тому й далі на роздоріжжі стою.
Нема радості, нема,
хоча, нібито, знаю ці маршрути,
та сліпому по них не пройти.
Знаю, що, нібито, в путі,
та не можу по них іти,
бо цілком сліпий,
бо обмежена можливість Душі

і сам рух, як Дух обмежений
для пізнання хаосу, чи порядку,
як великого замислу, чи дій
з програм закріплених
з амплітудою коливань недоторканих
в паралельності поширюваності їх,
чи то в пересіканнях проблемних,

больових

серед хламу помилок, суєти
в обмеженому біоціпі,
де відчуваю велику потребу у собі,
щоб чимскоріше відкрити її.
Хоча ключ у сповіді і каятті,
в очищенні єства
від наявних помилок-гріхів,
які стримують своїм тягарем нас
до творіння доброти, чи якостей духовних
у доступі до замка на дверях,
за якими і є ці знання на на загал.
З практичної сторони, то і вони
не потрібні й нам у житті,
бо це уже ступінь творців,
як клан, як устав, як інші рівні
у інших функціях і можливостях,
але й далі цей відомий гвинтик.
Ні, не гвинтик, а гвинт,
що скріплює коло життя це.
Будьмо зрячими у житті
і берімо лиш з потреб,
бо Цілісне життя – це рух,
як і сам наш організм,
бо коли він у колі є,
то насиченим буде.
Та коли важко нам
від помилок і перенасиченості,
то ми вимушені зупинитися,
а коли вже зупинивсь,
то це явно свідчить всім,
що в житті я заблудивсь,
заблудивсь в думках,
заблудивсь і в ділах –
і так гірко про це знать.
Та довіру маю,
бо сповідь перша
полегшення дала,
хоча й залишилася
помилок купа

і тому, можливо,
продовжую шукати
по закутках єства
залишки бруду
з надією, що буде диво.
Бо Творець увесь час
милостивий був до нас
і дозволить чаду своєму
прийняти Благодать таку,
якою Душа зцілиться
і зникне життєва сліпота.
Хто стукає, тому відчиниться.
Так, це повторення,
це повторний хід,
що так на перший подібний.
І так буває, ніби, у кіно,
де актор показує усім
чужі дії, ідеології, думки,
пропускаючи енергії ці
через своє єство,
задіюючи тіло, ум і душу –
тіло в емоціях, рухах, словах,
а ум і душу для втілення,
застосовуючи ту можливість, чи іншу,
щоб торкати струн Душі,
щоб торкати уми людські,
які давно прив'язані
до перегляду фільмів,
для перегляду життів у інших.
Саме так ми навчені
і тому знову й знов
повторюємо помилки,
як у дні, то так і в житті,
залишаючи їх рідні.
Ми великі мастаки
дивитися на життя інших,
але не на свої, щоб саме трюком цим
бачити помилки свої
і навчатись їх виправляти
після закінчення роботи.
І це буде основна перевірка
своїх дій у цьому дні,
як молитва наша вечірня
уже з планами на день новий.
Еврика! Ми здатні мінятися самі
і на цих змінах навчатися,
набуваючи досвіду-мудрості.

Тут і труда не так багато,
та і тут ми покладаємося на богів,
а ще гірше, коли шукаємо
ворожок, екстрасенсів, психологів,
чи служителів із церкви.
Лиш невибагливі до зваб
здатні міркувати мудро
і вони знаходять себе, чи тих,
хто собою носить вміння і знання ці.

СПОВІДЬ

І знову сповідь-каяття мої...,
можливо, до часу комусь будуть помічні,
бо мова тут іде про обітниці свої,
коли я маю говорити правду завжди.
Пишу, бо певний досвід уже є,
як і бачити той гнів, чи злобу,
яка у співрозмовника виникає,
коли я правду кажу йому,
бачачи помилковість його дій,
дій амбітних, егоїстичних,
бо та озлобленість раптова,
його особисте «Я» торкає
і є те відчуття,
що я так дію для приниження,
коли правду промовляю.
Ось так я долучаюся свідомо сам
до збільшення енергій злих,
бо суть їх одна і та –
чи зі злости, чи з правди вона.
Ці такі думки теж із досвіду-пізнань
і так прикро на Душі подеколи,
що часто думати почав:
«Можливо, краще було би всім,
якби я промовчав у ту мить?»
Та правда мала би зупинити
дії неусвідомлені, брудні,
бо за ними часто результати
зовсім не хороші були –
осуд від незнання і нові звинувачення,
а це вирощування у просторах
енергій негативних нових.
Я часто прошу Богородицю святу,
прошу і БОГа святого, Духом міцного,
щоб настановив, розуміння дав,
щоб у наступних діях таких
себе стримувати допомагав

і правди з моїх вуст не випускав.
Особливо тоді, коли співрозмовники
були одні і ті ж, чи то зовсім різні,
усвідомлюючи те, що ми
не випадково зустрілись.
То чи правильно діємо ми,
коли із такого бачення суті,
оголошую душу свою,
чи то ці слова є з нашого ума,
як прояв спокуси Диявола,
чи як потреба Всесвіту у мить цю,
чи то все це є іспит від Творця?
Хто ми є? Чи десниця Творця на мені?
Чи дияволу ось так служити став?
О, Всевишній, настанови
у цій сповіді-каятті себе очистити
і осад, осуд, біль, страждання у серці
такими діями моїми не простими
не накопичувати при житті!
Хай Благодать свята буде у мені
і ви, любі читачі, прийміте її!

ПОСЛАННЯ

Добрі батьки – це щастя у житті,
а наші знання ці, уже як досвід,
дають нам шанс, щоб і ми
добрішими були,
навчаючись цього завжди,
бо Душа несе в рід те,
що радість принесло у житті,
чи то біль велика залишилася в Душі,
залишивши зміни-шлаки в ній.
Тож знаймо люди це
і у житті шукаймо способи,
щоб радість і благодатні дні
давали можливості для молитви,
через які енергії такі
до Всевишнього через Душу текли.
А далі Він у програму-долю
вносив зміни у флешку-Душу,
посилаючи в родину нашу
нащадкам нашим при зачатті,
даючи можливості такі зберегти
щоб ці якості духовні цвіли,
продовжуючись у родинних таких.
Коли діти бачать батьківські помилки,
чи зустрічають в інших їх,

а це свідчить лиш одне —
відображення дзеркальне,
як факт, що вони є у нас
і приходить розуміння нам,
щоб ми не повторювали помилок таких,
а застосовували мудро дії ті,
які не потривожать уми людські
і в нас народиться радість відчуття,
що правильне ми прийняли рішення.
Ось таких дітей жде Творець
від своїх маленьких творінь
на благо собі для наступних поколінь,
бо в цьому Він увесь.
Коли і ми зрозуміємо цей процес,
то уже свідомо долучаємо себе,
то і діти дітей візьмуться за таке.
Тож долучаймося люди жити
в милосерді, радості і доброті,
маючи століття, півтори
народити у цей світ
істинних будівників
раю на матінці Землі.
Молодих мало хто вчить
жити в гармонії з БОГОм святим,
який Духом кріпкий і вічний,
а в роках зрілих ми усі
вчимося, працюємо до втоми
і народжуємо у радості дітей.
Тому сьогодні у старих
є час для споминів
і саме вони хочуть з тими жити
з ким буде тепло і приємно,
а це ж наш Отець-Творець-Дух святий,
то запрошуємо усіх, усіх старих
до молитов-розмов з Тим,
хто жити вчив і життя нам дав.
Та цієї істини не знали ми,
бо раніше багато бажали,
мріяли й хотіли черезчур,
віддаючись звабам простим,
хотіли всього хорошого,
та все більш і більш
і подеколи обманювали, гнівалися,
зраджували і билися...,
а про місію життя й забулися.
Прости Отець-Творець-Дух святий
своє творіння зі своєї милості

і дай всеціло віддати всього себе
у днях, роках, залишених для мене.
Тож спробуймо підтвердити ми,
що здатні, як Творець, ліпити
у цих роках старих
правильних з молодих.
Так, саме слів, емоцій, дій від ума,
який в людині разом з тілом відмира.
Він припиняє діяльність свою,
бо зникають його енергії всі
і зникає його джерело,
яке нашим життям було.
Хоча ми умом обумовлюємо те,
що життя у його відновлюваності
через народження нових тіл-джерел
зберігає цю ілюзію вічності.
Вітру, сонцю теж нема кінця.
Мабуть, вони мають джерела теж
і саме енергій таких,
які і забезпечують безперервність,
забезпечуючи невидиму вічність
енергіями знань через уми людські,
які лиш стверджують цей факт.
Тож пояснення цілком ймовірне
і для цього набору енергій, який ми
надаємо людській психиці-душі,
енергії якої можуть рухатися далі
ніж енергії ума і тіла.
Та і ці енергії, як знань носії
теж не є вічними, бо і цей
числово інформаційний пристрій
має здатність припиняти свою діяльність.
Він теж потребує дієвості і руху,
чи то відновлення таки
для прошивки програми її,
то і має певне джерело,
яке ми Духом обумовлюємо.
І саме всесвітній Дух, як субстанція-рух
несе енергії для Душі,
де дух є літаком,
а душа лиш пасажир.
Вийшов з людини дух,
то і душа полетіла з ним.
Коли Душа по Замислу Творця
знаходить нове тіло для життя,
для творення енергій ним,
то така Душа прийме участь теж

і далі ж енергіями тими ж
буде творити якості духовні.
Ось так Душа, як і енергії життя
створює ілюзію безперервності,
тобто створює ілюзію вічності
і знову ж для нашого ума,
бо фактично проводяться зміни,
перебудова певна енергій цих.
Тому знання Всесвіту по факту є,
як накопичувач-бібліотека Знань,
маючи здатність приймати запити
і надсилати потребуючим енергії ці
за адресами їм відомими.
Те ж є і в стані боротьби
з духом енергій злих,
та тут є хаос, як завжди,
де путаються адресати і книжки –
буває просять книгу біди одну,
а їх приходить дві,
буває що й по тематиці різні,
тому так говорять люди,
що біда ходить не сама...
Тоді, як і в кожній борні
відбувається часткове зникнення їх,
бо і сама Душа при розвитку
у перешкодах здатна зупиняти рух,
чи змінювати енергетичні складники
саме зі здатності зрілості ума
і наявних зовнішніх умов,
які ось так є у взаємозалежності.
Тому так значима наша здатність
переналаштовувати ум у цій грі,
яку життям звемо ми,
бо саме енергії життя
виробляються в цих
складних і простих носіях
у тому асортименті і кількості,
на які є затребуваності.
А якщо є збої тут
і ум діє не з програми,
хоча й вони до-скона-лі,
то порушується гармонія взаємин
і в житті виникають сварки,
які руйнують життєву гру.
Оберігаймо люди себе в думках,
словах і діях від енергій зла
і частіше шукаймо знань

про якості нашого життя.
І сприймаючи, і приймаючи їх,
ми цим змінюємо на краще і умови
тільки в спробах і в пошуках,
знаходячи і деколи відмовляючись
чи так хитаючись неусвідомлено
часто до того спокушаючись,
що у своє життя негатив беремо,
який часто проблемами і болячками

виходить,

бо саме так Душа просить
звільнити від помилок це єство.
Саме, чогось, енергії зла пам'ятаємо ми,
може й тому, що до нього одного
в одноразовій появі у житті
ми звертаємося аж двічі –
перший раз коли приймаємо,
а другий раз, коли воно
негараздами і болячками
напоминає нам про себе
і часом так тривало й тяжко,
бо ми фактично і не навчені,
і не розуміємо, що не чуємо
цей тривожний крик душі,
і не вміємо виправляти такі
помилки на скорому часі.
Та через певний час і на нашу біду
ми ці помилки повторюємо,
та ще й не раз, чи два...,
а коли на наше диво
ми опиняємося у споминах,
то виявляється, що все життя
пройшло у цих помилках
і тому засвідчуємо бездумно так,
що всі роки наші –
це суцільна помилка одна.
Тому і залишаємо підказку цю,
щоб одразу ж схаменулися ми,
що не випадково споминами увійшли,
а щоб почати активно себе змінювати,
хоча уже до фінішу добігають роки,
та зміни все ж потрібні для пам'яті душі
і вона енергіями понесе її
у життя нові і цим, і саме цим
ми добру справу зробимо
нащадкам нашим дорогим.
А якби ми були у стані бдіння,

то не робили би повторно
одні і ті ж помилки...
Та щоб стимулювати вас,
то скажемо й просту річ,
що по долі ми би мали їх повторювати
і на це надходять енергії лихі,
а от коли ми не повторили їх,
то залишилося місце вільним
і туди на нашу свідому дію
зайдуть енергії позитивні,
бо ми не любимо пустоти,
а БОГ, тим паче, і скеровує хутчіш
з доброти щось якісне.
Тоді б ми й спізнали при житті,
що спромоглися себе змінити
і цим би прикладом були
для своїх дітей і онуків.
Ось такий сімейний підряд
ми би замовили у БОГа святого
на радість собі і сім'ї
і на велику втіху Творцю.

ДЖЕРЕЛО ДУМОК

Джерело думок у людини
є одним єдиним,
бо енергії для них
і формують світогляди:
мудрий у житті їх бере,
там де з позитивом джерельце –
чисте і святе;
а злий у пошуках своїх
вишуковує болітце,
де гниль і сморід є.
А є й думки з нашого ума,
які формує в нас спільнота та,
в середовищі якої живемо ми.
Зазвичай, це ум не зрілий і лінивий
і він енергії з інформацій різних бере,
чи то з канонів, законів, ЗМІ,
від шаманів, програм політичних,
то їх енергії є тут, поряд, на дивані,
тобто у найближчому ставку,
де вода застоюна і в жабурнику,
а буває чиста і питна після дощу.
Тому й поведінка їх флюгерна, і думки,
і слова із них виходять такі,

куди дують суспільні вітри.
Хоча саме з середовищ таких
виростають пошуковці істини.
Бо саме так у природі і у Всесвіті є,
що муха в певному місці харчі для себе
бере,

а бджілка квіточку пахучу шукає.
Ось чому ми так і говоримо усім,
що наш стан душі й ума
і визначає місце, де кожен шука
собі енергії для життя.
Не скажемо однозначно й ми,
що по різному буває у житті,
як нема ідеалів-зразків,
то так нема і остаточно ненависників
злих.

Тому ці думки сумні
не для зневіри і байдужості,
а щоб ми обминати їх вміли.
Ось чому мудрість каже,
що скільки людей у світі є,
то стільки ж і доріг життєвих,
якими кожен своєю йде.
Тому не заморочуймося усі
над пошуком джерел своїх,
бо ми побачимо їх,
коли у ситуаціях складних,
наш стан і приведе до них,
бо саме моменти такі
часто визначають для нас зміни
в поведінці життєвій.
А тут трошки пустимо різні думки,
щоб кожен зайшов у життєвий магазин
і вибрав не тільки те, що хотів,
а й те, до чого душа приведе.
Та й думки ці для вас, читачі,
бо тоді ви й спом'янете їх суть
і вони свічкою будуть в темноті,
даючи змогу вибирати вірні путі.
Хай думки будуть світлими
і слова щирими і милими,
а діла добрими
день при дні
у кожного в житті!

СУТЬ ЛЮДСЬКА

Все людство на Землі
у єднаннях своїх при житті
з сім'ї, родини, роду, народу, нації
шанували і берегли у віки
істину-правду-справедливість
у взаєминах між собою завжди.
Вона основа всіх якостей духовних
на яких вибудовується милість,
милосердя, гуманність, любов,
щирість, щедрість і доброта;
на яких вибудовується мораль, етика
і в цілому поведінка людини у житті цім.
Так, в нас є здатність родити,
здатність ходити, міркувати,
узагальнювати, аналізувати, говорити,
їсти, пити, відчувати,
чути, бачити, сприймати,
та фактор БОГа, Духа святого,
духа темного і злого ніхто не відміняв,
ніхто не скасував, та і цьому не бути,
хоча як ми би не обумовлювали
наявні де факто енергії ці,
які так же в нас присутні
і нами є цією плоттю вони,
думками, словами і здатністю мислити,
як і робити вибір результатів,
то так і здатність пам'ятати,
як і здатність себе тримати
в тих межах дій,
які обумовлюють справедливість взаємин,
чи то в межах совісті і в усвідомленості
своєї присутності у житті цім,
як і всецілої сутності-єства
у цих енергетичних побудовах
і проявом впорядкованості, чи хаосності,
випадковості, чи спонтанності дій.
Знаймо, знаймо люди всі,
що фактор існування енергій Всесвіту,
як і їх присутність на Землі беззаперечна.
Вони впливають на нас
і ми впливаємо на них,
як кількісно, то так
і в якостях, чи які.
Якщо ми себе і простір свій
наповнюємо енергіями позитивними,
то вони єднаються із всесвітніми,

які є ніби резервуар-ємність- бак-океан
і при потребі поступають туди,
де виникають в них, як потреби,
а ми їх і нарекли одним словом для всіх –
Отець-Творець-Дух святий.
Наші енергії, ніби краплі дощові,
які збираються у струмки, а далі
в потічки, які єднаються в маленькі річки,
єднаючись уже у великі,
несучи води в моря-океан,
а при потребі хмаринки
доставляють дощем на терени ті,
де виникають потреби такі.
Так діє колообіг енергій
позитивних і негативних у світі.
Тож творячи позитив,
ми і формуємо способом таким
ті крапля дощові
цих енергій позитивних,
чи негативних і вони
уже, ніби, без участі нашого ума,
нашої душі і оточуючої спільноти
з'єднують нас з енергіями всесвітніми,
з Духом святим, чи духом темним,
саме обумовленими цими словами
рух цих енергій всесвітніх.
Суть таких наших дій і Всесвіту
не в ідеологіях,
не в релігійних, чи побутових традиціях,
не в богах, не в духах-рухах, а в тому,
чим і якими енергіями насичені ми,
які енергії придатні творити самі.
Саме з такого розуміння ми
частково змінюємо долю свою,
і беремо участь в тому пряму,
якою фактично формуємо ми долю
нащадкам нашим у сім'ї, родині і в роду.
Та визначальну роль людини,
як і людства у цілому є
у наповненості наших життів,
дій, тих думок і слів є той біочіп,
який має ту програму-долю,
як ми будемо діяти у житті
і там на матриці чіпа передбачені
певні параметри до позитивних змін,
як відновлювальне, чи постійно
наповнювальне

джерело, джерела способом таким,
з якого живе і діє інша цивілізація,
більш розвинутіша у цьому Всесвіті
великім.

Саме вони є творцями
наших таких проблемних
і важких життів на планеті цій,
хоча і наша цивілізація
в окремих індивідах ці задатки має,
та ця малість енергетично
позитивно, чи негативно
на спільноту майже не впливає.
А задатки є, таланти є,
та людина у природі
досить найслабшою ланкою є.
Хоча за такими майбуття планети,
бо саме якість енергій позитивних
і дає їм цей шанс рости,
і розвиватися ефективніше,
наповнюючи цю нішу у природі
саме здатністю до розуміння,
до самоусвідомлення свого стану,
до здатності свідомо міркувати
і відповідно діяти, бо саме вони
здатні створювати умови такі.
На даний час, на ці півтора століття-два,
коли йде активне зростання енергій зла
і активізація у Всесвіті і на планеті,

зокрема, енергій негативних і створили умови,
де вседозволеність є у моді,
де сила, лицемірство і брехня
формують світоглядного ідола.

Тут активно діють емісари з цивілізацій
інших,
вони сьогодні так активно сприяють тим
різними методами і способами,
хто готовий робити ці умови,
в яких ми з гіркотою опинилися,
незалежно від наявних статусів
суспільних,

бо одне покоління не здатне
змінити своєї поведінки,
поки нема у них доступу іще
до формування матриці дій людини.
Є спроби і вони будуть реалізовані
через нашу зневіру і байдужість,

і саме це є реальною умовою,
для збільшення позитивних енергій
та все ж здатне напрямок змінити
у суспільному житті планети.
Засвідчуємо сьогодні вже
що у більшості енергії зла, ненависті є
і багато особистостей підготовлені
ідолами через уми до того,
щоб бути прихильниками сатани,
бо, ніби, саме приналежність дає
і буде давати можливість харчуватися,
одягатися саме з їх енергетичних потоків.
Така погана перспектива чекає спільноту
і те гіпотетичне самознищення їх.
Інші носії життя до цього не причетні,
хоча і відчують вплив
і на самі процеси життя
на поверхні землі з травою,
деревами, повітрям і водою ...
Лиш людина здатна
вибирати результати,
розмірковувати умом,
та є обмеженість чіпом.
Вона може бути творцем,
може бути найбільшим руйнівником
з усіх учасників життя на Землі
відколи змінилися умови
і способи енергетичного насичення її.
Для прикладу і для спостережень

візьміть собі –
навіть в бажаннях, харчах, одязі
і тяги до матеріальних накопичень
люди по своєму стану доброти
менше їдять, менш вибагливі
у марнотратстві енергій тих,
які є одягом і надлишками у статках.
Для людей же злих
завжди всього мало
і це їх спонукає до боротьби,
обманів, вбивств, грабежів.
І лиш наша здатність сприймати
і усвідомлено приймати у дії свої,
щоби ними формувати єство своє,
свій характер поведінки повсякчас і всюди
лежить в умінні надбавати
якості хороші зі справедливості,
чи брати участь у тому шабаші,

приєднуючись до енергій злих,
і беручи у життя здатність
до гордині, гніву, осуду і лицемірства...
Так це наша характеристика
з наших повсякденних дій.

То в залежності від свого наповнення,
ми і вирішуємо усі життєві справи
з тими потоками позитивних,
чи то енергій негативних.

Рідко, коли людина відходить
з одних потоків до інших собою,
або послуговується енергіями
з обох наявних потоків.

Є й таке по попущенню і з милості,
чи то з прагматичної доцільності,
щоб людина визначала остаточно

суть свою –
з Духом святим вона, чи з духами
демона злого.

Тому не наша належність до ідеологій,
до традицій певних,
чи то наша до них прихильність,
чи то дотримання їх канонів, законів,
або тупе слідування їх вказівкам і
настановам

впливає на якість нашого життя –
життя в щасті-радості,
чи життя в постійних болях тіла,
або в проблемах-негараздах-війнах,
а сам процес усвідомлення своїх дій,
як основа вибору того,
що ми з істини приймаємо:
позитивні дії, чи негативні вчинки.

Тому ми питаємо тут кожного із нас:
чи має право людина і конкретно ми
про себе говорити і писати саме так,
що саме вона є еволюції життя вершина,
що саме вона створена по образу

й подобі?
За що, коли і для чого на чоловіка
була покладена місія така і покликання?
Коли сталося так, що ми стали і є раби
і отак сліпими і глухими є по сей час,
формуючи з цього стану в піні зло і хаос?
Раб по суті невільник є,
коли слабку духом людину
поставили у ярмо, неволю,

бо РА, як символ божества,
як символ сонця у віки
у наявній невичерпності
а букву «Б» додавши,
ніби, бидлом закрили
і невільником нарекли,
нібито словом подібним
по змісту й суті
і язичницьке божество поганьбили.
Ми ж вільно жили, як і все живе
серед природи і у Всесвіті.
Мали доступ до енергій світових,
насичуючи взаємини справедливості
на милості, любові і доброті,
та і тіло насичували з енергій цих,
енергіями повітря, вологи і якостей таких.
Де все оце поділося?

Як нам відновити і кого спитати
Про давно забуті джерела життя
і ту здатність у щасті жити?
Як нам відновити умови такі,
щоб життя здобуванням не було
усього в поті чола свого,
бо по факту ми ж вершина
усього розвитку буття
і мали би жити, як оспівані божества.
Ми би мали бути зразком усі
для всього живого на Землі і в Космосі
тієї поведінки, взаємодії

у всецілому житті
на доброті і любові святої.
Так було при створенні Всесвіту.
Чого ми сьогодні глухі і сліпі у діях,
чому ми прийняли всі прояви негативні
у тому гніві, лицемірстві, злі...,
опинившись життями на самому дні
нікчемністю своєї поведінки,
безглуздості бажань і мети?

Тож міркуймо люди всі
і шукаймо способи
зберегти все таки
наявні духовні осередки.
Не так важко відмовитися нам
від автомобілів, літаків,
не так важко відмовитися всім
від надлишкової їжі, в одязі і у взутті.
Нікому тепер не потрібна міграція,

бо ми народжуємося саме там,
де потрібні собі і іншим життям.
Не так важко здійснювати милосердя,
творити любов і взаємини гармонійні,
щоб щирість і доброта між нами була,
а ми із цього були щасливі.
Всі щось лишають по собі.
Та чи людина є такою?
Мабуть, лиш одиниці.
А інші енергії ідуть, ніби, в нікуди.
Та чи так сильно відрізняється людина
від інших учасників життя, як вид?
Досить суперечливо все таки,
бо кожен сам за себе може засвідчити,
що все життя – це суцільний ряд негативу,
який ми несемо день при дні –
лицемірство, обман, гнів,
заздрість, осуд, злоба, гординя,
які подеколи є прихованими,
як і фізична біль тіла, чи окремих органів;
як і страждання душі у докорах сумління,
в картанні умом своєї поведінки
і щоденна вигода і користь,
як і жадоба мати найбільш,
то так і не мати перешкод у їх досягненні
у тих постійних перерахуваннях втрат,
прибутків, як і про банківський вклад:
де, скільки і як щось у когось вкрати,
чи то, хто суперника буде убивати...
Ми повні ненависті і зла
в одному дні, в одному житті
в тих постійних проблемах, негараздах...,
бо по факту саме вони із негативу

виросли.

Та чи кожен з нас може сказати:
скільки творимо позитиву в дні ми
у тих помислах хороших,
у тих мріях про щастя,
у словах щирих і милих,
у тих ділах добрих,
які дають нам відчуття
радості у всьому єстві
з довіри до того, що ми
ділами, емоціями, словами
творити любов здатні.
Як густо росте пшениця,
та довірою стебла так міцні,

що при вітрі, чи сильному дощі
все таки підтримують одна одну.
Та яка самовіддача їй при житті,
коли на одному пні
виростає чудовий колосок
із тридцяти, чи шістьдесяти зернин,
хоча для продовження життя
потрібно лиш одне зерня,
а інші йдуть до господаря в закрома,
чи яке з'їсть пташина, чи миша,
які насичують себе ними,
дякуючи Творцю за ці дари
і Духу цій пшеничній рослині.
Так у всьому є –
квіточка бджолу манить
запахом, кольором своїм
і вона запилює, наповнює
майбутній плід
енергіями тими,
які для життя потрібні.
Кожна людина, як і все у житті
має дотримуватися життєвої істини,
має дотримуватися життєвого кола
і при можливості завжди
потребуючому допомогти
енергетично використовуючи
покликання своє сповна
і до цього запрошує усіх мудрість світова –
«живімо люди всі життям своїм заради
інших»,

бо тут у цих словах є істина свята.
Усе живе життями живе для іуших
і ми це показали на прикладі пшениці,
та якщо ми подивимося на все у світі
саме з такого розуміння і позиції
то ми підтвердимо, що дійсно так і є
у цім життєвім колі саме так і діє усе живе
одне живе для іншого, чи то інших,
то це є той життєвий ланцюг,
який обертає життєве коло,
забезпечуючи енергіями життя усіх,
хто є собою тут присутній.
Одне віддає енергії їжею,
інше енергії краси несе,
інше функції санітара виконує...,
та і людина в цьому ланцюгу
при свідомому уму

в стані радості і зі стану любові
має бути помічником розумним, мудрим
в організації гармонійних взаємин
між усіма.

Саме так має жити світ,
щоб усе жило для інших,
бо це умова для свого ж життя.
Так, поки ми живі,
то ми дбаємо і про себе всі,
тому несимо надлишкові енергії всі
в загальну корзину,
бо серед нас завжди є такі,
які потребують підтримки, допомоги.
То можуть бути діти малі,
чи немічні одинокі старі,
чи то ті, хто спотикнувся у житті...,
а уже ці енергії шукають тих,
хто потребує такої милості,
Ми ж бо не раз у житті
бували в ситуаціях складних
і приходила нам допомога,
нібито нізвідки –
а це так Всевишній
з корзинки спільної
нам таким її надіслав.
Хай це буде всім у повчання,
щоб ми старалися щодня
збирати будь які енергії позитивні
і вони потечуть до цієї корзинки.
Ніхто їх не втримає у собі,
бо вони, ніби, вдих і видих
діють у всіх істотах живих.
Буває що й затримують
ці енергії у собі
з гордині, заздрощів, осудів
і біжать купляти третій автомобіль,
скеровуючи надлишкові енергії у собі
саме в речі, чи дії такі.
Бо надлишки великі
збираються у тих,
хто має трошки своїх,
а більше забирає в інших,
силою, обманом із своєї користі
Ось так трава, дерева, кущ,
вітер, земля, сонце, дощ
віддають себе, своє життя іншим,
а іноді людина погана

все собі від інших вимага
і часто без потреб, а просто так,
вбиваючи собі подібних
ні за що, ні про що,
аби життя забрати,
хоча з дії цієї злої
нічого, ні на йоту нема...
Для чого забирати у когось
результати їх праці,
у жадобі і з користі,
коли є свої руки, ум.
Кожен має певну кількість
фізичних і духовних сил
для того, щоб прожити
все ті ж роки
і стільки ж з'їсти хлібин,
які нам з потреб відведені.
Ми дійсно проживемо їх
в радості і щасті з усім оточуючим,
з чоловіком-жоною, дітками,
батьками, сусідами,
як і зі всім, що є живим
і все таки краще ніж тепер
і вільні би були в діях,
бо не витрачали би енергії
зваб і заздрощів на життя сусіда,
бо хочемо так само жити.
Ми їх таки і приблизно так проживемо,
якщо ми з надуманих причин будемо
бажати жити так, як живуть саме вони,
а не виходити з можливостей своїх.
Хоча фактично ми маємо їх стільки,
скільки ми назбирали в життях
попередніх
при гармонійних взаєминах зі всіма.
І тут питання маємо поставити собі:
«А як і скільки вже у цьому житті
ми саме назбирали їх за ці роки?».
Ось так і згоряємо в зазвисті, лицемірстві;
ось так всі сили і здоров'я віддаємо
заради довгого долара
днями і роками
від зорі до зорі;
ось так животіємо із дня в день,
не маючи часу для рідні,
то для чого ми створюємо ці сім'ї?
Щоб і вони долучалися до цього кубла,

де плодиться енергія зла?
Та все ж створюючи сім'ї,
ми беремо участь напрому
у збільшенні енергій тих при житті,
якими ми по факту і наповнені.
Сказати, що ми, продовжуючи рід
людський,
хочемо, щоб краще жили нащадки наші,
та чогось зациклилися на його
матеріальній стороні,
то це явно путь в нікуди,
бо духовне у всьому є основою
примноження енергій позитивних.
Навчаючи дітей прагматизму і вигод
з мети корисної із застосуванням
лицемірства, брехні, чи сили,
то на кінець життя ми
спізнаємо цю науку гнилу
на прикінцевому житті своєму.
Все повертається на круги свої.
А що лишає людина по собі,
бо у покликанні своїм сюди
мала би позитивні енергії нести,
виращувати якості життя нові й нові,
щоб саме велику частину їх
при житті дарувати іншим
і після смерті тіла їх лишати,
бо вони фундаментом є тим,
на якому має Благодать життя
у нащадках наших зростати
а частину енергій таких
Отцю-Творцю-святотому Духу посилати?
Ось для чого живемо усі ми,
та по факту тепер і уже на одрі
свідомо засвідчуємо самі,
що лиш споживачами були,
та ще й в додачу енергії злі
плодили день при дні,
лишаючи у просторах їх
і викормлювали монстра лихого ми,
бо навіть тлін свій у дурості своїй
ховаємо глибоко у землю.
Ех, люди, люди, чи терміти вже ми
коли й на чоловіка не подібні.
Не подібні ми і на Творця,
а все біжимо, язиком теліпаємо
і краєм ока лиш бачимо ми

кілометрові дні на трасі,
яку життям нарекли.
Ми не хочемо пошуками цими
збільшувати кількість зла,
коли пишемо ці рядки,
бо це є відгуки на таїни,
що саме ми є погублювачами
енергій доброти і любові,
тієї милості і милосердя
у тій кількості, щоб все таки
Благодать зацвіла у житті
кожного із нас.
Хіба для цього так багато треба?
Люди, люди, чи дійсно ми
лицемірами є і зрадниками,
чи є в нас мудрість і любов святі,
які на істині росли завжди?
Та знаймо люди всі,
що в життєвій дорозі ми
мали милуватися природній красі
і енергіями кохувань
позитив збільшувати,
мали би подивитися,
як на хлібній ниві золотій
гойдаються у своїм житті колоски,
і у подяках схиляють голівки свої
сонцю, небу, воді і землі.
До речі, а спом'янімо самі,
коли дійсно щиро дякували ми
сонцю, осені, весні,
коли ми дякували собі подібним
з душевної теплоти?
Ми фактично покинули самі
енергії життя свої
і бажаємо проникнути в інші.
Ми отримали енергії всі позитивні,
а от сусід замок збудував обкраданням...
осудили, та нам не вдається так,
чи то нами оволодіває страх,
та все ж ми прикипаємо еством усім
до речей, авто, замків в інших,
проникаючи через щілину туди,
забруднюючи негативом життя свої,
бо позарилися на чуже
і беремо там усе зле,
то і з нас при діях подібних
монстр до зрілості виросте.

Ми ж і працюємо зверх сил своїх,
ми менше часу залишаємо для догляду
сім'ї –
і так потрошки скорочуємо роки життя
до того остаточного дня,
коли у рідні виникає потреба уже
для нас на чотири дошки і п'ятої трошки,
а окрім того при житті
ви ще й побачите,
відчуєте самі
ті проблеми важкі,
і ті ж болі і хвороби,
на які так теж потрібні
ліки, гроші й час
і той мокрий матрац...
Чи може не так є
серед нас у всій більшості?
Що ви скажете, людища?
Очі позичили у сірка,
а за душею у собі уже давно
доброти і любові нема
і наше життя не пахуча квітка,
нема у ньому життєвих кольорів,
та в цілому ми смердимо,
бо знайомі при зустрічі швиденько
ховаються за вугли, у під'їзди,
чи перебігають до другої сторони.
А ми нутром і в діях є гнилі,
то що залишить після себе бувший індивід
серед нас подібних на Землі?
Нічого, бо скоро у таких вимирає рід.
Кількість енергій у Всесвіті однакова
і рівновага їх теж передбачена,
бо у колооббігу вони
доповнюють одна одну
і цим є фактично двигуном вічним.
Та при бажанні мати енергій більше
ми і забираємо в інших їх,
знаючи про те, що нам потрібні
саме способи і методи негідні,
тобто обман, насилля, чи грабіж
і одночасно втрачаємо саме свої,
бо кожна енергія матеріальна завжди
в певних видах предметів, дій.
Ми так загубили житню хлібину,
але забрали в когось калача половину
і в результаті в одній дії цій

ми дві помилки зробили,
коли би кожен свій хліб їв,
а так лиш маємо частину
при боротьбі і дурні у злобі.
То поміркуймо вже самі,
чи наблизиться до нас і нас таких,
хоча би капля енергій позитивних?
Однозначно і звісно, що ні!
Бо приходять позитивні до нас тоді,
коли у нашому єстві є подібні.
Тобто, лиш в одній дії при житті
ми залишили в собі енергії негативні,
а днів таких буває так багато,
то який буде із нас тато
і які будуть у нього діти?
Та все ж наяву ведемо до погибелі
самі себе і братів своїх менших.
Отак протягом віків таким накопиченням
ми і приходимо в епоху самознищення.
Чого, чого так людина зла?
Поміркуймо разом люди...
Чого тільки в людини нема,
та все мало, мало їй.
Чому ми, знаючи про це
свідомо не долучаємо себе
до творіння енергій позитивних
кожного дня протягом життя?
Чому не вчимося творити
милосердя, любов і доброту?
Для розуміння скажу усім –
одним для застороги, іншим
для впевненості і моці,
що серед нашої спільноти
є і ті, хто має знання, вміння;
хто має методології і змоги,
щоб піднести, на жаль, зі згарища
новий формат взаємин між людьми
і людини зі всім живим.
Прийде і їх час, пора
і засвітиться щаслива зоря.
Багато все таки є в наших з вами
можливостях наших рук і умів,
для яких і є оцей набір слів –
не занепадаймо духом люди,
а творімо енергії позитивні щомиті!
Ось тут, в кінці, і питаємо ми
кожного живучого на Землі:

«Чи ми, маючи ум, маючи таланти,
і маючи вибір на результат завжди,
то чи є в нас відповідальність
перед Всесвітом і людьми
зі здатністю розуміти
без напружень великих
творити щодня
більше любові і добра? «
Знаймо всі, що наша доля і наші життя
залежать напряду від наших дій щодня.
Дії ці для ума і рук нам посильні
і кожен у собі знайде можливості.

* * *

Знаймо люди, знаймо всі,
що найменший позитив у дні,
а якщо і в цілому дні
додається сам по собі,
маючи таку чудову здатність
з подібними єднатись
з тими енергіями такими,
які є у сім'ї, родині,
у кожному селі і місті
нашої держави
і так по всій Землі,
то ці енергії здатні
негатив у проявах різних розчиняти
і радість, щастя серед усіх засівати.
Тому прошу кожного в окремості і всіх –
творімо милість, любов і доброту
для себе і для оточуючих усіх,
то шанси є великі для людства усього
вийти з неспокою, проблем, негараздів
і з тих страждань побутових і в собі
у самі найближчі роки.
Долучаймося і єднаймося енергіями усі,
бо це єдиний і дієвий спосіб вийти
з криз світових економічних і політичних,
зокрема і з війн маленьких і глобальних.
Хай добра воля і розуміння цього
настановить кожного, кожного
саме до таких змін у собі!!!
В добру путь Вам, друзі!

ДЯКУЮ

ДЯКУЮ! Яке слово це просте
і як приємно його чути,

коли за наші слова, чи дії
інші цим словом любов сіють.
Дякую за прощення!
І, ніби, одним словом враз
знімаються вантажі із нас,
а ми готові обнімати, цілувати,
бо наші каяття і сповідь
прийняті Всевишнім.
Дякую за все і вся!
Звучить як розставання-прощання
і, ніби, ця людина від нас іде,
і мить сумна нас огорне.
Можливо розставання не тривале.
Може розставання і віддалі
дадуть побачити у собі те,
що саме ми робили,
бо часто розлука всіх
спонукає до споминів різних.
Тоді там і переосмислення присутнє,
тоді там бачиться ясніш можливості,
а ми простої уваги не звернули,
хоча людина від нас чекала
тих слів і вчинків,
та і ми були в очікуванні.
Чого чекати, коли Душа зве?
Кидай усе і роби те,
що щастя у взаємини принесе,
бо світ увесь чекає на це.
Дякую за гостину!
Бо ми в гостях відчули
нашу затребуваність тут
і вони, напевне, нас іще ждуть.
Так, саме так засвідчує життя,
що у ньому випадковостей нема.
Дякую за подарунки!
Даруючий з радістю несе
божу благодать у світи,
а подарунком хоче засвідчити
про щирі наміри свої.
Обдаровані прийняттям своїм
засвідчують напряду,
що ці люди надію мають
і їх у новій зустрічі чекають.
Тому до багатьох дій таких
долучаймо ці слова прості,
бо в них Благодать велика:
одні говорять з радістю й любов'ю,

а інших прийняття підносить.
Та суть подяки така свята,
що тут, у дії цій, дві сторони
виділяють енергії позитивні.
Вони в них і були,
то вони й виділили;
інші теж носять з собою їх.
Та саме цей стан щирості
і замилуваності з боголюбів
пробуджує усіх з обох сторін,
та і випадкових спостерігачів,
несучи пам'яттю у споминах своїх
на певний час, а то і в роки.
А як багато блага в них
своєю легкістю до зустрічних йде,
бо і Всевишній з висот своїх
посміхається у свої потоки-рукави,
радіючи за нас таких,
бо і ми в такому стані всі
цю подяку в одночасі
посилаємо і Йому.
Частіше слово це святе
говоримо на дії злі,
то воно собою покриє зло
і може залишитися у злодія,
чи і його подяка струсане
і він зуміє відчуту ту любов,
яка у цьому світі є.
Можливо, тоді він
по іншому подивиться на світ.
Дякуймо сестри і брати частіше,
то і життя буде веселіше.
Ось так цими простими словами
засівається Благодать між нами.
ДЯКУЮ!!!

СУМУЮ

Сумно, сумно так мені,
а ще більший сум огортає,
коли дивлюся на людей
і враження таке визріває,
що, ніби, ми усі сліпі і глухі –
ми не бачимо радості у них,
вони ж не бачать у нас її;
ми не чуємо страждань їх,
та й вони не чують скреготу зубів моїх.
Всі зневірилися у житті,

навіть в одному завтрашньому дні
у його красі, у наявності доброти,
а про милість і любов і мови нема.
Нема перших дієвих кроків
до умиротворення єства,
то про спасіння своє,
теж мови вже нема.
А якщо все ж надія є,
що умиротворення в діях
частина людства прийме,
то уже із них дійсно будуть ті,
хто щиро дбатиме про спасіння.

* * *

Сумні люди, похнюплені,
одяг темних кольорів,
розмови короткі про політику,
про господа віддаленого,
про Творця невидимого –
лишилися люди сам на сам
зі своїми триваючими бідами.
Важко шукати серед них щасливих,
і неможливо знайти святих...
Важко, бо сліпі і глухі...
Ніби і знання лишив у книзі,
та не можна крок ступити,
бо, ніби, у глибокому колодязі стою,
безпомічний і вразливий...
Ніби, й жити хочу, та не видно горизонтів –
зліва, справа, спереду і ззаду стіна тверда.
Виліз... Важко, сил нема...
крок наступний зусиль вимага,
як і будь яка дія, то зразу ж протидія.
Не життя, а постійна боротьба.
Зло бере на себе і до всіх...
І ці слова чути від усіх...
Для чого родилися ми
у поколіннях проявлених?
Нема, нема життя вічного,
бо воно лиш ілюзія-міраж,
то ти, любий читач, зваж,
що краще бути дубом, квіткою,
ніж тим хробаком з долею трагічною.
Хто нам дасть Благодать? Лиш самі –
ліниво думка пробіжить...
Хто є продукувачем енергій життя?

Свідомість мовчить. Дух не змахує
крилом.
То яка премудрість Творця?
Не знаю. Це я уже здурів,
коли так написав,
написав, як плюнув,
а Всесвіт на мене двічі плюне
на те місце де я стояв,
бо лиш з гори Душа засвідчує,
що там уже гора більша за Карпати...
І саме з розмірковувань таких
і є уривки думок цих,
з яких проявляється лінь,
відреченість, зневіра і байдужість.
Готовий вмерти вже,
та й смерть по дорозі до мене
на обочині, ніби, мертва лежить.
Як себе зупинити,
як інших від розмірковувань таких
огогородити,
бо не в одного мене вони такі сердиті?
Чи то озлоблення таке на всіх і вся,
то діями такими ми іще більше
наплоджуємо їх,
виروضуючи дух диявола злого,
бо ми уже у боротьбі,
як умова хитрувань, як прояви
крупинки знань,
розриваючи енергіями злими коловрат...
Який же тоді смисл життя
і з чого, і як появляється воно?
Виявляється замкнуте коло,
а ми в ньому лиш білка дурна.
Та, мабуть, це питання є одвічне.
То хіба є мудра людина ця,
що більше подібна на мудака,
яка пише ці слова і впевнена,
що не буде в неї читача.
Тож скажемо тут усім,
що протилежності мають одну суть
і енергіями діють в ситуаціях одних,
індивідах, чи речах,
взаємодіючи якимось так
у цих чудаках
одним боком до одних,
а іншим до других.
Мабуть і потреби нема

копирсатися в таких речах,
а, може, так і треба,
бо все таки я не птах,
та і птах не камінь,
він і не сонце, чи людина –
і все це, ніби, стогін
у ящику замкнутому,
а ми іграшками є
в чийхось руках,
в чийхось маніпуляціях.
А ця мурашка із слів, мрій, надій
цю окоlesiцю плете,
а вона, ніби, райдугою є:
зримою, красивою,
хоча лиш частиною,
як у виокремленості своїй,
та і всього суспільного тла,
що кожного ума і душі торка.
Тому так мудрість гласить людська,
щоб сприймали ми це життя,
як данність, як щастя, як біду
в одному дні, як у житті.
То чого ж тоді думки такі
і не заспокоюють уми,
та і враження таке зі сторони,
що ми усі однакові,
ніби, без душі і без ума,
як лихі злодіячі...
Як зупинити масовість цього,
бо зникне все на матінці Землі
і лиш стирчатиме із неї капець.
Не змінимо ми програми-долі,
та й поки є можливість,
то рук не опускаймо,
бо напруження будь яке,
чи то зі зла, чи то з розуміння
достроково коло життя розірве
і тоді однозначно всіх і вся викине.
Хоча я бачу п'ять поколінь,
та повторюваність відсутня,
а жити є все трудніш і трудніш,
хоча знань про цивілізацію попередню
нема,
та і при наявності її
ми все ж не можемо усвідомити усі,
що доля лиш у наших з вами руках.
Ми не продукуємо енергій позитивних,

то і Всесвіт на них бідний,
а глухий глухого не почує,
як і сліпий сліпого з лісу не виведе.
Бідний бідному не допоможе.
Доброта же і щирість дає теплоту нам,
радість і любов спонукає до змін.
Тому будьмо добрими до людей
наскільки стачає сил і мудрості,
даруймо душевну теплоту
усім, усім підряд,
то ця якість почне множитися
і на цих теренах укріплятися,
то прийде і той день,
коли усе добротою зцілиться.
Тому де є добрі і люблячі,
то там спасуться тисячі,
а там де дім і сім'я
творять Благодать щодня,
то там і люди, і край увесь
знайде обереги і прихисток.
То тут ця Благодать кожного гріє,
гріє саме тому,
що тут була енергетична сила,
сила того місця на Землі,
яке знайшла для себе ця Душа.
Бо сім'я, то дім молитви гуртовий,
то маленьке джерело рідні,
де кожен, де би він не був
зможе благодать і втіху черпати.
Будьмо з такими добрими і чутливими,
то коли на весілля їх позвуть,
то вони нас із собою візьмуть.
Бо милість, доброта і любов тих збереже,
хто їх щомиті у своїх життях добавляє.
В цьому вся основа кожного і наша
у цьому житті із життів, щоб такі
гуртувалися і освітлювали путі усім.
І не розчаровуйся мій читач,
і хай вороги затуляють рот,
то отак, як і я трошки посиди
і своїм життям цю каплю доброти
збережи,
та тривоги в серце і дім не неси.
Бо дім – це те місце святе
в якому теплиться життя,
де приємні творяться діла
і його не забути нам.

Стараймося на зло злом не відповідати,
бо, якщо навпаки, то добавлятимемо біди
і тому кожен себе налаштовуй так,
ніби ти зірка в небесах,
яка світить з висоти,
засвідчуючи про наявність життя,
хоча наших подяк не чує вона,
та світить, світить вона вдень і вночі,
любов і доброту нашу засвідчуючи.

З ДОБРОТИ

Саме зі стану доброти ми
і прожили усі мільярди ці.
Доброта, навіть, з одних рук,
то це явна допомога життю,
яке є таким великим
і міць її як і вічність
не має початку і кінця.
Бо доброта по суті й змісту своїй
є той чудовий стан молитви
з собою, з людьми і Творцем,
бо добрі дії наші іншим
часто спонукають теж таких
до щирих подяк і радості,
а це вже до БОГа молитви
і по факту усім, усім.
А такі дії з доброти
в життєвій сукупності,
засвідчують життєву Благодать,
яку кожен з нас живих
з приємністю готовий приймать.
Саме так доброта
у нас Душі відкрива
і тоді здатні ми
інші якості приймати
часто у життя свої,
а також іншим їх дарувати
віднині і у віки.
Ось чому так просимо ми вас,
мої любі друзі, сестри і брати,
зрозуміти ту істину святу
на якій тримаються основи життя.
Вона у кожного із нас є
і ми часто діємо з доброти,
та все ж і її навчатися кожному слід,
бо без неї ми не спізнаємо і любові.
Саме так у духовному стяжанні ми

і бачимо цей етап і рух,
що доброта і є той поріг
перед дверима щастя,
а за ними любові кімнати
цієї великої світобудови.
Так, любити когось є дар БОГа,
вміти любити наяву усіх і вся,
то це талант без меж,
тому і нам це слід розуміти,
що їй ми теж
можемо у когось навчитись,
починаючи з дій доброти,
бо вона є кожному посильною.
Можна бути сантехніком,
учителем, лікарем, татом,
та не у всіх є та якість життя,
яку називають так просто – доброта.
Тож поміркуймо, хоча би раз:
на скільки би ми покращили умови
для себе і цілого життя,
коли би з доброти діяли.
Тому долучаймося усі
до творення доброти.
Можливо, сьогодні дрібничка є вона,
а якщо таких дрібничок уйма,
то ми відкриємо в доброті ті дива
і те, що з нами чудить ця доброта.
Яке це щастя люди добрі
робити доброту собі й іншим,
коли і дарувальником є,
та коли і цю доброту приймаєш ти,
то теж від щастя готов до неба летіти.
Добра дія енергетична завжди,
бо приводить в дію тіло, ум і душу,
лишає у житті свої сліди,
які через роки побачать всі,
або, як фейверк засвічує у радості
ці відчуття й емоції.
Бо ми енергіями цими
роздаровуємо потребуючим
без цілеспрямованості і зусиль,
які можуть нас познайомити з гординею,
хоча пізнавшого дію доброти
уже нічим у світі не спокусити.
Ось чому доброта такою постійною є,
бо вона «харчується» любов'ю.
Тому поєднання таке

людині і дає
ті відчуття благодаті,
відчуття щастя-радості.
А щастя, а стан щастяв кожному із нас
і є той життєвий смисл, чи сенс,
бо саме завдяки таке пізнання
і засвідчує усім, що ми
обрали правильний путь,
прийшовши із доброти у любов святу.
Щастя у великому, щастя у малому,
то все ж є щастям у житті цьому,
тому так мудрі люди і називають
цей стан щастя-радості у собі,
як Боголюбство, як стан Благодаті,
бо він формує сенс життєвої стезі.
Ми, навіть, уявити не можемо,
як зцілює душі доброта і милосердя
і на які дива здатні вони,
коли ми вирощуємо їх у собі.
Слава Тобі, Отець-Творець-Дух святий,
що ти з доброти
достукуєшся до наших сердець,
а ми тоді думками і діями уже
поспішаємо до Тебе!

ГЕНИ. ДУША. СВІТ

Генна пам'ять у людини
несе інформацію про фізіологію тіла,
та Духом споріднені люди,
які мають ті Душі у собі,
які ідуть із життя
в цьому роду в життя нові.
Душа несе інформацію про психіку
і її долю, і щоденну поведінку.
Та все ж ці два чинники у житті
не дають остаточної картини
про все єство, його поведінку,
бо все таки на дії людини
впливає спільнота і батьки.
Саме поведінкою зовнішньою,
а те в поведінці, що має хитрість і таїну
лежить у здатності сприймати,
чи приймати, як перспективу, як зміни.
Однак енергії тіла, ума і душі
так між собою узалежнені,
що забезпечують єству
стабільність і передбачуваність певну.

ДІЇ НАШІ

Часто помилки, проблеми
є скоєними саме нами.

Вони і збуджують нас і злять,
а ми в такому стані є відкриті,
щоб інше зло по путі збирать.
Збирають енергії такі часто ті,
хто велику силу негативу несе у собі,
бо має від цього відчуття
злорадства і повноти життя.
І все це без затрати зусиль,
бо тут допомагає таким
найперший їх слуга – сатана.
А от у слабших до очищення є

можливість,

бо вони енергетично, нібито, звільнились,
лиш докори сумління, совісті і біль

лишились,

як підказка-допомога до добрих дій,
як дієвий шанс свою поведінку змінити.

Хоча і слабші не завжди віддають,
бо їх єство від зла свого бодрить
і вони є у стані бойової готовності,
щоб битися і перемогти у цій війні
за будь яку ціну досягнути мети.

Тому до таких «перспективних» злодіячів
прилітають на допомогу демони лихі.

Ось тоді ми коїмо злочини великі,
ось тоді вже ми у повному полоні духу

сатани,

хоча тілом на людину схожі,
але душа у нас темна, бо і в сні ми є лихі.

Та все ж себе звільнити можемо ми
і здатні звільнитись від демонічних сил,
коли з Духа святого милості
і одночасних наших устремлінь,
устремлінь родини і сім'ї.

Тому нам потрібно знати всім,
що ми не одинокі у світі цім
і коли відчуємо потяг до змін,
то чимскоріше поспішім
прощення попросити за погані дії наші
і простити тих, хто нас кликав до дій злих,
а коли ми помітимо самі,
що ми здатні утримувати себе
від негативних дій у житті,
то це уже засвідчує нам,

що ми здатні зло не приймати.

Одночасно такий настрій почне
приймати енергії позитивні
і першою із них є доброта свята,
яка свідомо жертвує собою,
аби комусь трошки допомогти.
Тож коли ми зрозуміємо цей процес,
то досить скоро возрадіємо,
бо у нашому єстві виникатиме потреба,
потреба пошуку добрих справ і любові,
як основи життя, як основи змін.

Творімо люди радість і доброту,
бо вони допомагають багатьом
підняти голову свою

до істинного джерела Всесвіту,
до Отця-Творця-святого Духа!

Ми можемо не говорити цих слів,

та наявність в нас енергій позитивних
притягне наше єство усе
саме до подібних енергій всесвітніх
і тоді ці слова самі по собі
полинуть з наших вуст.

Перевіряйте себе!

САМІСТЬ. УСАМІТНЕННЯ

Усамітнення все є фактом тим,

що із кола життя не випадеш,
бо це будуть певні намагання лиш

у пошуках закутка, як спосіб,
щоб заховатися від спільноти,

а подеколи і від подразників життєвих,
полегшуючи тілу і уму обмеженнями.

Так, це різність і різність проявлена
тією боротьбою свого его зі всіма,

та цим засвідчимо і ми,

що є у протистоянні життю всьому.

Не здатне людство, навіть, все,

коли воно у протистояннях здуріти може
своїм намаганням лихим,

складаючи неміч свою

на диявола, чи сатану,

щоб вознести себе до царя природи.

Та все усамітнення, як боротьба

по факту і є самовбивством,

хоча і допомога

в огнuzданні ума.

Самість, як стан людини

відрізняється від дій усамітнення.
Самість є пошук путі духовності
уже при навному свідомому умі,
коли людина в діях відходить
від мирського
і цим розширює можливості
дозрівати духовно у цім житті.

ЖДЕ

Тиша у житті ще ніколи у віки
не покращувала умов життя,
бо такі пізнавачі шукають усамітнення,
відмовляючись від БОГа-Життя,
чи збіднюючи суть свою у можливостях
бути активним творцем енергій
позитивних.
Хоча усамітнення дає можливість всім
очищувати єство своє від помилок-гріхів,
дає можливість визначити свій путь,
яким такий індивід здатен змінити
себе і світ.

Це прекрасно, коли серед нас є такі
пошуковці істини, праведники-духівники
і Духа святого сподвижники.
Бо сама суть і зміст життя – це РУХ
усіх, усіх частиночок тіла
і тих енергій невидимих,
які є проявами життя у нас.
Та й ум часто вчиняє бунт,
як конфлікт своїх бажань
з устроєм суспільним.
Тож і Душа страждає,
коли тиша ходу зупиняє,
бо і вона знає, відчуває,
що тільки дії здатні
і цілком придатні
пізнавати себе,
пізнавати й те,
що Дух святий кожного жде.

ЗНАВЦІ

Пізнання по суті й змісту
є свідченням того, що ці знання
закладені Творцем для нас,
щоб відкритися у визначений час
саме для того, щоб діяти міг
повно і насичено цей світ

в ті періоди хаосу й затруднень.
Він знав, Він подбав, Він побачив,
Він прийшов допомогти,
щоб взаємини налагодити
між усіма учасниками життя
саме через знання.
Тому відкрив їх, давши доступ тим,
хто здатен у пошуках своїх
застосувати ці знання во благо.
Він також знає,
що кожне відкриття
викривлень зазнає
і люди злі з користі
захочуть ці знання
використати для дій не чистих.
Пошуковцям, вченим, мудрим людям,
чи то духівникам відкриваються вони
через пошуки, дослід, досвід,
інформацію в певний результат,
але сама суть відкриття є лиш факт,
факт наявності у коловраті,
як енергій проявлених
в предметах певних, в процесах,
як складників, чи як у закінченості своїй.
Коли подивитися на відкриття зі сторони,
то дія цих енергій була
присутня так далеко у минулі віки,
та лиш виникнувши потреба
проявилася знанням для людства
через відкриття певним індивідам.
Видно так продумано Творцем
у Його Замислі великім,
та вислідковується як назріла потреба
во благо духа для людства,
чи для полегшення умов життя.
А так, як людство дияволом одержиме,
то відкриття у їх руках злих
приводить до трагедій і біди,
а відкривачів-знавців лиш
іменем можуть, чи не схочуть зберегти,
або взагалі сховують, чи викидають,
як кришечку із пляшки, в якій
і був увесь відкриття зміст,
та вже в руках інших.
Тужити тут не слід,
бо плин енергій не в нас,
а коли ми опинилися дотично,

то і за це подякуймо Духові святому,
за ту радість пізнану у собі,
бо інше видійде і забудеться.

* * *

В основному людство все
послугується інформацією
з книг, з рукописів і інших носіїв
і це є лиш, як можливість
для застосування і не факт,
що стане у житті при нагоді,
щоб досвідом закріпитися.
Тому ці розповіді про минувшину
досить часто є далекими від істини,
тому то люди не мають знань
і тому не здатні для облаштувань
такого життя, щоб воно було
в радість із людських надбань,
а не проблемами і бідами давило.
Ці розповідальники не є знавці,
вони лиш диктори,
бо в них хороша пам'ять, логіка
і здатність до збору інформацій.
Багато з них мають статуси професорів,
та по суті лиш професійних інформаторів
і по суті вони лиш педагоги,
які водять дітей божих щодня так,
щоб вони не мали часу для пізнань,
а натомість дітям гогають,
чи розповідають про те
у цьому прекрасному житті,
як екскурсовод у подорожі
по фактах наявних вже.
Так, серед них є талановиті,
які дітям виставляють орієнтири на путі,
щоб розширювати знання відкриті.
Якщо ви вчитель є по суті, то такі
розвивають потяг до пошуків знань,
до пізнань наявного у всій повноті,
щоб розбудити задатки-таланти в них,
щоб розвивалися і зріли уми їх
до того часу-пори самоусвідомлюваності,
тобто діти матимуть знання і навички,
та уже й можливості працювати-творити
і жити в гармонії з душею, всесвітом,
бо матимуть доступ до істинних знань.
Тоді такі пошуковці істинних знань,

мають доступ до духовного святого
і є оберігачами Духа чоловіка.
Так уже облаштований наш світ
і повторюється в цивілізаціях усіх
саме так широко і до дрібниць,
як кожному закладено в Душу-чип.
А ситуація така склалася тому,
що чоловік легковажно втратив суть свою
і цей звір лихий і хитрий
своїм умом інтелектуальним
оволодів технологією цією,
щоб цим чоловіком, як рабом володіти
і от тепер вони зі Всесвіту і вживляють
кожному при зачатті потрібну
їм програму
для контролю за собою подібною людиною.
Та от не задача, а факт, що є індивіди,
яким зламують цю програму,
бо вони духом є міцніші
і здатні до подальших змін,
то це і істинне джерело знавців
і є оберегом тих якостей життя,
якими колись послугувалися боги.
А от знавці, то це ті,
які вже знають що шукають вони.
Це апостоли правди і доброти
і вони в одній іпостасі
є учнями і носіями знань
і цим несуть і бережуть
всю мудрість цивілізацій
про духовні пізнання,
про духовні якості і про те,
як приймати їх у життя для дій
для облаштування спільноти, природи,
як і всього матеріального
і нематеріального світу,
бо вони уже для них давно відкриті.
Та знана дуальність взаємин
між людьми сприяє тому,
що своїм невіглаством і у страху,
ми приймаємо ідеології світських князів,
які мають свій інтерес у всьому.
Та як свідчить життя,
то ці інтереси їх
є суцільним негативом
і по суті далекі від істини
і від якостей життя.

Їх лозунг відомий вже давно:
зробити все можливе,
щоб усі жили в рабстві тяжко
і без доступу до знань.
Однак істинних знань не заховати.
Не може чоловік воістину бути тим,
хто доброту, благодать, любов пізнав
відглибин до вершин навіт з цією душею,
з якою він у життях жив.
Але знаймо люди всі,
що наповнювати дні маємо усі
добротою, щастям, любов'ю,
бо в цьому суть знавця
і путь цей є довгим.
Тому саме з цього знання,
що світ такий тремкий і брентий,
то в цьому пізнанні
будьмо орієнтиром всім,
навіть тоді, коли у цім путі
будуть розчарування і зневіра,
та хрест свій гідно неси,
бо людей до святого Духа вести,
ми Йому поклялися.
Знавці це знають і тому заявляють,
що фактично світоустрою не знають
і цим правду всім говорять, бо знають,
що ці енергії Творець
так, чи інак роздарить.
Та і знавці будуть у їх числі
і та напрацьована, зібрана доброта
повернеться до них благом
у нове насичене життя.
Знайдуть знавці, чи їх наступники,
то це залежить напряду
від способу їх життя,
від здатності прийняти ці знання.
Знавцями є ті, хто шукає знання істинні,
бо вони очима, слухом, відчуттями із душі
дивляться в глибину безмежну,
дивляться в майбуття на роки, віки.
Істина ж є у всьому –
в словах, діях, подіях,
та так є обумовлена людьми
за проявами у собі.
Якби люди знання ці
прийняли для життя змогли,
то вони дійсно жили би, як боги.

ПЛАЧ

Для чого нам так жить,
коли ось так Душа болить,
коли за усе ціле життя
помилку поганих за роки ці
так багато лишив по собі?
Нема нічого гіршого у житті,
ніж наші обмануті надії.
Був позитив, був і негатив,
та саме добрі справи
нас щодня устремляли.
Ми особливо й на помилки
уваги не звертали,
бо думками і ділами
вже у майбутті перебували.
Було в нас і зло,
коли у днях не везло,
та ми уваги не звертали,
та ми їх не виправляли,
а вони гуртувалися, росли
і до гніву привели.
Допоможи БОГ святий
відійти від гніву у собі!
Хай ці енергії зла
будуть нам у повчання,
щоб ми зуміли з любові
очистити єство усе!
Прощення просимо у всіх,
у кого потривожили ум,
кого обманули, кому не допомогли,
маючи можливості у собі,
кого образили, прогнівили,
з ким не по совісті вчинили...
Водночас прощаємо й самі,
сповідаючись, каючись у ці дні.
Так, не можемо жити в муках важких,
де тіло, ум і Душа не мають спокою
ні на мить.
Не знаємо як усе це зупинить...,
мабуть спокою нема і не зупинимосся
в помилках.
Душа мовчить, ниє, болить
і вісточку від Творця-святого Духа нема,
а ум іще поспішає
і ці слова сюди поміщає,
та й тіло бачить, чує,
не перестаючи друкує...

Яке то щастя знати,
знати, бачити і відчувати,
що саме ти змінами
виводиш інших на путь нащадків,
бо і відчуття приємні є тоді,
бо відчуваєш дію Благодаті,
яка саме входить в єство усе.
Ось чому добродіячі
є, ніби, воронами білими
у нашому втомленому суспільстві,
бо, мабуть, кількісно лихих
у цім світі більше,
та й потуги воно збільшує,
бо у них всі енергії в напрузі.
Та хоча такий перекося видимий
кількісно енергіями негативними,
та все ж духовна міць
береже нас і світ.
Та які би дифірамби ми не співали,
то рогатий звір лихий
досить сильно ділами
серед нас вкоренився.
Тому плачемо на роздоріжжі цім,
нібито, побачили життєвий орієнтир,
та й засторог не видно на нім,
а насправді діла вперед не йдуть,
лишаючи на флешці байти,
та до видавництв і бібліотек,
як і до читачів дія заговорена,
ніби, просять руки опустити
і одним днем жити,
як той раб у господа,
та і на іншу життєву путь
не пускають нас ступити.
Ще живими поки є
і думки цікаві Сущий посилає,
складаючи їх у рядки,
та відчуття, ніби, мертвим єство є —
чи то затребуваності нема?,
то хай би душею із життя відійшло,
щоб не турбувався ум
і не наплodжував зло.
Зла поки нема і це засвідчує нам,
що ці слова в рядках у книгах цих
очікують тих, хто за нами йде,
то це й пояснює те,
що ми на роздоріжжі є

в стані очікування тих,
хто їх далі понесе.
Два путі визначилися у мені,
та Душею і єством хочу йти
до Отця-Творця-Духа святого
з довіри Його до мене
і розуміння дару того,
що ця важкість засвідчує,
що, мабуть, вибраним ним
дається вона саме тому,
що вони донесуть істину до дому
через труднощі і перешкоди,
через сумніви і спроби,
бо Сущий воістину знає,
що такий з путі не звертає.
Тому й Душа таких уже назавжди
покидає життя на Землі
і розвивається у всесвітнім океані,
як єдність цілісна святого Духа
з милістю й турботою про всіх.
Та все ж неспокій, Благодаті нема,
тому й просимо полегшити
страждання ці,
та і тут, мабуть, маємо пройти цей путь,
бо і на це є воля Твоя,
та і ми не готові до боротьби,
як метод, як спосіб сатани.
Тому краще терпіти й далі
без помочі і в печалі,
бо інше невідоме вже нам,
щоб осягати майбуття... Ні.
Тож ця пригніченість періодична
все ж збільшує енергій зла
і так ще більше розкошує
лихий диявол в нас.
А ми немічні у малості своїй
і не можемо на весілля прийти.
Нібито і звані були,
та місце й час перенесли.
Проситись не будемо.
Ні, це не гординя, і вже не обида,
а байдужість, зневіра, темнота,
якій назву ми дали — біда.
Біда в нашому приземленому єстві.
Біда для оточуючих і рідні,
а найбільше для сім'ї.
Тому усвідомлюючи оце все,

просимо Тебе, святий Дух
і Богородицю життя
їм хоча би Благодать пошли
во ім'я любові і істини,
а в іншому – на все воля Твоя.
То хай і буде так.
Так, ми ждали, та і шукали,
а на кінці цього путі
так себе поганьбили
в очах сім'ї, рідні...
Бо пізнаючий себе
завжди до змін іде,
а змінений непередбачуваним є,
бо змінений ізотоп небезпечний,
бо знаючий себе і світ
для такого є важким,
важким у прийнятті, як і тим
чим наповнений є він.
Плаче душа в отакого,
а сльози не течуть,
бо душа уже за колом
і не тривожать її
дії, ум і емоції.
Цей плач мій за себе
і за тебе, моя сестро і брат,
за кожен колосок пшениці
і за кожен вранішній горизонт.
Нема сенсу жити,
нема по чому сльози лити,
бо не змінити малості тремкій
ту велич сатанинську.
Тому його суспільство не прийме,
та прощаємо тут публічно,
бо ніхто не вчив бідолаг таких
до пошуків благодатного життя.
Так, їх навчили змагатися, боротися,
навчили матюкатися, вбивати,
а от все таки і не вчили жити.
Відсутність підтримки,
невизнання і мовчання
сім'ї, спільноти і Духом святим
мене вже вбили
і віднині цей олівець
напише ті слова,
які поставлять всьому кінець,
бо він не зміг
оці слова донести до всіх.

На все воля Твоя, Всевишній!,
але на моя. Моя затоптана на землі,
хоча квітла уві сні
тим абрикосовим цвітом
на стовбурах чорних, голих,
а ми в білому снігу
і покривати намагаємося чорноту
у тій темній дорозі,
що назад біжить,
з іншої ж сторони
білий сад весняний,
бо дає розуміння нам,
що залишимося тут життям.
Так, нема Душі у собі відтепер,
бо вона вже світить
своїм благодатним вогнем
тими словами, які ось тут
ми разом з нею лишали.
Тому взявши цю волю,
то і я є в стані вільнім
від обітниць і очікувань,
від зла і марноти
і хай ум мене веде
куди бажає ще,
де є іще вода, хліб і сіль,
та писати я відріксь.
Прости Богородице, матінко моя!!!
Прости за все, за все!!!
Соромно нам,
що писанню вісім років віддали,
а могли би у колі сім'ї побути
простотою житейською
серед дітей і онуків.
Соромно, соромно сільському хлопаку,
що захотів шукати істину,
що хотів долучитися творити доброту,
хотів спізнати доторки любові,
та не судилося мені,
а лиш деколи словами тривожив
людям уми...
Прощення прошу в Тебе, Всевишній!
Пробач Отець-Творець-Дух святий,
що осквернив себе і простори ці
цими думками із поганих слів!
Прости, що не борюсь,
бо не маю моці Духа у собі
і тому життям оцим

у лабети диявола кочусь.
Таку, мабуть, маю карму, долю
у програмі біочіпа від творців
цього світоустрою людських умів,
хоча устремління все ж мав
і щиро, щиро так бажав
отримати прихисток у Тебе,
щоб пізнати життя святе.
Ми не хочемо бути болем,
болем для дітей, сім'ї,
болем гірким у Душі,
коли серце знає кривду,
а ум опирається з користі.
Тому так воліли у житті
відкритися Душею на віки
щиро і без будь яких умов,
щоб у нас і між нами була свята любов.
Та, мабуть, з'їдять тіло,
ці суспільні князі,
як було уже не раз з такими
за всю минувшину,
та все ж ці слова
пагонами проростуть
добродіяльністю і любов'ю
на цій ниві життя
на два тисячоліття,
чи і більше,
то і це приємно знати
і радість відчувати,
що і наша участь у відбудові
залишає сліди чудові.
Хай усі нас простять
і хай сил вистачить у нас
простити всіх на Землі,
щоб прощенням омити їх,
щоб кожне життя пізнавало
ту святу Благодать,
яка є жаданою для кожного.
Хай усі пізнають її,
бо ми так по ній спрагли.
Тож на все воля Твоя
нині, прісно і з цього дня!
Та знаймо, що ця місія очищення
на рід чоловіка возложена
і тому маємо розуміти це,
а з розуміння приступати до дій,
навчаючись творити доброту,

милість, милосердя і любов
і сумлінно бережимо якості ці
за основу наших життів.
А я пишу ці рядки
і цілі фоліанти книг,
бо вони залишають енергетичний слід
для наступних поколінь.
І я не хочу бути нерадивим рабом,
який закопав у землю свій таланти,
бо мені Отець-Творець-святий Дух
його дав,
а я його у своїй місії устремління і прийняв,
щоб самому дозрівати духом
і радувати щодня Всевишнього.
Довіру маю у собі
до творіння Всевишнього,
до здатності багатьох,
які зможуть шукати істину
у своїх розмовах-молитвах
і в щоденних благих ділах,
бо саме дії такі можуть все таки
Землю і дещо на ній спасти.
Кріпимо Дух свій повсякчас і скрізь,
то Благодать пізнаєте при ній,
пізнаєте можливості нові
у цьому прекрасному житті.
Дякую Вам, сестри і брати,
що книгу для читання взяли!
В добру путь Вам, сестри і брати!!!

БІЛЬ МОЯ

Коли ж мій син
прочитав сповідь цю,
то так сумно сказав:
«Якому читачу ти пишеш ці вірші?
Люди ж не читають книг взагалі,
тим паче, на тему таку?
Про який потяг до знань
в цьому суспільстві байдужім
пишеш ти?
Коли якості духовні не в пошані,
бо суспільство притьмом очманіло
і в ньому всі бажать грошей багато,
намагаючись здобувати їх завзято –
хто здоров'ям і силою своєю,
а хто хитрістю й нахабством,
інші зрадами, обманом

хочуть володіти капіталом...
і так далі і тому подібне.
Суспільство практично все
лицемірне, корумповане
і шахрайством хворе, навіть, у сім'ї,
і так змішалось у собі
народами, націями,
загубивши духовні корені родові? «
Можливо він і прав,
та такий і є передбачуваний результат,
бо Всесвіт слідкує за тим,
щоб на планеті рівновага енергій була,
а на цю тимчасову насиченість зла
прийде той час і пора,
коли наше зло саме себе і знищить,
виходячи з того, що його природна суть
у боротьбі-війні до самого кінця.
Та все ж залишаться в основному ті,
які у поневіряннях якості духовні
берегли,
у ці роки криз, реформ, як суєти,
яку спеціально готували князі,
які не говорили про зміни у собі,
якими б ми покращували якість життя.
Взявся і я написати останні слова
в книзі цій, як останній, хоча іще є ті,
які в рукописах лежать, в зошитах
студентських,
бо так важко, важко бачити і відчувати
скільки горя і біди серед людської
спільноти,
хоча й лицемірна вона до самих кісток,
хизуючись машинами, штанами, домами,
бо нема в роботі веселості і завзяття,
яку роблять собі, чи за гроші чужим –
отак тям-ляп, аби скоріш,
або в розмовах глупих проводять час.
Видно повсюди зло
і ту ненависть до життя.
Забули ми про добро,
як і про інші якості святі.
Нема нам у цьому оправдання,
нема і радості у житті.
Нема впевненості у завтрашньому дні,
тому нема надій і мрій.
Всі ходять сплячими і відреченими,

нема творчого завзяття і радості,
та лиш гіркота, сум і біль світиться очами,
і в тих усмішках кривих,
і в тих руках-рухах, що теліпаються,
і та хода, ніби, похоронна –
і цього не заховати,
не заховати нещасний стан...
Я і сам такий нещасний
у роках останніх
за себе і за світ,
та відчувається така активність
в цьому духовному падінні.
Так, поміркувавши про свою біду,
хоча лиш з позиції своєї,
то, мабуть себе й когось осудив.
Тому теж не слухайте таких,
бо почувши, побачивши,
а потім все ж біжимо
співчуття і милосердя
лицемірством проявляємо,
не відаючи про те,
що при наступній нагоді таке
в нас корінням і проросте,
а ми опинимося в негативному ярмі.
Таких прикладів чимало,
та ми стараємося обмежувати себе,
щоб усі описувати, бо не нам
знати в чий уми ці слова будуть падати.
Подивився комп, телефон, ТБ – хороше.
Трошки щось побачив,
навчивсь, огорчивсь,
а в основному ж тілом відпочив,
хоча достатньо негативу надививсь.
Зберкнижка добре діло:
гроші в банку бережемо,
та ще й проценти додаємо,
а лопнув, то й забув про те,
що у світ море сліз пустив.
Багато негативу до цих пір...,
а які зручні карточки кредитні...
і поласилися ми на це добро,
та в цьому є мета від злого,
бо їх творці є ті,
які шукають користі,
убезпечуючи по будь якому бариші собі.
Така туга велика за життям

і те безсилля щось змінити,
бо бачу, відчуваю єством,
що не зачіпаю серце, душу, ум
звичайним словом...
Чи маю право я думки такі
писати на загал увесь,
а то ще й для видання
і читання іншими,
як від істинного знавця
якостей нашого життя?
Та і біль сердечна постійна,
зводить з розуму й з ума мене,
пустота в грудях і в житті,
а вже такий каламбур в голові,
що не дає спокою до цієї пори...
Зневірився, майже у всьому
і байдужим став повністю до всього,
тому прошу Вас, люди, простіть мене
і я прощаю всім і вся,
де є помилкова дія моя,
хоча би мала.
Хай ця молитва, як розмова
не буде в нас постійною,
бо БОГ-Життя любить у всіх
поміркованість і тишу.
То знаймо люди, знаймо всі,
що основна молитва для всіх –
це наші добрі діла з любові
і збереження цим Цілісності всієї
у тому єднанні енергій своїх
з енергіями Всесвітніми.

ПІЗНАННЯ СВІТУ

Пізнавши себе, то цим
наблизився до світу пізнання.
І все пошуки були,
і досвід, мудрість прийшли
до розуміння того,
що ми маємо усі гуртом
подбати про відновлення,
відновлення основ істин життя.
Бо тільки так ми здатні
зберегти цілісність життя
тут, на Землі, і у Всесвіті,
з'єднавши всі енергії позитивні,
щоб вирощувати їх

в якостях співжиття між собою,
між собою і Всесвітом.
Саме творіння цих якостей при житті
зможуть створити умови такі,
завдяки яким можна зберегти світ,
можна зберегти кожному себе.
Ми сьогодні свідками є усі,
що порушені життя устої і основи,
порушено відомі всі якості духовні,
бо в їх зміст внесли суспільну гниль,
а помилки-гріхи возводяться в культ,
культ поклоніння і прийняття,
де любов зведена до міжатілесних втіх,
де доброта робиться лиш так,
де є вигода і користь у ділах,
а милосердя в дії проявлене
з корисливих знайомств,
як допуск до потреб життєвих
і відбувається тільки через гроші,
а не з милості, і не з любові
до ближніх сестер і братів своїх.
Такий стан речей і дій
засвідчує нам усім,
що ми вже стали на ті путі,
з яких повернення нема.
Не буде цього повернення багатьом,
бо багато шукають легкоту,
погоджуючись на життя гріховне
і цим юлять, лицемірять перед Всевишнім,
ходячи в церкви і мови ведуть про істину,
та ділами і думками вони уже є
тими енергіями, які горять під чанами.
Вони є ще між нами,
але енергії життя свої
віддали уже сатані
і в такому стані
ще й з погордою і зневагою
дивляться на залишки праведників,
на тих, хто іще
творить якості духовні
сам, то так і в роду
те милосердя, любов і доброту.
Багато, багато з нас живих
скеровують життєві енергії усі,
а то й виснажують через край
задля матеріальних надмірностей,

задля користі і на запас,
а в цій гонитві такій
не бачать нічого на стороні,
не чують волаючих про допомогу.
Та в такій гонитві і самі
гублять залишки любові і доброти.
Черезмірність в їжі, одязі, будинках, авто
ми набираємо, не думаючи, зла стільки,
що собаками сторожовими стали
на майно.
А їмо, їмо таке, що й не кожен
собака візьме,
набираючи стільки негативу,
що не здатні вже
пройти до магазину метрів зі сто,
чи відвести сина в школу за кілометр,
чи два,
то сідаємо в потужне авто,
яке, зaledь, з енергіями злими
до самої школи у підїзд дотягло.
На добру дію, на дбання про Душу,
на турботу про родину і Дух роду
не вистачає часу, сил і грошей,
бо такі дії не роблять баксів,
не роблять і вигідних знайомств.
А наші ж предки за день
справлялися сходити
із далекого села у райцентр –
туди й назад для молитви-сповіді,
чи то на базар із сімейних потреб,
де купляли відро цукру, а чи солі,
нові чоботи резинові, чи ялові,
та ще й діткам льодяники кольорові.
І все пішки з радістю несли,
а дома робота до ночі була
і ніхтопро втому-неміч не споминав,
бо Благодать всім в поміч йшла.
Поміняли ми життєві орієнтири,
поміняли справедливість на брехню,
поміняли дружбу і доброту
на гру лицемірну.
Не вчимо мидітей праці із любов'ю,
а лиш би там трудилися вони,
де багато платять грошви,
то з часом там їх душа заквилить,
а самі вони і про батьків забудуть,

у них не буде й ласки до дітей своїх...
А що ж ми цим лишили по собі?
Монстрів стародавніх,
хоч розмірами малі,
та які навіженні, жорстокі й злі вони...
Такі не будуть творити умов для спасіння.
Та серед нас все таки є мудрі,
добрі й люблячі
і вони збережуть подобу чоловіка у віки,
яку отримували життями із родів своїх
від тих перших Творця творинь.
А ці слова про негатив
є лиш знаками дорожніми
про небезпеку на ділянках кривих,
допоки не спізнаємо прямих,
коли нам Дух святий вкаже на прямі,
то там не буде й знаків таких.
Тому шукаймо такі путі,
а для цього в поміч собі
стяжаймо якості святі,
бо це єдиний спосіб
нам самих себе спасти.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що якщо ми іще святе зберегли у собі,
то леліймо його щодня, щомиті,
бо саме так ми здатні до єднання
з енергіями всесвітніми.
І саме благодатне відчуття
присутності у нас святого Духа
утвердить кожного у постах таких,
бо саме відчуття нашого єства
про ті тонкі доторки енергій цих,
дає розуміння про прийняття
до співучасті.

* * *

Ібо не релігії різні нас міняють
і спокою в душі не дають,
бо це лиш нашою проблемою є,
де православ'я і християнство поєднане.
Коли на Дух православ'я
слова з іудаїзму нанесли,
які, нібито, новизну
в облаштування світу несли,
бо воно теж обрядами несуттєвими
обросло

і втрачалося його першоджерело:
справедливість у всьому,
чесність і довіра у взаєминах людських,
які й були основою
милосердя, совісті, любові і доброти,
які насичені були мудрістю життєвою.
Кожна традиція релігійна у цьому світі
мала ці основи засадничі,
як правила, як правильність життя
в цьому колі обігу енергій всесвітніх.
Людство про це знало
і трепетно дбало
про інших учасників життя.
Це було і є правильним завжди.
Та коли вчителями, шаманами, попами
в таких опосередкованих духовних
інституціях
нечистоплотні із себе,
як статусної суспільної одиниці
в стан посередника
між божествами і людьми себе означили,
то цим почався процес втрати довіри
до Творця, а потім і до Троїці,
як визначальними основами,
які засвідчували енергетичне
наповнення Всесвіту,
яке напряду зв'язане з психікою людини,
з розуміння їх здатності рухатися,
зі здатності формувати ті, чи інші
прояви життя на Землі.
Та все ж намітився розкол
в середовищі суспільства доступом дієвим
до загальних матеріальних благ
і виникла потреба узаконити
можливості вождів-князів
з корисливих побуджень
і цим збільшити свій вплив,
щоб користуватися працею інших,
користуватися життями інших.
Хай навіть самі попи за дії свої
душами до Духа святого не попадуть,
та важко визнавати те,
що й мирян в цю путаницю вводять,
ховаючи істинні джерела життя
і цим їм мішають віднаходити свій путь.
То з такого розуміння в мудрості

не шукаймо винних і ворогів,
а самі Дух істинний відновім
і тоді все саме собою потрібні місця
займе,
як і умиротворення в нас усіх увійде
тією радістю, добротою і любов'ю,
проявляючись осмисленістю життя,
бо так ми очистились і цим,
визначивши свій путь і напрямок у житті.
Ось так щоранку омиваємо себе,
то так щодня очищаймо дії свої
і не приймаймо негативу в дії,
то і питання не виникатиме тоді
про відновлення істини,
бо ми нею є і вона нас так наповнює,
так нами діє з тією любов'ю до буття.
Ось тут і відповідь уся,
щоб мати радість і любов щодня,
а все це нам дає справедливість
і ця довіра одне до одного,
які і є єднавчими енергіями
у всіх взаєминах людських.
Тож хай кожна нація на Землі
дотримується основ цих,
то не буде між нами
війн і непорозумінь.
Саме наше лицемірство і користь
шукає будь яких вигод в ідеологіях цих
і знищує ці традиції на корні,
та основ не вдалося знищити ще нікому,
хоча кожна цивілізація одна за одною
повторює ці помилки-гріхи,
бо їх легкість і наша дурість у прийнятті
звábлювала завжди.
Та не листок на дереві
буревій починав,
а вітер його відривав,
а людство навпаки –
саме починало війни.
Хоча істина в корені,
в стовбурі, в житті
і рідко вітер долає їх,
тому тримаймося люди у гурті
на справедливості, любові і доброті.
Нема поганих і праведників
серед нас у більшості,

але їх наявність проявляється серед нас —
 бо ми усі є середовищем тим,
 в якому і виростають ті, чи інші.
 Яка нація то такі й творіння їх,
 який дуб, то такий і клин.
 То не шукаймо ворогів,
 бо він у нас сидить.
 Так є і життя засвідчує це.
 Наша поведінка, наші слова
 формують духовність миротворчу
 у кожного і в сукупності завжди
 і ми показуємо духовність нації,
 чи злу суть її.
 То подивімося перш у себе
 і виправмо помилки-гріхи свої
 побутові і щоденні,
 то лиш так ми здатні
 Духом святим з себе
 наявне зло витіснити,
 то так і на зло в сусіда подіє він.
 Перевірте на собі,
 то збережемо життя й тим,
 хто ходить поряд із маленькими дітьми,
 чи вже лагодить косу, граблі.
 Бо ми є творцями умов:
 одні активно плодять негатив,
 інші з мудрості застосовують позитив,
 а тоді енергетичні потоки таких
 і єднаються з подібними у Всесвіті.
 Дуальність була і буде завжди,
 як і можливість вибирати —
 то хай мудрість в поміч буде всім,
 щоб зупинити зло у світі всім.
 Так будуть вбиті, будуть спалені доми,
 та ми ж знаємо усі,
 що все це можна зупинити.
 Це правда і знаймо про це всі,
 бо устремління і старанність є у всіх,
 щоб добротою і любов'ю
 очищувати всі дії свої,
 то чистота життя і радість в нім
 дають нам дії наші благородні,
 бо ми й родилися із них
 і жити з ними теж хотілося,
 то візьмімося усі за ум,
 щоб справедливість була

у взаєминах усіх,

щоб щирість, доброта і любов
 несла радість у життя знову й знов.

* * *

Уже півтора року, майже, пройшло,
 то так пробіжить у суєті і тих два,
 які є терміном неповернення для тих,
 хто плодить і далі обман лицемірно,
 хто осуд, гординю носить у собі,
 хто йшов і йде вбивати собі подібних...
 Тому у цей термін лихоманки
 не допоможуть наявні церкви
 і молитви праведників святих,
 не допоможуть і сповіді словесні,
 бо вони і будуть лиш словесні
 при відсутності чистоти єства,
 а каяттями-змінками у собі
 не здатними виявимося ми
 через отаку вичікувальну
 швидкоплинність,
 бо як засвідчує минулий час,
 людина ніц не зробила рішучий крок
 до дій тих, які потрібні для спасіння —
 ми у масі своїй є у вичікуванні
 удару обухом в лоб...
 А це є ці роки неповернення,
 та все ж є роками для очищення тим,
 хто енергії життя нестиме по Землі,
 та цього не допустять уже й князі,
 бо ми уже в їх павутині-сітці,
 як піймані зайці
 і дні життя яких відличені.
 Вони повністю усім єством
 наповнені до країв злом
 і несуть у ці дні тяжкі
 з народження в роках Чорнобиля,
 революцій і цих міжусобних війн,
 які є осередками для світових змін,
 насичуючи єство і душі свої
 тими ідеологіями гнилими
 з Близького Сходу, із західних країн
 як і з америк тих, де уже
 Дух святий животіє ледь.
 Здавалось би здоровий глузд
 мав би стрепенути ум у всьому світі,
 щоб почати зміни у собі,

та чогось усе навпаки –
опускаються в людей руки,
зачахли їх уми – ніби, у ступорі ми...
Ми цього навчилися самі,
нас так вчили і держави
і ми уже байдуже сприймаємо зло,
а на заклик активно плодимо його
з тою ненаситною пристрастю,
публічно засвідчуючи,
що в нас біс вселився
і бігає нами поміж головами.
Ми знаємо тепер, що це погано,
ми знали про це давно,
та чогось мовчимо,
чогось уже самі активно
долучаємося до дій лихих.
Що ж нас спонукає до них?
А, може, ми іще, чи уже
не зможемо жити без них?

* * *

Та не побачимо ми зблизька
усі ті страждання людства,
а лиш свою участь плоху,
та і то як певну мить текучу.
Так, будуть стогони, агонії криків,
як і та біль, яку ми часто знали у житті...,
бо через неї ми відчували міраж мрій,
як і ті порухи у кіно німім.
Зникатимуть життя, ніби,
високі хвилі води на піску...
Ось таку милість залишать
енергії життя на Землі,
щоб не забруднювати Всесвіт
і прекрасні простори на Землі
для продовження буття.
Бо природа найменшу участь взяла
у тих процесах наплodження негативу
і вона й не матиме великого зла
за знуцання з неї чоловіка,
а дасть соковитий листок,
чи то білий корінець
для відновлення фізичних сил,
тим, хто позитивні енергії носив
і далі щиро, і з любов'ю їх
на росі і при теплому сонці

по землі сіяв-трусив,
славословлячи Творця
Духа святого і БОГа в них світлого,
чим уже засвідчував про себе
тією міццю Духа навкруги
і готовністю до вічності.

* * *

Спробуймо і ми ...
Відкриймося душею і умом,
і засвідчуймо про наміри до змін,
а коли візьмемося до свідомих дій,
то і Сущий нам прийде у поміч.
Перевіряймо кожен себе –
чи здатні жити ми з того,
що з наших рук буде виготовлено,
чи наситимо їжею із потреб своїх
усі життєві дні свої;
чи здатні ми творити доброту,
милосердя і любов святу
так легко і приємно,
як тепер от поїдаємо піцу,
чи то зі смаком випиваємо напої страшні.
Ось саме з середовища тих,
хто перевірів себе, то то такий зможе
змінити свій стиль життя,
то з них і будуть ті одиниці,
які готові у своїй волі
спастися себе і світ.
Вони іще слабкі і важко, важко
буде їм себе самим без помочі
енергій всесвітніх себе оберігати
від тих, хто до дияволаумами долучивсь.
Такі досить настрахані, бо вони,
не спізнавши благодаті,
бояться БОГу відкритися.
То таким і пишемо тут:
довірмося, але й самі не плошаймо,
і до якісних дій себе долучаймо,
або ближньому з потреби його
дай, дай і, навіть, зверх зі знання того,
що все що є у нас на даний час
уже є подарунком від БОГа,
як і ми є подарунком тим
для нього від Творця Всевишнього.
Не так на багато ми спроможні,

та саме єднання з енергіями Духа святого,
ми і здатні на дії благодатні.
Будьмо в такому стані милосердя –
допоможемо потребуючим словом, ділом
і останнім куснем поділимося,
бо саме нас дії такі
здатні очистити і в ці роки лихі.
То знаймо, що на завтра і нам
з довіри і за діла такі святі
Духом святим скеровні будуть харчі,
надійде та Благодать у відчуттях
любов'ю і добротою безмірною.
Він налаштовує і береже таких,
хто довіру щирю і любов святую
у собі несе і інших
цими енергіями наповнює.
Бо спасеними уже є ті,
хто праведниками є уже при житті
і вони тихенько уже тчуть

умови ті, які є і будуть
основою відновлення роду чоловіка.
Хай важко, та як приємно
визнавати цю співучість свою щоденну,
що є в цій цілісності спасіння
тією енергетичною краплею,
з якої перегода впаде росюю,
чи дощем впаде не одна.
Для цього і потрібно жити
і для цього потрібна жертівність духовна,
то діймо гідно і сміливо,
бо це того потребує!
А ми уже нову книгу почали,
якій чудову назву дали –
ТАЛАНТ ЛЮБИТИ,
бо нею хочемо ми
до любові всіх долучити.
Щастя Вам, люди!!!

27.12.2023 року по суспільному календарю закінчую переписувати
сюди ці міркування із зошитів шкільних.

З шаною до вас, любі друзі, Сергій Миколин посилає у цю мить ті
зерна любові і доброти тим, хто у пізнаванні запалює свічу в Душі і
захоче на краще життя змінити!

сайт <http://mikolin.com.ua/>
e-mail: sergiymikolin@ukr.net
сторінка на facebook (Сергій Миколин)
сторінка групи «Світ Духовності» на facebook
сторінка групи «Філософія життя» на facebook

ОГЛАВКИ

СЛОВО ДО ЧИТАЧА	3	ДОБРО І ЗЛО	73
ПОЧИН	5	НЕМА БІДИ	75
ОБРАЗ ТВОРЦЯ	5	ІСТИНА	75
ДОБРОТОЮ	9	ДОБРЕ СЛОВО	78
ПІЗНАВАЙ СЕБЕ	10	СОВІСТЬ	79
ПОМОЛИСЬ	11	СЛОВА, СЛОВА	79
ТВОРЕЦЬ	12	ТРУДНОЩІ	80
ДУХ СВЯТИЙ	12	СПРАВЕДЛИВІСТЬ	81
БОГ	13	ГРІХИ – ПОМИЛКИ	82
БОГОРОДИЦІ	16	ЖОРСТОКІСТЬ	84
СВЯТЕ МІСЦЕ	17	КОМАХИ	85
КОРІННЯ РОДУ	17	ЛЮБОВ СВЯТА	86
У – КРАЇ – НА	18	СПІЛЬНОТА	86
МОЛИТВИ	28	ШРАМИ	88
СЛОВА	30	КОРІННЯ ДОЛІ	90
ШИРОКА ДОРОГА	31	НЕ НЕСІМО	90
ПРИЙМИ І ТИ	32	НОРМОЧИНИ	91
СВІТЛА ТЕПЛОТА	33	МІСТИКА	95
ГОЛОС ДУШІ	34	ДАР – ПОДАРУНКИ	97
ЛЮБОВ ІЗ ДОБРОТИ	35	СИРОТА	98
БУДІВНИЧІ	35	ЧУТТЯ	100
СІМ'Я	36	ЗРАДА	101
ЕНЕРГІЇ ВІЙНИ	37	НЕ УБЛАЖАЙ	103
НЕ ПРОХОДЬ	42	СУТЬ ПОМИЛКИ	105
КАЯТТЯ	43	КОЖЕН ЗМІНИ СЕБЕ	106
ДЯКА	45	СУТЬ СВОЯ	109
ПРАВИЛО	46	БУДЬМО ДОБРИМИ	110
ДОЛЯ	47	ДОРОГА ПІЗНАНЬ	111
ЖИТТЯ	48	ДУХОВНА КРАСА	122
ЧЕСНИЙ	49	ЦІЛИТЕЛЬ	123
НЕ БИЙ	50	ЛІТНЯ НІЧ	125
РУХ – ДУХ	52	МІРКУВАННЯ	127
ЗНАЄ	53	СПОВІДЬ	129
ТРЕТЯ	55	ПОСЛАННЯ	129
ВІЙНА	55	ДЖЕРЕЛО ДУМОК	132
ПОВНОТА ЛЮБИТЬ ТИШУ	57	СУТЬ ЛЮДСЬКА	133
БІДА	58	ДЯКУЮ	140
СУТЬ КАЯТТЯ	59	СУМУЮ	141
ПЕКЛО, А ЧИ РАЙ	60	З ДОБРОТИ	143
НЕ РАЗ	63	ГЕНИ. ДУША. СВІТ	144
РОЗДУМИ	63	ДІЇ НАШІ	145
ЧОГО?, ЧОГО?	64	САМІСТЬ. УСАМІТНЕННЯ	145
БЛАГОДАТЬ	68	ЖДЕ	146
ВОЛЯ	69	ЗНАВЦІ	146
ДОБРОТА	70	ПЛАЧ	148
ГОРИЗОНТ	71	БІЛЬ МОЯ	151
МИ ТАКІ	72	ПІЗНАННЯ СВІТУ	153
ЗЦІЛЕННЯ	72		

Літературно-художнє видання

Сергій Миколин

ПІЗНАЙ СЕБЕ

Видання пізнавально-філософського спрямування

Технічний редактор:
Олег Борилук-Міськов

Підп. до др. 8.04.2023.
Формат 64x80 1/8.
Папір офсет.
Друк цифр.
Гарнітура Mysl.
Ум. др. арк. 18,6.
Обл. вид. арк. 18,6.
Тираж 30 прим.

Видавець Олег Зень
Свідоцтво суб'єкта видавничої
справи РВ № 26 від 6 квітня 2004 р.
пр. Кн. Романа, 9/24, м. Рівне, 33022;
068 025 067 4; olegzen@ukr.net;
olegzen1961@gmail.com

Друк: ФОП А. Брегін
вул. Біла, 53, г-2, м. Рівне, 33009;
098 47 60 097